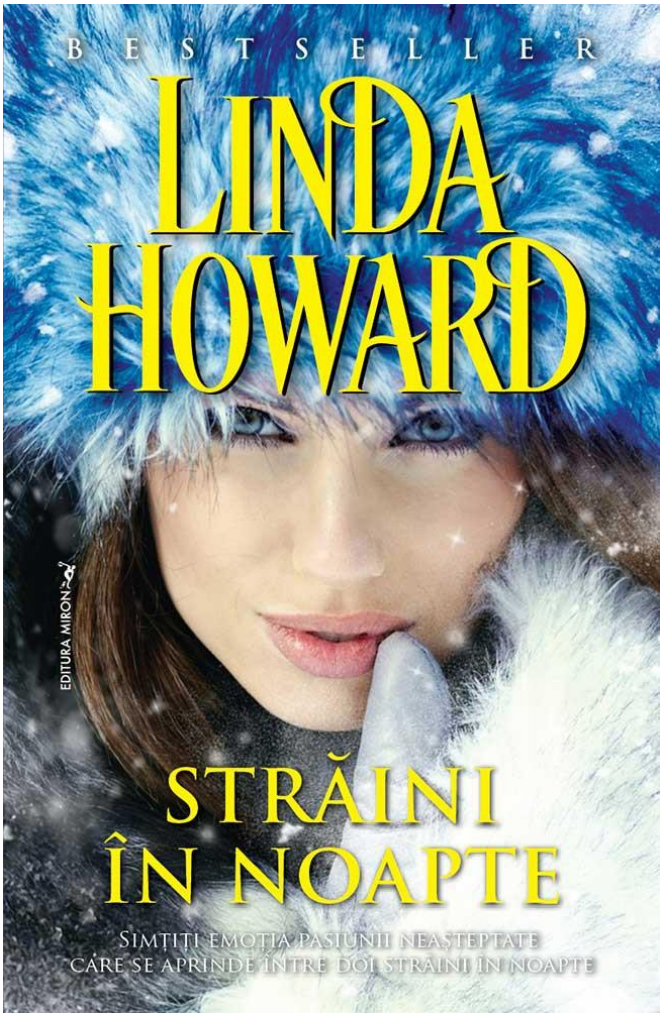
BESTSELLER
LINDA HOWARD
EDITURA MIRON
STRĂINI ÎN NOAPTE
SIMȚIȚI EMOȚIA PASIUNII NEAȘTEPTATE CARE SE APRINDE ÎNTRE DOI STRĂINI ÎN NOAPTE

Linda Howard
Străini în noapte
Lună Plină

1

Ajungea o lună plină pe lună, îşi spuse amar şeriful

Jackson Brody; două, ar trebui să fie scoase în afara legii. Legea naturii, de supravieţuire a celui mai adaptat, fusese total negată de oameni, cu progresele medicinii şi cu părerea generală că orice viaţă merita să fie salvată, având drept rezultat existenţa atâtor oameni foarte ciudaţi sau proşti, care păreau să iasă cu toţii la suprafaţă pe lună plină.

După ce se ocupase de un accident rutier, nu era într-o dispoziţie prea bună. În atribuţiile lui de şerif nu intra şi aceea de a se ocupa de maşinile avariate, dar al naibii să fie el dacă fiecare lună plină nu-l găsea făcând exact asta.

Districtul era mic şi sărac, în special rural şi nu-şi putea permite numărul necesar de ajutori de şerif de care avea el nevoie, aşa că întotdeauna jongla cu programul. Dacă mai adăugai nebunia lunii pline, la un departament subdimensionat, problemele se multiplicau.

Accidentul de care se ocupase îl înfuriase atât de tare încât trebui se să facă eforturi supranaturale ca să nu-i înjure pe participanţi. Nu le putea spune *victime,* de vreme ce totul se petrecuse din cauza propriei lor prostii. Singura victimă era băieţelul acela care, sărmanul, stătuse în maşină pe locul din dreapta şoferului.

Totul a început când şoferul primului vehicul, o camionetă, s-a trezit şi a constatat că-şi ratase ieşirea din drumul principal, cu vreun sfert de milă. În loc să-şi continue drumul şi să găsească un loc unde să întoarcă, idiotul a început să meargă în marşarier, intrând greşit pe o porţiune de asfalt mai îngustă, în jurul unei curbe fără vizibilitate. Nu făcea decât să aştepte un accident şi nu trebui să aştept e prea mult.

Din curbă apăru o femeie conducând cu peste nouăzeci

de kilometri la oră, când indicatorul arăta o limită de cincizeci şi intră direct în fundul camionetei. Nu purta centura. Şi nici băieţelul de patru ani care stătea pe bancheta din faţă. Şi nici şoferul camionetei. Nu a fost decât un miracol faptul că toţi trei au supravieţuit, deşi băieţelul a fost grav rănit şi Jackson văzuse destule accidente ca să ştie că şansele acestuia erau de cel mult cincizeci la cincizeci. Bine măcar că maşina avea airbaguri, care-i împiedicase pe cei doi să iasă prin parbriz.

Când i-a făcut femeii proces verbal pentru conducere imprudentă, pentru nepurtarea centurii şi pentru că nu-şi asigurase copilul, femeia a început să ţipe la el. Încercase el vreodată să facă un băieţel de patru ani să stea frumos şi să accepte centura? Toate rahaturile astea îi sufocau nenorocitul ei de gât şi statul nu avea dreptul să le spună oamenilor ce să facă pe proprietatea lor, acesta fiind şi cazul maşinii ei, care avea oricum airbaguri, deci nu avea nevoie de centură, bla, bla, bla. Şi stătea acolo, cu ochi bulbucaţi şi părul nepieptănat, un testament viu al puterii distructive a genelor recesive, isterizându-se împotriva cumpărării de tichete de trafic, în timp ce băieţelul ei care plângea, pleca cu ambulanţa.

În sinea lui, Jackson îşi spuse că astfel de oameni nu ar trebui să aibă copii în grijă, dar făcu un efort eroic să-şi păstreze remarca pentru el.

Apoi şoferul camionetei, cu un burdihan de băutor de bere şi cu o respiraţie care putea doborî un elan de la cincizeci de paşi, îşi spuse părerea că ar trebui să-i retragă femeii permisul de conducere, pentru că numai ea era de vină că intrase în camionetă.

Şi când Jackson îi făcu şi lui proces verbal pentru

conducere imprudentă şi pentru intrarea pe o bandă greşită, îl apucă furia. Accidentul ăsta *nu* era din vina lui, urla el şi al naibii să fie dacă nu o să fie despăgubit de Asigurări din cauza unui ţărănoi prost de şerif care nu ştia că vina într-un astfel de accident era întotdeauna a celui care venea din spate. Orice prost putea vedea unde fusese lovită camioneta lui şi putea spune cine era vinovatul.

Jackson nu se obosi să-i explice diferenţa dintre poziţionarea în direcţie corectă a camionetei şi faptul că aceasta mergea în sens invers. Scrise doar tichet ele şi în raportul accidentului menţionă că vinovaţi erau amândoi conducătorii auto, cântărind serios dacă cei doi nu ar trebui închişi undeva, pentru siguranţa universului. Prostia terminală nu era menţionată nicăieri ca un delict exigibil deşi, după părerea lui, ar fi trebuit să fie.

Dar se abţinu şi se ocupă de transportarea celor doi şoferi furioşi la spitalul din localitate pentru un consult şi de îndepărtarea vehiculelor avariate. Când în sfârşit se urcă înapoi în Jeepul Cherokee, se făcuse deja de patru, mult după ora prânzului. Era obosit, flămând, furios şi descurajat.

În general îi plăcea munca lui. Era o meserie în care putea face diferenţa dintre modul de viaţă al oamenilor, în societate. Sigur, era de obicei o muncă murdară; avea de a face cu ce era mai rău în societate, în timp ce trebuia să se descurce, mergând pe vârfuri, într-un hăţiş de legi şi de reglementări. Dar când totul mergea bine şi un traficant de droguri era prins şi băgat la mititica pentru câţiva ani, sau un asasin era pus deoparte pentru totdeauna, sau era prinsă o bandă de spărgători şi o bătrână doamnă asistată social îşi primea înapoi televizorul ei cu diagonala de 39 de centimetri, atunci toate astea făceau să merite osteneala lui.

Era un şerif bun, deşi ura partea politică a meseriei, ura să trebuiască să facă uneori campanie electorală pentru birou. Nu avea decât treizeci şi cinci de ani, tânăr pentru birou, dar regiunea era atât de săracă încât nu-şi putea permite pe cineva care să fie şi bun şi să aibă şi multă experienţă, pentru că astfel de oameni se duceau acolo unde erau plătiţi mai bine.

Cetăţenii îşi încercaseră norocul cu el în urmă cu doi ani şi el se străduia să facă totul bine, într-o meserie pe care o iubea. Nu mulţi oameni aveau o asemenea şansă.

Totuşi, când era lună plină, se îndoia de propria lui sănătate mintală. Probabil că era nebun sau idiot, sau amândouă, să-şi dorească o slujbă care să-l aducă în prima linie în perioadele de pandemică bizarerie. Poliţiştii şi personalul de la Urgenţă puteau cu toţii confirma nebunia care se declanşa în perioadele cu lună plină.

O soră de la spitalul local, după ce citise un raport în care se afirma că poveştile cu lună plină erau doar legende, că rata accidentelor nu creştea cu adevărat în aceste perioade, a ţinut o evidenţă timp de un an. Nu numai că numărul accidentelor creştea, dar în aceste perioade aveau loc cele mai ciudate dintre ele, cum ar fi tipul care şi-a pus prietenul să-i ţintuiască mâinile împreună, în cuie, pentru ca nevastă-sa să nu-l pună la treabă în ziua lui liberă. Pentru amândoi era un lucru evident: un om nu poate lucra foarte bine cu mâinile bătute una de alta în cuie, nu? Iar lucrul cel mai înspăimântător în povestea asta era că niciunul dintre ei nu fusese băut.

Prin urmare, o singură lună plină pe lună era tot ce considera Jackson că putea suporta un om.

O a doua lună plină într-o singură lună era ca o pedeapsă crudă, neobişnuită. Şi pentru că se aflau acum în cea de a doua lună plină, nu fu deloc surprins când, în timp ce anunţa prin radio că terminase cu accidentul şi se ducea undeva să bage ceva în gură, dispecera îi spuse:

— Poate c-ai vrea să mai aştepţi cu protocolul şi să intri pe o linie securizată.

Jackson îşi reţinu un mârâit. Înţelesese perfect că într-adevăr n-ar fi vrut să ştie despre ce era vorba. În primul rând, deşi traficul radio era de obicei strict de serviciu, pentru beneficiul bunilor cetăţeni care îl ascultau la scanerele lor, dispecera folosise un ton mai personal. Şi ei nu se oboseau să folosească linia securizată decât dacă era vorba de ceva ce nu voiau să ştie cei care-i ascultau, ceea ce însemna că era ceva fie foarte delicat, legat poate de vreunul dintre edilii oraşului, fie ceva personal. Spera că era vorba despre ceva delicat, pentru că era al naibii de sigur că nu simţea nevoia să se ocupe de ceva personal, cum ar fi mama lui, care să o fi luat razna la obişnuitul ei joc de bingo, de miercuri.

Îşi luă mobilul lui digital şi verifică dacă avea conexiune în această zonă; avea, deşi semnalul nu era cel mai puternic. Îl deschise şi sună dispeceratul.

— Sunt Brody. Ce se întâmplă?

Jo Vaughn era dispeceră deja de zece ani şi el nu se pute a gândi la altcineva care ar fi putut face munca asta. Nu numai că ea ştia totul despre aproape fiecare locuitor din micuţul district din Alabama, lucru care îi fusese de un extraordinar ajutor, dar avea şi un instinct ciudat de precis pentru ceea ce era urgent şi ce nu.

Poate că cetăţenii implicaţi puteau să nu fie de acord, dar Jackson era întotdeauna.

— Am un sentiment ciudat, îl anunţă ea.

Shirley Waters l-a văzut pe Thaniel Vargas târându-şi fundul ăla plat al şalupei lui, pe Old Boggy Road. N-ar fi nimic deosebit în asta, exceptând faptul că acolo locuieşte Jones şi tu ştii bine cine este Thaniel.

Jackson se gândi o clipă. Aceasta era una din acele dăţi când a fi crescut în vestul Texasului în loc de sudul Alabamei era un handicap clar. Ştia unde se afla Old Boggy Road, dar asta doar pentru că-şi petrecuse multe zile studiind hărţile districtului şi memorizând drumurile. Dar personal nu fusese niciodată pe Old Boggy. Şi ştia cine era Thaniel Vargas; un scandalagiu cam prostănac, tipul pe care-l găseşti în orice comunitate. Thaniel avea un temperament aprins, era destul de mătăhălos şi îi plăcea cam prea mult berea. Avusese câteva probleme cu legea, dar nimic destul de serios ca să primească ceva mai mult decât câteva amenzi şi avertismente.

Altceva, Jackson nu ştia.

— Luminează-mă.

— Păi ştii cât de superstiţios este.

Jackson ridică din sprâncene. Nu se aşteptase la asta. Spuse sec:

— Nu, nu ştiam. Ce legătură are asta cu faptul că-şi plimbă fundul plat pe Old Boggy Road şi cine mai sunt şi Joneşii ăia?

— Jones, îl corectă Jo. Nu este decât una singură, de vreme ce bătrânul Jones a murit de patru – nu, stai puţin, a fost exact imediat după moartea soţului Beatricei Marbut, în

trailerul iubitei lui, ceea ce înseamnă că a fost acum cinci ani…

Jackson închise ochii şi se abţinu să comenteze despre cât conta sau nu, când anume a murit bătrânul Jones. A grăbi pe cineva din sud într-o conversaţie era ca şi cum ai încerca să împingi o funie întinsă, deşi uneori nu se putea opri să nu încerce.

— …şi de atunci Delilah este tot singură.

Jackson făcu o încercare disperată să priceapă îngrijorarea lui Jo.

— Şi Thaniel Vargas nu o place pe Doamna Jones?

— Domnişoara. Nu a fost niciodată măritată.

Încercarea disperată nu funcţionase.

— Deci bătrânul Jones a fost…

— Tatăl ei.

— În regulă. Şi de ce o displace Thaniel pe domnişoara Jones? încercă el din nou.

— Ah, eu nu aş spune că o *displace.* Mai curând îi este o frică de moarte, de ea.

Jackson inspiră adânc.

— Din cauza…?

— Din cauza vrăjitoriilor, firește.

Asta era. Sunt lucruri pentru care nici măcar nu merită să te lupţi. Jackson capitulă şi se lăsă dus de val.

— Vrăjitorii, repetă el. Într-un singur minut, Jo îl surprinsese de două ori.

— Vrei să spui că n-ai auzit niciodată de asta?

Jo părea surprinsă.

— Absolut nimic.

Şi-ar fi dorit să nu fi ştiut nimic nici acum.

— Da, oamenii spun că este vrăjitoare. Nu că eu aş crede aşa ceva, dar pot înţelege multe.

— Adică?

— Ah, nu primeşte pe nimeni, rareori iese în oraş. Şi bătrânul Jones era ciudat, nu lăsa pe nimeni să se apropie de casa lor. Chiar şi poşta le este livrat cu barca, pentru că nu există niciun drum care să ducă la casa lor. Singurul mod de a ajunge acolo este să mergi pe jos, sau pe râu.

Odată stabilit fundalul, Jo trecu la explicaţia ei:

— Deci, dacă Thaniel s-ar fi dus la pescuit, ei bine, cel mai bun loc de pescuit este în avalul râului, nu în amonte. Nu avea niciun motiv să se urce în şalupă de la rampa Old Boggy decât dacă voia să meargă pe râu în sus, ori altceva acolo decât casa lui Jones, nu există. Nu ar fi avut acest curaj decât dacă ar fi fost băut, pentru că îi este atât de frică de Delilah, aşa încât eu cred că ar fi bine să te duci acolo, să te asiguri că nu face cine ştie ce prostie.

Jackson se întrebă câţi şerifi erau conduşi de dispecerii lor. Se întrebă ce naiba trebuia să facă, de vreme ce Jo îi spusese tocmai că singurul mod de a ajunge la Jones era cu barca. Şi se mai întrebă, nu pentru prima oară, dacă va supravieţui acestei blestemate de lună plină.

Dar până când această a doua lună plină să-l omoare, el avea o treabă de făcut. Aprecie situaţia şi începu prin a rezolva primii paşi.

— Sună-l pe Frank de la Intervenţii şi spune-i să vină la debarcaderul de la Old Boggy…

— N-ai ce face cu o barcă de la Intervenţii, îl întrerupse Jo. Sunt prea încete şi oricum, tipii se află acum pe

autostradă, să îndepărteze trailerul accidentat acolo. Am sunat-o eu pe Charlotte Watkins. Soţul ei este pescuitor de bibani – îl ştii pe Jerry Watkins, nu?

— I-am cunoscut pe amândoi, spuse Jackson.

— El are o şalupă dintr-alea foarte rapide. Este plecat cu treburi în Chattanooga, dar se ocupă Charlotte să ducă barca la debarcader. Până ajungi tu, ea o să fie deja acolo.

— În regulă, am plecat. Jackson îşi strânse nasul în parte a de sus, între sprâncene, simţind un început de migrenă. Îşi dori să poată ignora intuiţia lui Jo, dar femeia fusese prea precisă ca să se îndoiască de ea.

— Trimite nişte întăriri de îndată ce se eliberează careva. Şi cum naiba găsesc eu casa lui Jones?

— Mergi doar în susul râului, nu poţi s-o ratezi.

Casa se vede greu, se pierde în decor, dar este drept în faţă şi crezi că o să intri direct în ea, dar apoi râul coteşte brusc la dreapta şi devine prea îngust ca să poţi merge mai departe pe el. Ah şi fii atent la buşteni. Rămâi pe mijlocul râului.

Jo se opri, apoi spuse:

— Ştii să conduci o şalupă, da?

— O să mă descurc, spuse el, şi trânti la loc capacul mobilului, ca să termine convorbirea.

Las-o să fiarbă o vreme, întrebându-se dacă nu făcuse o greşeală cumplită trimiţându-şi şeriful de unul singur într-o situaţie posibil periculoasă, pe un râu pe care nu-l cunoştea şi într-o şalupă cu un motor puternic, pe care nu ştia cum să o manevreze. Ori el condusese pentru prima oară o barcă cu motor la unsprezece ani, dar Jo nu ştia asta şi nu-i strica să-şi dea seama că nu era chiar omnipotentă.

Nu-şi folosi girofarurile şi nici sirena, dar apăsă pe acceleraţie până la fund şi acolo rămase.

După aprecierea lui, se afla la mai puţin de cincisprezece minute de Old Boggy Road şi nu ştia cât de departe de acolo se afla debarcaderul.

O barcă puternică putea atinge uşor şaizeci de mile la oră, depunându-l la casa Jones în circa cinci minute, odată ce se afla pe apă. Asta însemna că-i vor trebui cel puţin douăzeci de minute, dacă nu mai mult. Dacă Thaniel Vargas punea la cale ceva necurat, Jackson se temea că va avea suficient timp să-şi ducă planul la îndeplinire.

Simţi o încărcătură de adrenalină, încărcătură pe care o simte orice poliţist care pleacă într-o misiune posibil periculoasă. Spera totuşi că nu va găsi nimic deosebit. Al naibii ce spera asta, pentru că dacă va găsi, asta ar însemna că domnişoara Jones – oare chiar îi spusese Jo că numele ei era *Delilah?* – era ori rănită, ori moartă. *Vrăjitoare?* De ce nu mai auzise vreodată asta?

Trăia aici de trei ani, de doi ani era şerif, timp în care crezuse că auzise despre toţi cetăţenii bizari din district. Şi totuşi, nici adjuncţii lui şi nici primăriţa sau secretara ei, care era cea mai bârfitoare persoană pe care o întâlnise Jackson vreodată, nu suflaseră o vorbuliţă despre Delilah Jones. Nici mulţimea de la bar, nici femeile cu care se întâlnea, nici cucoanele cu părul albăstrit, de la bingo, nici măcar Jo. Nu-i scăpase faptul că Jo era foarte bine informată despre cum se ajungea acasă la Jones. Cum să ştie, dacă nu a fost acolo? Şi de ce să se ducă acolo, având în vedere tot ce spusese despre femeia Jones, cum că era retrasă şi că tatăl ei fusese un om ciudat?

Dacă cineva practica vrăjitoria în districtul lui, el ar fi trebuit să știe. Totul era o prostie, după părerea lui, dar dacă cineva o lua în serios, atunci puteau apărea probleme. Iar după cum stăteau lucrurile, exact asta se și întâmpla.

Mai întâi, nebunia pe care o declanșa în general luna plină, apoi ciocnirea de pe șosea dintre doi idioți iar acum, asta. Îi era foame, era obosit și simte a un început de migrenă. Chiar că începea să se enerveze cu adevărat.

2

Jackson ajunse în timp record la Old Boggy Road și acum se repezea de-a lungul lui, răscolind nisipul cu cauciucurile. Râul se afla în partea dreaptă și se uita mereu într-acolo, căutând debarcaderul. Vechiul drum se îngustă, devenind teren desfundat, cu stejari masivi de o parte și de alta, împletindu-și ramurile ca să formeze aproape un polog solid. Umbra deasă îl feri de căldură pe o distanță de aproape o sută de metri, după care ieși din nou afară, în lumina soarelui și iată debarcaderul, în josul unei pante ușoare care cotea înapoi spre dreapta, ascunsă până atunci vederii de copacii groși.

Jackson roti brusc volanul și coborî panta, cu spatele Jeepului derapând în stânga și în dreapta, până când reuși să-l corecteze. Se afla acolo o camionetă Toyota albastră, cu o remorcă goală, pentru transportat șalupe, prinsă de el. O altă camionetă, un Chevrolet roșu, se afla cu spatele la rampă și Charlotte Watkins stătea pe mal, ținând cu o mână odgonul unei șalupe de pescuit lungi, elansate, în roșu și argintiu și cu cealaltă gonind țânțarii care roiau în jurul

braţelor şi picioarelor ei goale.

Jackson îşi luă arma şi vesta Kevlar şi coborî din Cherokee.

— Mulţumesc, doamnă Watkins, spuse el luând odgonul din mâna ei. Îşi puse piciorul drept pe botul şalupei şi se împinse cu stângul, transferându-şi agil greutatea înapoi pe dreptul şi urcând în şalupa care începe a deja să se îndepărteze de mal.

— Cu plăcere, domnule Şerif, spuse ea ridicându-şi mâna ca să se ferească de soare. Fiţi atent la buşteni. Dacă vă apropiaţi prea mult de stânga, sunt acolo nişte butuci uriaşi, imediat sub apă, care pot smulge fundul bărcii.

— O să fiu, promise el aranjându-şi grijuliu arma ca să nu i se balanseze, apoi se strecură pe locul conducătorului şi-şi prinse de cămaşă întrerupătorul de siguranţă. După ce se gândi puţin, îi aruncă femeii cheile de la Jeep.

— Întoarceţi-vă acasă cu Cherokee-ul. Aduc eu camioneta şi şalupa, de îndată ce o să pot.

Femeia prinse cu îndemânare cheile, dar scutură cu mâna orice preocupare pentru barcă.

— Aveţi grijă când ajungeţi sus. Sper că totul este în regulă. Pe chipul ei însă, se citea îngrijorarea.

Jackson răsuci contactul şi motorul mare tuşi, trezindu-se huruind la viaţă. Băgă în marşarier şi se îndepărtă cu spatele de debarcader, întorcând şalupa cu faţa spre amonte. Apoi acceleră puternic şi botul bărcii se ridică afară din apă pe măsură ce prindea viteză, pentru ca apoi să coboare şi să se aşeze, alunecând pe suprafaţa apei.

Râul era lent şi mâlos, plin de buşteni, de bancuri de nisip şi de lăstăriş, gata să împotmolească pe cineva care

nu-i cunoştea obstacolele. Ţinând cont de sfaturile Charlottei Watkins – o altă femeie care părea să ştie o groază de lucruri despre casa Jones – Jackson ţinu barca numai pe mijlocul râului, rugându-se când încerca să pună urgenţa în balanţă cu prudenţa, dar urgenţa continua să fie mai puternică. Poate că domnişoara Jones avea o liniştită după-amiază de vară, dar poate că nu.

Curentul de aer îl răcori, uscându-i sudoarea de pe corp şi făcând aproape plăcută căldura apăsătoare, de vară. Când se strecura prin dreptul micilor smârcuri şi intrânduri, le scruta cu atenţie, sperând să-l vadă pe Thaniel nefăcând altceva mai sinistru decât să hrănească peştii cu viermi. De unde asemenea noroc?

Înaintă apoi pe o cotitură a râului şi văzu o barcă cu fundul plat trasă la mal şi legată de un pilon. Thaniel însă, nu se vedea nicăieri.

Jackson nu încetini. Casa Jones nu pute a fi departe de aici, pentru că altfel n-ar fi ales Thaniel să facă restul drumului pe jos, ca să se poată apropia neobservat. Asta îi mai acorda lui Jackson ceva timp, poate suficient ca să preîntâmpine orice necaz.

Chiar în clipa în care se gândea la asta auzi împuşcătura, o reverberaţie puternică bubuind deasupra apei, uşor de auzit peste zgomotul motorului puternic. Un foc de armă, îşi spuse el.

Încetini acceleraţia şi se întinse după vesta Kevlar, punându-şi-o şi prinzând închizătorile cu arici. Apoi acceleră din nou. Peste cincisprezece secunde apăru casă, drept în faţa lui, exact cum îi spusese Jo. Râul părea să se termine chiar aici.

Casa era construită din lemn bătrân, uzat de vreme, care o făcea să se piardă printre copacii înalţi care o înconjurau, dar în faţa ei se afla un mic chei cu o şalupă veche, cu fundul plat, legată de el şi acesta a fost primul lucru pe care l-a văzut el.

Încetini ca să aducă şalupa la chei, întinzându-se în acelaşi timp după armă, ţinând-o în mâna stângă în timp ce manevra şalupa.

— Sunt şeriful Brody! tună el. Thaniel, încetează orice naiba faci acum şi adu-ţi fundul aici. Nu era cel mai profesional mod de a vorbi, îşi spuse el, dar îi servea scopul de a se face anunţat şi de a-i spune lui Thaniel că identitatea lui nu era un secret.

Dar nu se aştepta ca lucrurile să se aranjeze prin simpla lui prezenţă acolo şi nici nu se aranjară. Se auzi o altă bubuitură, căreia îi răspunse pocnetul mai slab al unei puşti.

Împuşcăturile veneau din spatele casei.

Jackson orientă şalupa cu botul spre chei şi opri motorul. Sări afară din ea când se mai afla încă la vreo jumătate de metru de chei, înfăşurând automat odgonul în jurul unui pilon, antrenament care-i intrase în sânge, asigurându-l că făcea totul bine în timp ce se afla în mişcare.

Alergă de-a lungul cheiului mic, zgomotul cizmelor pe lemn auzindu-se în ritmul bătăilor puternice ale inimii. Vechea, familiara claritate a gândirii se revărsă asupra lui ca un produs adiacent al adrenalinei şi experienţei. Simţea acelaşi lucru ori de câte ori sărea dintr-un avion, în timpul unui antrenament de zbor. Creierul lui procesa cu viteza fulgerului detaliile pe care le vedea.

Uşa de la intrarea bătrânei case de lemn era deschisă, o

uşă din plasă, frumos cârpită, ţinând insectele afară. Putea vedea direct până la uşa din spate, doar că nu se vede a nimeni. Veranda arăta ca o junglă, cu plante uriaşe în ghivece şi coşuri care atârnau peste tot, doar că nu se vedeau vechituri pe nicăieri, aşa cum vedeai pe la toate casele, inclusiv a lui. Urcă dintr-un salt cele trei trepte spre verandă şi se lipi de perete.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie împuşcat chiar de persoana pe care venise să o salveze, aşa încât îşi repetă identitatea.

— Aici şeriful Brody! Domnişoară Jones, sunteţi bine?

Urmă un moment de tăcere, în care până şi insectele se opriră parcă din bâzâit. Apoi, de undeva din spate, se auzi glasul unei femei.

— Eu sunt bine. Şi voi fi şi mai bine când o să mi-l scoţi de pe proprietatea mea pe cretinul ăsta.

Prea remarcabil de calmă pentru cineva aflat sub atac, ca şi cum Thaniel nu ar fi contat mai mult decât ţânţarii.

Jackson ocoli terasa mare, umbrită, care se desfăşura de-a lungul a trei laturi ale casei. Se afla acum în partea dreaptă, cu copaci groşi în dreapta şi deasupra lui. Nu putea vedea nimic deosebit, nicio pată de culoare sau un foşnet prin tufe.

— Thaniel! strigă el. Pune arma jos înainte să te împuşc în fundul tău prost, mă auzi?

Urmă un alt moment de tăcere. Apoi se auzi un glas trist:

— Eu n-am făcut nimic, şerifule. Ea a tras prima.

Tot nu-l putea vedea pe Thaniel, dar vocea venea din direcţia unui pin uriaş din spatele casei, practic chiar

deasupra.

— Eu decid a cui este vina. Se apropie mai mult de spatele casei, cu arma pregătită. Pentru moment se afla în siguranţă faţă de tirul domnişoarei Jones, în schimb pentru Thaniel era o ţintă perfectă dacă el ar fi ales acest lucru.

— Acum fă ce ţi-am spus şi aruncă-ţi arma.

— Ticăloasa aia nebună o să tragă în mine dacă fac asta.

— Nu, nu o să tragă.

— Aş putea, se auzi vocea calmă a domnişoarei Jones, fără să uşureze deloc situaţia.

— Vezi, ce ţi-am spus eu?! Vocea lui Thaniel era acută, din cauza îngrijorării. Indiferent care fusese planul lui, funcţionase jalnic de greşit.

Jackson înjură în barbă şi încercă să vorbească pe un ton cât mai calm şi mai autoritar.

— Domnişoară Jones, unde sunteţi exact?

— Sunt pe veranda din spate, după maşina de spălat.

— Lasă arma jos şi intră în casă, să pot avea o mică discuţie cu Thaniel.

Urmă din nou o mică pauză, ca şi cum aceasta s-ar fi gândit dacă să-i dea sau nu ascultare.

Obişnuit cu răspunsuri instantanee, pozitive sau negative, această revelatoare mică ezitare reuşi să-l enerveze pe Jackson.

— O să intru în casă, răspunse ea într-un târziu. Dar nu-mi las arma jos până când nebunul ăsta nu pleacă de pe proprietatea mea.

Lui Jackson îi ajunsese.

— Fă cum îţi spun, sau vă arestez pe amândoi, spuse el

tăios.

Urmară alte câteva momente de înnebunitoare tăcere, apoi uşa din spate se auzi trântindu-se.

Jackson inspiră adânc. Dinspre pini plutea vocea plângăcioasă a lui Thaniel.

— Nu şi-a lăsat arma jos aşa cum i-ai spus să facă, şerifule.

— Nici tu, îi aminti Jackson pe un ton grav. Şi eu am o armă şi am de gând să o folosesc dacă nu-ţi arunci puşca şi nu ieşi de acolo, spuse Jackson îndreptându-se spre colţul casei. După starea în care se afla, nu era o vorbă în vânt.

— Unu… doi… tr…

Din spatele pinului uriaş zbură o puşcă grea, care ateriză cu o bufnitură pe patul de ace de pin care acopereau terenul. După câteva secunde, urmă încet şi Thaniel, îndepărtându-se de copac, cu mâinile ridicate şi cu faţa îmbufnată. De-a lungul obrazului drept se prelungea un fir subţire de sânge. Rana nu părea să fi fost făcută de o armă şi Jackson îşi imagină că provenea de la vreo aşchie. Trunchiul copacului prezenta o gaură mare, la nivelul bărbiei lui. Domnişoara Jones nu trăsese deasupra capului lui Thaniel; ţintise drept în el. Şi după cum arăt a copacul, nu trăsese cu alice. Instantaneu, uşa cu plasă se deschise brusc şi Delilah Jones păşi afară, cu arma în poziţie şi Thaniel se aruncă la pământ, urlând de panică.

Îşi acoperi capul cu mâinile, ca şi cum asta l-ar fi ajutat cu ceva.

Doamne, dă-mi putere, se rugă Jackson. Dar rugăciunea nu-l ajută deloc. Stăpânirea lui de sine se duse naibii şi acţionă repede, atât de repede încât ea abia avu timp să-i

arunce o privire, fără să apuce să reacţioneze. În doi paşi lungi ajunse la ea, mâna dreaptă închizându-i-se pe butoiul puştii, smulgându-i-o din mână.

— Intră în casă! *Acum!* urlă el.

Domnişoara Jones rămase fixă ca un stâlp, uitându-se la Thaniel, uitând de Jackson, ca şi cum nu ar mai fi fost acolo.

— Eşti mort, îi spuse ea lui Thaniel cu o voce calmă, fără inflexiuni.

Thaniel sări în sus, ca şi cum ar fi fost împuşcat.

— Ai auzit-o! M-a ameninţat, şerifule! Aresteaz-o! îi strigă el lui Jackson.

— Chiar asta o să şi fac, spuse Jackson printre dinţii strânşi.

La fel de plat, fără inflexiuni, domnişoara Jones spuse:

— Nu trebuie să-l omor eu. O să moară fără ca eu să mişc un deget.

Şi atunci îşi ridică privirea spre Jackson care se văzu prins de nişte ochi de un verde închis ca pădurea, atenţi, alerţi, cunoscători.

Jackson se simţi dintr-odată ameţit şi scutură scurt, tare, din cap. Probabil că-l doborâse căldura. Totul părea să se estompeze, cu excepţia chipului ei, în centrul imaginii. Era mai tânără decât ar fi crezut, îşi spuse el, probabil spre treizeci de ani, când el se aşteptase la o femeie între două vârste, retrasă, depăşită de invenţiile moderne. Pielea ei era catifelată, bronzată şi fără riduri. Părul ei era o masă de bucle şi şortul i se oprea la jumătatea coapselor, arătând nişte picioare frumos formate. Inspiră adânc, luptând împotriva ameţelii şi în timp ce capul i se limpezea, observă

că ea devenise cumplit de albă. Şi se uita la el ca şi cum ar fi avut două capete.

Brusc se întoarse şi intră în casă, trântind în urma ei uşa cu plasă.

Jackson inspiră adânc, adunându-se înainte de a se întoarce la ce avea de rezolvat. Îi propti puşca de perete iar pe a lui şi-o puse pe braţ, întorcându-şi în sfârşit atenţia înapoi spre Thaniel.

— *Ticălosul!*

Thaniel profitase de lipsa lui de atenţie. Locul unde stătuse era gol şi o privire scurtă îi spuse lui Jackson că nici puşca lui nu mai era acolo.

Sări de pe verandă, aterizând cu genunchii pe jumătate îndoiţi, cu puşca acum în ambele mâini.

Îşi întoarse capul în toate direcţiile, dar cu excepţia agitaţiei câtorva tufe, nici urmă de Thaniel. Jackson intră tăcut în pădure, aproape de tufele mişcătoare, apoi se opri, ascultând.

Thaniel, în ciuda defectelor lui, era bun în pădure. Trecură vreo treizeci de secunde când Jackson auzi în depărtare zgomotul făcut de o cracă ruptă sub un picior neatent. Dădu să plece după el, dar se răzgândi. Nu avea rost să-l urmărească prin pădure; ştia unde locuia Thaniel, în cazul în care domnişoara Jones ar fi vrut să facă plângere împotriva lui pentru încălcarea proprietăţii şi orice alte plângeri pe care Jackson le considera justificate.

Se întoarse şi se uită la casa cuibărită între copaci şi într-o simbioză atât de perfectă încât părea să facă parte din pădure. În mod ciudat, nu-i venea să intre şi să stea de vorbă cu domnişoara Jones, ceva fiind subtil alterat, ieşit de sub

control. Nu voia să ştie nimic mai mult despre ea, nu voia decât să se urce înapoi în barca lui Jerry Watkins şi să coboare râul, departe şi în siguranţă faţă de femeia ciudată, cu ochii ei stranii.

Dar meseria lui îi cerea să stea de vorbă cu ea şi Jackson era un şerif bun. De aceea se şi afla aici şi de aceea a nu putea pleca fără să o vadă. Sentimentul acela de tulburare îl însoţi însă tot drumul înapoi spre verandă.

3

Maşina de spălat în spatele căreia se ascunsese ea era una de tip vechi, cu acţionare manuală, cu storcătorul anexat, observă el uşor mirat, oprindu-se în faţa uşii cu plasă. Nu putea vedea în casă; luminile nu erau aprinse şi copacii asigurau suficientă umbră ca să păstreze interiorul răcoros şi întunecat.

Ridică pumnul, se opri, apoi ciocăni de două ori, ferm.

— Domnişoară Jones?

— Chiar aici.

Era aproape, chiar de partea cealaltă a uşii. În vocea ei se simte a o ciudată reţinere, pe care nu i-o mai simţise înainte.

Nu l-a invitat să intre. Îi părea bine, pentru c-ar fi preferat să nu pună niciodată piciorul în casa asta. Apoi, însă, în mod iraţional, îl deranjă faptul că nu îl invitase. Fără să mai aştept e o invitaţie, deschise uşa cu plasă şi păşi înăuntru.

Domnişoara Jones era o siluetă palidă în încăperea întunecată, stând nemişcată şi uitându-se la el. Poate că

vederea lui trebuia să se acomodeze puţin, dar avea senzaţia că ea era efectiv îngrozită de el. Se dăduse chiar doi paşi înapoi.

Nu putea spune de ce îl enervase asta, dar era clar că-l enervase şi încă cum. Adrenalina pompa din nou în el, încordându-i muşchii şi cerând acţiune, dar al naibii să fie el dacă ştia ce să facă. O să-i ia declaraţia, o să-i tragă o săpuneală pentru faptul că trăgea în oameni şi o să plece.

Atâta tot. Nimic care să-l facă să se simtă încordat şi furios.

Dar asta era *exact* ce simte a ei, cu sau fără motivaţie.

Tăcerea se prelungea între ei, tăcere în care fiecare îl măsura pe celălalt. Nu ştia la ce concluzii ajunsese ea privind înfăţişarea lui, dar el era poliţist, obişnuit să înregistreze fiecare detaliu legat de o persoană şi să facă judecăţi rapide. Trebuia să facă asta şi trebuia să fie cât mai corect. Pentru că viaţa lui şi a altora depinde a de felul în care citea el oamenii.

Ceea ce vedea în semiîntunericul din încăpere era o femeie tânără, zveltă, îngrijită, într-o bluză fără mâneci, galben deschis, vârâtă într-un şort kaki, bine strâns cu cordonul, în jurul unei talii mici. Braţele goale erau frumos bronzate şi uşor, feminin muşchiuloase, ceea ce-i spuse că era mai puternică decât arăta şi obişnuită cu munca. Era curată, chiar şi pe picioarele ei goale – ale căror unghii de la degete, observă el, erau date cu ojă rozalie: degete care se îndoiau, săpând în duşumea, ca şi cum s-ar fi forţat să rămână locului.

Părul ei era castaniu, o masă de bucle uşor decolorate de soare. Nu-ţi rănea privirea, deşi nu era chiar o frumuseţe de regină. Avea o înfăţişare plăcută, sănătoasă, cu o curbă

dulcea bărbiei. Dar ochii ei… ochii aceia era vrăjiţi. Nu mai voia să se uite din nou în ei, dar până la urmă o făcu. Erau ce avea ea mai frumos, mari şi limpezi, umbriţi de gene dese, întunecate. Şi îl privea acum cu… resemnare?

Pentru numele lui Dumnezeu, ce-şi închipuia ea că o să-i facă?

Nu ştia cât timp stătuse uitându-se la ea.

Acelaşi lucru i se întâmplase şi pe verandă, doar că acum nu se mai simte a ameţit. Trebuia să se ocupe de ceea ce avea de făcut şi să se care de aici. Zilele de vară erau lungi, dar voia să iasă de pe râu înainte de asfinţit.

— Thaniel a fugit, spuse el cu o voce uluitor de răguşită.

Ea dădu scurt, brusc, din cap.

— Ţi-ai făcut un obicei din a trage în vizitatori?

Ochii verzi se îngustară.

— Când îşi opresc şalupa mai departe şi restul drumului se furişează pe jos, da, asta mă face puţin bănuitoare în ce priveşte motivul vizitei.

— De unde ştii ce a făcut?

— Sunetele sunt purtate departe, pe apă. Iar eu nu aud multe bărci venind până aici, exceptându-l pe Harley Whisenant, care-mi aduce poşta. Iar cum Harley a fost aici în dimineaţa asta, ştiam că nu era el.

— Tu ai tras prima.

— Intrase pe proprietatea mea. Am tras în aer prima dată, ca să-l previn şi am strigat la el să se care repede. Atunci a tras în mine. În maşina mea de spălat este o gaură de glonţ, fir-ar el să fie. A doua oară am tras în apărare.

— Poate că şi el crede ci că se apără, având în vedere

că tu ai tras prima.

Domnişoara Jones îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— A intrat hoţeşte pe proprietatea mea, până la casa mea, purtând o puşcă de vânat căprioare şi când am strigat la el să se care, a tras ascuns după un copac şi asta ca să *se apere?*

Nu ştia de ce îi făcea zile fripte, poate doar din cauza încordării care-l făcea ţepos ca un cactus.

— Ai dreptate, spuse el brusc.

— Bine, mulţumesc foarte mult.

Jackson ignoră sarcasmul.

— Trebuie să-ţi iau o declar aţie.

— Nu am de gând să fac plângere.

Nu putea alege să spună ceva care să-l irite mai mult. După părerea lui, foarte mult din răul suplimentar era cauzat de faptul că oamenii refuzau să facă plângere împotriva unor fapte penale. Indiferent ce gândeau ei, nu voiau să „creeze necazuri" sau voiau să-i mai acorde „o şansă" răufăcătorului. Din experienţa lui, nu făceau decât să lase în libertate un răufăcător, ca să comită un alt delict. Sigur, existau circumstanţe care cere au oarecare îndurare, dar nu era cazul, acum. Thaniel Vargas nu era un adolescent prins asupra primei lui fapte rele; era un ticălos care avusese de gând să facă un rău serios unei alte persoane.

— Poftim? O spusese blând, înfrânându-şi pornirea de a tuna, acordându-i şansa de a se răzgândi. Pe vreme a când era sergent în armată, recruţii recunoşteau imediat în această blândeţe semnele pericolului.

Dar Delilah Jones ori nu era la fel de acordată la stările lui cum erau soldaţii, ori nu era impresionată de autoritatea

lui. Indiferent de motiv, ea ridică din umeri.

— Nu are rost să fac asta.

— Nu are rost?

Delilah dădu să spună ceva, apoi se opri şi scutură uşor din cap.

— Nu contează, spuse mai mult pentru ea. Îşi muşcă buza şi Jackson avu senzaţia că avea o dispută cu ea însăşi. Apoi Delilah oftă.

— Ia loc, şerif Brody. O să te simţi mai bine după ce o să mănânci ceva.

Nu voia să se aşeze, nu voia decât să plece de aici. Dacă ea nu avea de gând să depună plângere, treaba ei. Nu era de acord cu asta, dar decizia îi aparţinea. Nu mai avea niciun motiv să mai întârzie aici.

Dar ea începu să se mişte repede şi eficient prin bucătăria demodată, tăind ceea ce părea a fi pâine făcută în casă, apoi felii de şuncă şi o bucată mare de brânză. Luă cu un pahar apă dintr-o găleată şi aşeză pe masă gustarea simplă.

Jackson o privea cu ochi mijiţi. Împotriva lui, admira îndemânarea feminină cu care făcea lucrurile, fără tam-tam sau afectare. Îşi făcu şi ei un sandviş, deşi nu la fel de gros ca al lui şi fără brânză. Se aşeză pe scaun, vizavi de locul pe care i-l pregătise lui şi-şi ridică sprâncenele întrebător, văzându-i ezitarea.

Vedere a sandvişului îi făcu gura să-i lase apă. Era atât de flămând încât îi ghiorăia burta. Acesta era motivul pentru care îşi scoase vesta Kevlar şi-şi puse puşca deoparte, apoi se aşeză la masă. Începură să mănânce fără să scoată o vorbă. Şunca era suculentă, brânza moale. Îşi termină

sandvişul înainte ca ea să fi muşcat de câteva ori dintr-al ei. Delilah se ridică şi începu să-i facă încă unul.

— Nu, unul a fost suficient… minţi el, nevrând să o mai pună la treabă, nevrând să mai stea aici.

— Trebuia să mă fi gândit, spuse ea încet. Nu sunt obişnuită să hrănesc un bărbat ca tine. Tata era ceva mic şi numai piele şi os; nu mânca mai mult ca mine.

În treizeci de secunde un alt sandviş gros se afla în faţa lui. Ea se aşeză la loc, la propriul sandviş.

De data aceasta mâncă mai încet, savurând gusturile. În timp ce mesteca, se uita în jur. Avea ceva casa asta, ceva care îl preocupa şi acum înţelese ce anume: tăcerea. Nu se auzea zumzetul vreunui frigider, nici gălăgia vreunui televizor în fundal, nici bolborositul şi sâsâitul vreunui boiler.

Se uită în jurul lui. Nu exista frigider, punct. Nici lămpi. Nici lumini, deasupra. Ea luase apa dintr-o găleată. Se uită la spălător; nu avea robineţi. Evidenţa era acolo, dar el întrebă, totuşi:

— Nu ai curent electric? întrebă pentru că i se părea de necrezut.

— Nu.

— Nici telefon, nimic să ceri ajutor, la nevoie?

— Nu. Nu am avut niciodată nevoie.

— Până astăzi.

— M-aş fi putut descurca şi singură cu Thaniel. Încearcă să se dea la mine încă din gimnaziu.

— Dar a mai venit vreodată la tine cu puşca?

— Nu-mi amintesc, dar oricum nu i-am acordat prea multă atenţie.

Era înnebunitoare. Voia s-o scuture, voia să-şi pună mâinile pe braţele acelea goale şi s-o scuture până-i clănţăneau dinţii în gură.

— Ai avut noroc că nu ai fost violată şi omorâtă, izbucni el.

Delilah îl corectă.

— Nu a fost noroc, a fost pregătire.

În pofida lui, Jackson se trezi întrebând:

— Ce fel de pregătire?

Ea se lăsă în spate pe scaun, uitându-se în jur, la casa tăcută. Îl izbi faptul că ea se simţea atât de bine aici, singură în pădure, fără nimic din toate avantajele moderne pe care fiecare credea că trebuia să le aibă.

— Ca să încep cu începutul, aceasta este casa mea. Cunosc fiecare centimetru din pădure, fiecare meandră a râului. Dacă ar trebui să mă ascund, Thaniel nu m-ar găsi în vecii vecilor.

Privind-o atent, Jackson văzu zâmbetul acela misterios din ochii ei verzi şi ştiu, aşa cum îşi ştia numele, că ea se îndoia că ar fi vreodată obligată să se ascundă.

— Şi celelalte chestii? întrebă el pe un ton de conversaţie.

Delilah îi zâmbi încet şi avu senzaţia că îi plăcea perspicacitatea lui.

— Ah, doar câteva chestii mărunte, de avertizare. Nu e nimic letal în ele, doar dacă nu calci pe o viperă sau dacă nu cazi în apă şi te îneci.

Se uita la gura ei şi simţi o mică tresărire, ca un alt atac de adrenalină. În ciuda răcorii din casă, simţi că transpiră. Dumnezeule Atotputernic, fă-o să nu zâmbească din nou.

Zâmbetul ei era alunecos şi senzual, feminin, zâmbetul pe care o femeie i-l oferă unui bărbat după ce au făcut dragoste, zăcând aproape adormită pe aşternuturile răscolite, în timp ce ploaia bătea darabana afară şi nu existau decât ei doi, corcoliţi în lumea lor privată.

Atenţionarea sexuală nu era binevenită. Trebuia să fie atent la situaţii de genul acesta. Era un bărbat într-o poziţie autoritară, singur cu o femeie, într-o casă unde se dusese cu o misiune oficială. Nu era nici locul şi nici timpul să se apropie de ea.

Tăcerea se aşternu din nou, o tăcere în care se priveau unul pe celălalt, peste masă. Ea inspiră adânc şi sânii i se ridicară sub bumbacul fin al bluzei. Sfârcurile se delimitau perfect, întărite, aureola lor întunecată uşor vizibilă în locul unde se apăsau pe material. Îi era frig, sau era excitată?

Pielea de pe braţele ei era catifelată; fără bumbi de răcoare.

— O să plec acum, spuse el luptându-se cu răguşeala bruscă din voce şi cu tăria din pantaloni. Mulţumesc pentru sandvişuri. Chiar muream de foame.

Delilah părea uşurată şi totodată plină de regret.

— Cu plăcere. Aveai aerul acela înfometat, aşa că eu… Se opri, făcând un gest larg cu mâna.

— Nu contează. Mi-a făcut plăcere compania ta. Şi ai dreptate, trebuie să pleci; tocmai am auzit că tună. Se ridică şi strânse paharele, ducându-le la spălător.

Se ridică şi el. Era ceva în propoziţia ei neterminată, care-l intriga. Da, trebuia să uite, trebuia să-şi ia la revedere şi să se urce în barcă.

El nu auzise niciun tunet, deşi avea auzul foarte bun,

dar oricum, era o scuză perfectă să plece naibii de aici. Ştia asta, dar spuse totuşi:

— Aşa că tu… ce?

Delilah îşi luă privirea de la el ca şi cum s-ar fi simţit stânjenită.

— Aşa că eu… m-am gândit că ai ratat prânzul.

De unde putea ea să ştie? De ce se gândise măcar la asta? De obicei el nu rata masa de prânz şi cum naiba ştiuse ea că era flămând, când nu-l mai văzuse niciodată? Din cât îl văzuse ea, nervozitatea era stare a lui normală.

Vrăjitoare. Cuvântul îi şopti în minte, deşi ştia că era o prostie. Chiar dacă ar fi crezut în vrăjitorii, dar nu credea, din câte citise el, vrăjitoria nu-ţi spune a dacă cineva ratase sau nu masa de prânz. Observase că era iritabil şi dăduse asta pe seama stomacului lui gol. Nu că fusese el prea atent, dar o văzuse adesea pe mama lui ademenindu-l cu mâncare pe tatăl lui, ca să-l ajute să treacă peste o stare proastă. Era o chestie legată de femeie, nu de vrăjitorie.

Miaauu…

Aproape că-şi săltă un picior în sus. Nu era momentul, tocmai *acum,* să descopere că avea o pisică.

— Ai apărut şi tu! spuse ea pe un ton cald, uitându-se în jos la picioarele lui. Se uită şi el şi văzu o pisică mare, albă, pufoasă, cu urechi negre şi coadă neagră, frecându-se de cizma lui dreaptă.

— Biata pisicuţă. Delilah vorbea în continuare blând, aplecându-se şi luând creatura, ţinând-o în braţe ca pe un bebeluş. Pisica stătea perfect relaxată, cu burta în sus, cu ochii pe jumătate închişi într-o expresie de beatitudine, în timp ce Delilah o scărpina pe piept.

— Te-a speriat zgomotul? Omul rău a plecat şi nu o să ne mai supere, îţi promit.

Delilah îşi ridică ochii spre Jackson.

— Eleanor este însărcinată. Trebuie să nască dintr-o clipă într-alta, cred. A apărut acum vreo săptămână, dar se vede că este domesticită şi că a fost bine îngrijită, aşa încât îmi închipui că cineva a lăsat-o pe aici, ca să nu se obosească cu strânsul mizeriei.

Pisica arăta ca un Buda felin, grasă şi mulţumită. De obicei pisicile vrăjitoarelor sunt negre, nu? Sau rolul poate fi jucat de orice altă pisică, fie ea albă, grasă şi însărcinată?

Nu putu rezista să nu întindă mâna şi să mângâie burtica aceea grasă, rotundă. Ochii pisicii se închiseră complet şi începu să toarcă tare, ca un motor în ralanti.

Delilah zâmbi.

— Fii atent, altfel o să ai un sclav pe viaţă. Nu vrei s-o iei cu tine?

— Nu, mulţumesc, spuse el sec. Totuşi, poate că mama mea ar vrea un pui. Motanul ei a murit anul trecut şi nu mai are niciun animal de companie.

— Atunci revino peste şase sau şapte săptămâni.

Nu era exact o invitaţie să mai treacă oricând pe aici, îşi spuse el. Îşi luă arma şi vesta.

— Plec acum, domnişoară Jones. Mulţumesc pentru sandvişuri.

— Lilah.

— Poftim?

— Te rog, spune-mi Lilah. Toţi prietenii îmi spun aşa. *Nu* Delilah, te rog, adăugă ea aruncându-i o privire clară de avertizare.

Jackson chicoti.

— Am înregistrat mesajul. Presupun că ai fost destul de tachinată în şcoală, cu numele ăsta.

— Ce ştii tu, spuse ea cu năduf.

— Numele meu e Jackson.

— Ştiu. Te-am votat. Jackson este un nume drăguţ, cu rezonanţă texană.

— Eu sunt un texan drăguţ.

Lilah scoase un sunet neangajant, ca şi cum nu ar fi fost de acord cu el dar nici n-ar fi vrut să i-o spună în faţă. Jackson zâmbi, întorcându-se spre uşă. Nu ştia dacă era bine, dar în mod clar era ceva interesant. Magia lunii pline era astăzi la forţa ei maximă. Când lucrurile se vor aranja şi când o să aibă timp să se gândească, atunci când va fi complet raţional în ce priveşte iraţionalul şi supranaturalul şi când va găsi o explicaţie logică, poate că va reveni într-o vizită – dar nu în calitate oficială.

— Ieşi prin faţă. E mai aproape.

O urmă prin căsuţa mică. După presupunerea lui, avea doar patru încăperi; într-o parte bucătăria şi livingul, fiecare dintre ele având câte o altă cameră care se deschidea din ea.

Presupuse că celelalte două erau dormitoare. Livingul era mobilat simplu, cu o canapea şi un fotoliu, aranjate în jurul unui covor din cârpe, întins în faţa şemineului. Pe plinta acestuia se aflau lămpi cu petrol, ca şi pe cele două măsuţe de lângă fotoliu şi canapea. Într-un colţ se afla o maşină de cusut cu pedală. Pe unul dintre pereţi atârna un quilt lucrat manual, prezentând o scenă viu colorată, cu copaci şi apă, a cărei executare probabil că durase o veşnicie. Pe un alt perete se afla o bibliotecă – tot lucrată de mână,

după cum arăta – care se întindea de jos până la tavan şi era ticsită cu cărţi, legate sau cartonate.

Întreaga casă îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi păşit înapoi cu un secol, sau cel puţin cu jumătate. Singurul aparat modern pe care-l văzu, era un aparat de radio pentru ştirile meteo, acţionat cu baterii, aşezat lângă una dintre lămpile cu gaz de pe poliţă. Îi păru bine că-l avea; în zona aceasta erau posibile şi uraganele şi tornadele. Ieşi afară pe verandă, cu Lilah imediat în spatele lui, cu pisica tot în braţe.

Jackson îngheţă în loc, uitându-se la cheu.

— Ticălosul, spuse el încet.

— Ce este? îl împinse în umăr şi-şi dădu seama că îi bloca vederea.

— Au dispărut bărcile, spuse el dându-se într-o parte ca să vadă şi ea.

Lilah se uita la cheul pustiu, cu ochii ei verzi, mari de consternare. Dispăruse şi barca ei cu fundul lat şi barca pentru bibani, a lui Jerry Watkins.

— Probabil că s-a întors şi a desprins bărcile cât timp noi mâncam. Nu au putut pluti prea departe. Dacă merg de-a lungul malului, probabil că le găsesc.

— Barca mea are vâsle, spuse ea. Întotdeauna le ţin acolo, în cazul în care îmi face motorul figuri. Deci pe a mea o putea scoate vâslind, remorcând-o pe a ta. Asta l-a scutit să mai meargă pe jos până la a lui şi odată urcat într-a lui, pe ale noastre le putea lăsa în voia curentului. Cred că sunt la cel puţin o milă mai jos, poate chiar mai mult. Sigur, în cazul în care nu a decis să le scufunde.

— O să sun la po… începu el din automatism, până să-şi dea seama că nu avea radioul cu el.

Nici celularul. Amândouă erau în Cherokee, iar Charlotte Watkins se întorsese acasă cu maşina lui. Iar Lilah Jones nu avea telefon.

Se uită în jos la ea.

— Presupun că nu ai un radio cu unde scurte?

— Mă tem că nu. Se uita încruntată la râul în avalul căruia îi dispăruse şalupa, ca şi cum i-ar fi putut porunci să se întoarcă aici.

— Eşti blocat aici. Amândoi suntem.

— Nu pentru multă vreme. Dispecera…

— Jo?

— Jo. Se întrebă cât de bine o cunoştea ea pe Jo. Jo vorbise despre ea ca şi cum ar fi fost doar nişte cunoştinţe îndepărtate, dar Lilah nu doar că ştia cine era dispecerul lui, dar îi spusese Jo şi nu Jolene, care era numele ei întreg.

— Ea ştie unde sunt şi urma să-mi trimită întărituri de îndată ce se va elibera careva.

Oricând ar putea apare a un adjunct de-al meu.

— Numai dacă se află deja pe drum. Uită-te acolo, spuse ea arătându-i spre sud-vest.

Jackson se uită şi înjură în barbă. Nori uriaşi, de furtună, negri-purpuriu acopereau cerul după-amiezii târzii. Îi putea deja simţi respiraţia, în vântul proaspăt care-l ventila. Îi auzea vocea în uruitul gros al tunetului, în timp ce venea spre ei.

— O furtună cu tunete nu va dura mult, presupun. Cel puţin aşa spera el. Aşa cum decurseseră lucrurile astăzi, drumul înainte al furtunii se va opri exact când se va afla deasupra lor.

Lilah se uita îngrijorată la nori.

— Cred c-ar fi bine să pornesc radioul, spuse ea, şi intră înapoi în casă, cu Eleanor culcuşită în braţele ei.

Jackson mai aruncă o privire frustrată spre râul pustiu. Aerul era încărcat cu electricitate, ridicându-i părul de pe braţe. Lama fulgerului tăie în jos, luminând şi scânteind şi imediat se auzi tunetul.

Era blocat aici cel puţin pentru câteva ore, dacă nu pentru toată noaptea. Dacă tot trebuia să rămână blocat undeva, de ce nu putea rămâne blocat în propria lui casă. În nopţile cu furtună, numărul accidentelor era întotdeauna mai mare şi adjuncţii lui vor avea nevoie de el.

Dar el se afla aici, într-o casă de niciunde, ţinându-i companie unei vrăjitoare şi pisicii ei gestante.

4

Lilah o lăsă pe Eleanor jos şi porni radioul, apoi se duse în dormitorul ei în care se intra din living şi coborî fereastra laterală. Fereastra din faţă era protejată de veranda largă şi ploaia nu putea pătrunde prin ea. Apoi, cu urechea aţintită spre radio, făcu acelaşi lucru şi în dormitorul din spate. Ştia că şeriful Brody intrase şi el în casă, dar îl ignora în mod deliberat, făcând ceea ce trebuia făcut. El era mult prea mare pentru căsuţa ei mică, prea sobru, prea autoritar, prea… prea *bărbat.*

Îi distrusese viaţa ei atât liniştită, mult mai mult decât visase vreodată Thaniel Vargas să o facă. La ce naiba se gândise Jo trimiţându-i-l aici? Dar sigur, Jo fusese îngrijorată din cauza lui Thaniel, ce să ştie ea?

Ei bine, bietul Thaniel nu o s-o mai deranjeze vreodată

iar ea nu putea face nimic aici. Dacă nu ar fi fugit, poate că ar fi putut – mă rog, că l-ar fi putut sau nu ajuta, era discutabil, pentru că era deja prea târziu.

Totuşi, o cuprinse regretul. Indiferent care erau vinele lui Thaniel – şi erau multe – nu-i dorise vreodată răul. Şi deşi ar fi încercat dacă… dacă el nu ar fi fugit, anii de dureroasă experienţă o învăţaseră că putea face foarte puţin ca să schimbe soarta.

Acesta era motivul pentru care intrase în panică la apariţia şerifului. Ştiuse, din clipa în care l-a văzut, că el era menit să-i distrugă viaţa ei sigură, confortabilă, plăcută, de aici. Voia să plece cât mai departe de el, voia să-l dea afară din casa ei şi să încuie uşa, voia… voia să se arcuiască în braţele lui şi să-şi odihnească alene capul pe umărul lui larg, să-l lase să o ţină în braţe şi să o sărute şi să-i facă tot ce ar fi vrut el.

În toată viaţa ei nu cunoscuse niciodată pe cineva, băiat sau bărbat, care să-i trezească cel mai vag răspuns sexual. Se simţise întotdeauna izolată de restul lumii, pentru totdeauna singură, tocmai din cauză că era ceea ce era. Gândul de a-şi petrece viaţa singură nu o deranjase; dimpotrivă. Ei îi plăcea singurătatea, viaţa ei, senzaţia că se împlinea prin ea însăşi. Sunt atâţia oameni care nu ajung niciodată la totala împlinire şi-şi petrec viaţa căutând pe cineva sau ceva care să-i facă să se simtă împliniţi, neînţelegând că răspunsul se afla în interiorul lor. Ei îi plăcea propria ei companie, avea încredere în propriile ei decizii şi îi plăcea munca pe care o făcea. Nu exista nimic – *nimic* – în viaţa ei, ce ar fi vrut să schimbe.

Dar Jackson Brody schimba acum totul, fie că voia sau nu.

Nu era doar aura care o atrăgea la el, deşi aura lui era atât de bogată încât aproape că era vrăjită de ea. Toate culorile lui erau clare: roşul întunecat al senzualităţii, albastrul calmului, turcoazul unei personalităţi puternice, portocaliul puterii, cu spice fluctuant e de purpuriu spiritual şi galben, cu verdele vindecător. Nimic la el nu era tulbure. Era un bărbat dintr-o bucată, de încredere, sănătos.

Totuşi, ceea ce o uluise, era brusca străfulgerare premonitorie. Nu avea des aşa ceva; talentul ei special era abilitat e a de a vedea aurele. Dar uneori avea străfulgerări de intuiţie şi cunoaştere şi niciodată nu se înşelase.

Niciodată. Exact aşa cum se uitase la Thaniel şi ştiuse că acesta va muri în curând, prima oară când s-a concentrat asupra lui Jackson Brody, valul premoniţiei fusese atât de puternic încât fusese gata să se prăbuşească sub el. Bărbatul acesta avea să fie iubitul ei. Bărbatul acesta avea să fie iubirea ei. Singura, din toată viaţa ei.

Ea nu *voia* un iubit! Ea nu voia un bărbat în preajma ei, stându-i în cale, interferându-se cu treburile ei. Dar o va face; ştia că o va face. O izbise ca un bărbat nerăbdător, obişnuit să dea ordine, uşor dominant şi ah, ah, sexi cât cuprinde. Cu siguranţă că el nu o să vrea să trăiască aici, fără niciun apanaj al tehnicii moderne, cu care era obişnuit, în vreme ce ea prefera viaţa ei simplă.

Ea se *simţea* mai bine fără toată nebunia aia, fără aparatură electrică zumzăind într-una în fundal. Sigur, el să vă aştept a ca ea să se mute la oraş, sau cel puţin într-un loc mai puţin izolat şi mai accesibil.

Odată ce-şi va da seama că ea nu poate fi relocată, va ceda, dar cu eleganţă. Va argumenta că nu o va putea vedea

atât de des ca atunci când ar fi mai aproape. O va vizita ori de câte ori îi va fi lui convenabil şi se va aştepta de la ea să lase baltă indiferent ce făcea, când îi va vedea şalupa trasă la mal. Pe scurt, va fi foarte incomod pentru ea, dar nu putea face nimic. Cu tot succesul pe care-l avusese ea în a evita sau schimba soarta, putea foarte bine să se dezbrace chiar acum şi să-l ducă în dormitor.

Asta era o altă grijă a ei. Nu prea avea experienţă în ceea ce privea dormitorul. Până acum nu-şi făcuse griji cu asta, pentru că nu simţise nici cea mai mică urmă de dorinţă ca să capete această experienţă. Dar acum o avea.

Uitându-se doar la el, simţea cum o cuprind valuri de căldură şi i se taie respiraţia; sânii o furnicau şi trebuia să-şi strângă coapsele ca să-şi liniştească durerea încinsă dintre picioare. Deci asta însemna plăcerea. Nicio mirare că oamenii se purtau ca nebunii când erau atinşi de ea.

Dacă Thaniel nu ar fi furat şalupele, şeriful ar fi fost deja plecat şi probabil că nu l-ar mai fi văzut o vreme bunicică, dacă nu niciodată. Iar ea şi-ar fi continuat viaţa ei liniştită, mulţumitoare. Dar ar fi trebuit să se aştepte la această farsă cu şalupele; cum altfel ar fi putut aranja Soarta ca Jackson să rămână aici? Şi firește, trebuia să vină şi o furtună, care să le împiedice pe ajutoarele lui să vină după el. Totul era inevitabil. Indiferent cât de neverosimile păreau viziunile ei, declanşau aproape imediat o suită de evenimente care aduceau concluzia pe care o prevăzuse ea.

Nu pentru prima oară îşi dori să fi fost altfel.

Îşi dori să nu ştie lucruri care aveau să se petreacă, înainte de a se petrece; era prea mult pentru un singur om. Nu putea regreta că vedea aure, totuşi; viaţa ei ar fi lipsită de

culoare şi mai puţin interesantă dacă nu le-ar mai vedea. Ea nu trebuia să vorbească neapărat cu cineva ca să ştie cum se simţea persoana respectivă; ea putea vedea când cineva era fericit, sau supărat, sau dacă era bolnav. Ea putea vedea relele intenţii, lipsa de onestitate, micimea, dar putea vedea şi bucuria şi dragostea şi bunătatea.

— S-a întâmplat ceva?

El stătea chiar în spatele ei şi tonul acut îi spunea că rămăsese cam de multicel locului, uitându-se în gol. Nu era mare lucru dacă rămânea pe gânduri când era singură, dar altora poate că li se părea ciudat. Clipi des, revenind la realitate.

— Scuze, visam cu ochii deschişi, spuse fără să se întoarcă spre el.

— Visai cu ochii deschişi? Părea neîncrezător şi nu-l blamă pentru asta. Un bărbat încercase să o omoare acum mai puţin de o oră, erau blocaţi aici şi o furtună uriaşă se abătea asupra lor; ar fi trebuit să fie suficient să-i ţină gândurile ancorate în realitate. Ar fi trebuit să spună că se gândea, nu că visa cu ochii deschişi; ar fi sunat mai productiv.

— Nu contează. Au fost buletine meteo sau atenţionări la radio?

— Atenţionări de furtună puternică până la ora zece noaptea. Vânturi puternice şi grindină distrugătoare.

Ore. Vor fi ore întregi singuri. Probabil că va rămâne aici până dimineaţa. Ce trebuia să facă acum cu acest bărbat pe care îl va iubi, dar nu încă? Abia îl cunoscuse, nu ştia nimic despre el, pe plan personal. Era atrasă de el, da, dar dragoste? Nu chiar. Oricum, nu încă.

O rafală de vânt mirosind a ploaie pătrunse prin uşa cu plasă.

— Vine, spuse el, şi ea îşi întoarse capul şi văzu perdelele de ploaie care măturau râul, îndreptându-se spre casă. Fulgeră chiar în faţa lor şi zgomotul tunetului făcu să zăngăne ferestrele.

Eleanor mieună şi-şi căută adăpost în cutia de carton în care Lilah pusese prosoape vechi, să-i încropească un culcuş.

Jackson făcea paşi nerăbdător i prin încăperea mică. Lilah se uita exasperată la el, întrebându-se dacă omul ăsta se putea adapta şi el vreodată.

Era enervant pentru el că nu putea influenţa în vreun fel vremea, fie amânând furtuna, fie trimiţând-o rapid în alte părţi, pentru ca unul dintre ajutoarele de şerif să poată urca râul, după el.

Lilah ridică din umeri, în gând. Lasă-l să se agite; ea avea treabă de făcut.

Prima rafală de ploaie lovi casă, răpăind pe acoperiş. Soarele după-amiezii târzii fusese aproape complet acoperit, întunecând încăperile.

Lilah se duse prin beznă după lămpile cu gaz de pe poliţa căminului, mâna aşezându-se ştiutoare exact pe cutia cu chibrituri. Zgomotul chibritului nu se auzi în darabana ploii, dar Jackson se întoarse chiar la prima floare de lumină şi o privi ridicând sticlele lămpilor şi atingând chibritul de fitil, punând apoi sticla la loc. Suflă în chibrit să îl stingă şi îl aruncă în cămin.

Se duse apoi în bucătărie fără un cuvânt, repetând ritualul şi acum se aflau acolo patru lămpi, pentru că ei îi

plăcea să aibă mai multă lumină când lucra. În sobă, focul era ţinut mocnit, sub cenuşă. Lilah deschise uşiţa, agită cărbunii fierbinţi şi mai adăugă lemne.

— Ce faci? o întrebă el din uşă.

Lilah îşi dădu ochii peste cap, dar numai în minte.

— Gătesc. Probabil că el nu mai văzuse acest proces, înainte.

— Dar abia am mâncat.

— Aşa este, dar sandvişurile alea nu or să te ţină prea mult, după mine.

Se uită la el, măsurându-l în raport cu pragul uşii. Ceva mai mult de unu optzeci şi doi, presupuse ea şi pe puţin o sută de kilograme.

Părea muşchiulos, după cum i se profilau umerii prin cămaşă, aşa că ar putea cântări şi mai mult.

Omul ăsta mănâncă de stinge.

Jackson intră în bucătărie şi se aşeză la masă, întorcând scaunul ca să stea cu faţa la ea, întinzându-şi picioarele şi încrucişându-şi-le la glezne. Cu deget el bătea darabana pe masă.

— Chestia asta mă enervează la culme, se confesă el.

— Am observat, spuse ea pe un ton sec. Luă puţină apă într-un bol şi se spălă pe mâini.

— De obicei, mai pot face *câte ceva.* De obicei, pe vreme rea, *trebuie* să fac ceva, fie că e vorba de o maşină accidentată sau de scos oamenii de pe şoselele inundate. Acum ar trebui să fiu afară, pentru că ajutoarele mele vor fi peste cap de ocupate.

Deci aceasta era cauza stării lui de nelinişte şi de iritabilitate; ştia că era nevoie de ajutorul lui, dar nu putea

pleca de aici. Îi plăcea simţul lui de responsabilitate.

Rămase apoi tăcut, urmărind-o cum îşi pregătea tava, stropind-o cu ulei. Îşi luă bolul şi puse făină în el, adăugă smântână şi ceva grăsime solidă şi-şi vârî mâinile în bol.

— De ani de zile n-am mai văzut pe cineva făcând asta. Zâmbi, rămânând cu ochii pe mâinile ei, care amestecau şi frământau cu pricepere.

— Bunica mea făcea asta, dar pe mama nu mi-o amintesc făcând turtiţe în casă.

— Eu nu am frigider, deci nu am turtiţe congelate, spuse ea practic.

— Tu chiar nu vrei să ai lucruri ca frigidere sau sobe electrice? Nu te deranjează faptul că nu ai curent electric?

— De ce m-ar deranja? Eu nu depind de un fir, ca să am căldură sau lumină. Dacă aş avea electricitate, s-ar putea întrerupe chiar în clipa asta şi n-aş mai putea găti.

Jackson îşi frecă bărbia, cu fruntea încruntată, gânditor. Îi plăcea priveliştea, îşi spuse ea, privindu-l în timp ce continua să frământe aluatul. Sprâncenele lui erau drepte şi negre, frumos formate. Totul la el era frumos format.

Putea pune pariu că toate femeile singure din orăşel şi o parte din cele măritate erau nebune după el. Păr negru, tuns scurt, ochi albaştri mari, bărbie puternică, buze moi – nu ştia de unde ştia că buzele lui erau moi, dar ştia. Ah, da, sigur că erau nebune după el. Şi ea se înfierbântase puţin.

Se gândi să se ducă la el, să i se aşeze în poală şi brusc, corpul îi fu cuprins de un val de căldură. Căldură, pe naiba; când era transpirată toată! mai avea puţin şi se pomenea lac de sudoare.

— O conductă de gaz ar fi chiar mai greu de montat

decât o linie de curent electric, medită el, cu mintea tot la comodităţile moderne. Dar cred că n-ar fi o problemă să ai un rezervor de gaz aici, deşi umplerea lui ar fi dificilă, de vreme ce nu există drumuri în zona asta.

— Soba cu lemne îmi convine de minune. N-are mai mult de câţiva ani, aşa că este cât se poate de eficientă. Încălzeşte toată casa şi este uşor de reglat.

Începu să ia bucăţele de aluat şi să le ruleze în mâini, dându-le formă de turtiţe şi punându-le în tavă. Dacă o să se uite la aluat şi nu la el, o să-i dispară senzaţia asta de fierbinţeală, îşi spuse ea.

— De unde îţi procuri lemnele?

N-avea ce face. Trebuia să se uite la el, cu o expresie incredulă.

— Mi le tai singură. De unde îşi imagina el că şi le lua? Poate crede ci că i le tăiau şi i le stivuiau zânele pădurii.

Spre surpriza ei, Jackson sări de pe scaun, aplecându-se asupra ei, încruntat.

— E prea greu pentru tine să tai lemne.

— Ca să vezi, mă bucur că ţi-am spus, altfel aş fi continuat să tai lemne fără să ştiu că nu e bine.

Se întoarse spre spălător, mai departe de el, ca să-şi cureţe aluatul de pe mâini.

— Nu am spus că nu poţi face asta, am spus că nu ar trebui, mormăi el. Vocea lui era chiar în spatele ei. *El* era chiar în spatele ei. Fără să o prevină, se întinse şi îşi petrecu degetele în jurul încheieturii de la mâna ei dreaptă. Mâna lui o înghiţi complet pe a ei.

— Uită-te aici. Încheietura mea este de două ori mai groasă decât a ta. Poate că eşti tu puternică pentru

dimensiunile tale, dar nu-mi poţi spune că nu este un efort imens să tai lemne.

— Mă descurc. Şi-ar fi dorit să nu o fi atins. Şi-ar fi dorit să nu stea atât de aproape încât să-i poată simţi căldura trupului, să-i poată adulmeca mirosul încins, de bărbat.

— Şi este şi periculos. Dacă-ţi scapă toporul, sau ferăstrăul, sau mai ştiu eu ce? Eşti singură aici, departe de orice ajutor medical.

— Sunt atâtea lucruri periculoase. Se luptă să-şi păstreze vocea calmă, egală. Dar oamenii fac ce trebuie să facă, iar mie îmi trebuie lemne.

De ce nu-i dădea drumul la mână? De ce nu şi-o retrăsese ea? Nu putea, deşi nu o ţinea tare. Dar îi plăcea senzaţia mâinii lui cuprinzând-o pe a ei, îi plăcea căldura şi forţa, asprimea bătăturilor din palma lui.

— O să ţi le tai eu, spuse el brusc.

— Ce?! Aproape că se răsuci în loc; dar bunul simţ o opri în ultima clipă. Dacă se întorcea, va fi faţă în faţă, piept în piept cu el. Nu avea curajul acesta. Înghiţi greu.

— Nu-mi poţi tăia lemnele.

— De ce nu?

— Pentru e… a! Chiar, pentru că ce?

— Pentru că nu o să fii aici.

— Acum sunt aici. Se opri şi tonul lui deveni mai scăzut. Şi pot să mai fiu.

Lilah amuţi. Singurul sunet era cel al furtunii, bubuitul tunetului, vântul care spăla copacii, ploaia care bătea în acoperiş. Sau poate că era inima ei, bătându-i în coşul pieptului.

— Trebuie să fiu atent, aici, spuse el calm. Acum mă port ca un bărbat, nu ca şerif. Dacă-mi spui nu, o să mă întorc înapoi la masă şi o să mă aşez. O să păstrez distanţa faţă de tine tot restul serii şi nu te voi mai deranja vreodată. Dar dacă nu-mi spui nu, o să te sărut.

Lilah inhală, luptându-se pentru oxigen. Nu putea scoate un cuvânt, nu se putea gândi la nimic ce să spună, chiar dacă ar fi avut aer. Se simţea din nou fierbinte şi slabă, gata să leşine pe el.

— O să iau asta drept un da, spuse el, şi o întoarse în braţele lui.

5

Buzele lui erau moi, exact aşa cum ştiuse că vor fi. Iar el era blând, nu i le rănea pe ale ei apăsându-i-le prea tare. Nu încerca să o copleşească cu o bruscă descărcare de pasiune.

O săruta pur şi simplu, făcându-şi timp pentru asta, gustând-o şi învăţându-i forma şi textura buzelor. Iar ritmul acesta leneş era mai seducător decât orice altceva ar fi putut el face.

Lilah oftă aproape neauzit, de plăcere şi se lăsă să se destindă pe el. El o cuprinse, petrecându-şi braţele pe după ea şi ridicând-o pe vârfuri, ca să se potrivească mai intim. Apăsarea întregului lui trup de al ei o făcu să-şi ţină respiraţia şi acel acum cunoscut val de căldură o cuprinse din nou. Îşi petrecu braţele pe după gâtul lui, apăsându-l mai aproape, cutremurându-se puţin când limba lui începu să se mişte încet în gura ei, acordându-i timp să se retragă, dacă

nu voia un sărut atât de profund. Dar ea îl voia, mai mult decât ar fi crezut vreodată că putea dori sărutul unui bărbat.

Inima îi bubuia sălbatic în piept. Plăcerea era ca o sirenă care o ademenea să experimenteze mai mult, să ia tot ce putea el dărui. Erecţia lui era tare; voia să se frece de ea, să se deschidă pentru ea. Ştiind că era gata să-şi piardă controlul, se forţă să se retragă din săruturile lui lente, intoxicante, îngropându-şi în schimb faţa în coloana caldă a gâtului lui.

Şi el era afectat. Pulsul îi duduia prin vene; i-l simţea şi ea acolo, în gât, exact unde se aşezaseră buzele ei. Plămânii lui pompau, trăgând aer în piept. Pielea lui era fierbinte şi umedă şi el se mişca încontinuu, ca şi cum ar fi vrut să-şi frece coapsele de ea.

Jackson nu spunea nimic şi îi era recunoscătoare pentru asta. Prevederea înnăscută îi spunea să se oprească, în timp ce instinctul striga în ea, grăbind-o să se împerecheze cu el; în fond aşa îi era sortit, nu, atunci de ce să mai aştepte? Ce-ar fi obţinut aşteptând? Finalul era acelaşi, indiferent de moment. Sfâşiată între aceste două porniri, ezită, nedorind totuşi să facă acum acest uriaş pas, indiferent de ce-i spusese soarta.

— Este înspăimântător, mormăi ea în gâtul lui.

— Nu este o glumă. Jackson îşi îngropă faţa în părul ei. Probabil că tot aşa te simţi când eşti lovit de o tonă de cărămizi.

Simţea că şi el era la fel de zdruncinat ca şi ea, dar asta nu o liniştea deloc, pentru că ar fi preferat ca măcar unul dintre ei să stăpânească situaţia.

— Nu ne cunoaştem… De fapt, nici nu ştia cui îi

spusese ea asta, lui sau ei. Nu ştia decât că nu era sigură pe ea, lucru care nu i se întâmplase de multe ori în viaţă. Nu-i plăcea sentimentul acesta. Una dintre cărămizile de la temelia vieţii ei, a eului ei, era autocunoaşterea şi cunoaşterea celorlalţi; a *nu* şti, însemna că această temelie începe a să se clatine.

— O să ne ocupăm şi de asta. Nu trebuie să ne grăbim cu nimic. Buzele lui îi explorară tâmpla.

Dar când *o s-o ştie,* o va mai dori oare? O cuprinse îngrijorarea, simţind, nu pentru prima oară, greutatea faptului că era diferită. Într-o relaţie, ea aducea cu sine un excedent atât de mare de bagaje încât majoritatea bărbaţilor ar spune că le-ar crea mai multe probleme decât merita.

Acest gând îi dădu forţa să se împingă uşor în umerii lui. El îi dădu imediat drumul, retrăgându-se mai în spate. Lilah inspiră adânc şi-şi îndepărtă părul de pe faţă, încercând să nu se uite la el, dar roşul acela întunecat, clar, al pasiunii care emana din el nu era de ignorat.

— Mai bine pun turtiţele astea în cuptor, spuse ea ocolindu-l. Tu aşază-te ca să nu-mi stai în drum, iar eu o să pregătesc cina cât ai bate din palme.

— Prefer să rămân în picioare, mulţumesc, spuse el sardonic.

Nu se putu opri; trebuia să se uite, întâlnindu-i privirea aceea albastră, plină de regret, dar înţelegătoare. Roşul închis al aurei lui continua să strălucească fierbinte şi clar, mai ales în zona coapselor, deşi prin aura din jurul capului începea să se întrevadă mai mult albastru.

Dar se dădu din drumul ei, sprijinindu-se de peretele uşii. Ea băgă tava în cuptor şi deschise o conservă mare de

tocană de vacă, răsturnând conţinutul într-o cratiţă pe care o aşează pe sobă.

Masa asta simplă va trebui să fie suficientă, pentru că nu avea de gând să iasă în furtună, după o găină. Turtiţele vor avea timp să se răcească iar tocăniţa va putea fierbe, până când el o să se simtă din nou flămând.

Jackson o urmărea. Îi simţea privirea de mascul îndreptată asupra ei. Faptul că era femeie nu o preocupase prea mult, dar sub acest studiu intens, deveni brusc conştientă de trupul ei, de felul în care sânii i se ridicau cu fiecare inspiraţie. De faldurile dintre picioarele ei, acolo unde ar intra el. Nu trebuia să se uite în jos ca să ştie că sfârcurile îi erau întărite, sau la pantalonii lui, ca să ştie că erecţia încă nu îi trecuse.

Erecţia lui neascunsă o excita mai mult decât orice dulcegărie i-ar fi putut el şopti. Ceva trebuia făcut ca să mai slăbească această tensiune senzuală, altfel nu va mai dura mult şi se va pomeni întinzându-se pe spate. Îşi drese glasul, căutând o topică neutră.

— Cum a ajuns în Alabama un texan drăguţ ca tine?

Ea ştia deja; îi spusese Jo. Dar era singurul lucru care-i trecuse prin minte şi întrebarea îl va face măcar să vorbească.

— Mama mea era din Dothan.

Nu mai urmară şi alte explicaţii. Decizând că era cazul să-l mai stimuleze, Lilah îl întrebă:

— De ce s-a mutat în Texas?

— L-a cunoscut pe tata. El era din vestul Texasului. După absolvirea colegiului, mama şi câteva prietene de colegiu au pornit-o spre California şi pe drum au avut

probleme cu maşina. Tata, care pe vreme a aceea era ajutor de şerif, s-a oprit să le ajute. Iar mama nu a mai ajuns niciodată în California.

Era mai bine acum; vorbea. Lilah inspiră de uşurare, în sinea ei.

— Şi atunci de ce s-a mai întors în Alabama?

Jackson îşi sprijini mai bine umerii de perete.

— Tata a murit, acum câţiva ani. Vestul Texasului nu este pentru oricine; poate fi al naibii de cald acolo şi al naibii de pustiu. Nu s-a plâns niciodată, câtă vreme a trăit tata, dar după moartea lui a ajuns-o singurătatea. Şi a vrut să se mute înapoi în Alabama, aproape de sora ei şi de prietenele ei din colegiu.

— Iar tu ai venit împreună cu ea.

Jackson spuse simplu:

— Este mama mea. Iar eu pot fi la fel de bine poliţist aici, ca şi în Texas. Nu locuim împreună, nu am mai locuit împreună de când am împlinit optsprezece ani, dar ştie că sunt prin apropiere dacă are nevoie de ceva.

— Nu ţi-a părut deloc rău să pleci din Texas?

Lilah nu-şi putea imagina aşa ceva. Ea îşi iubea casă, o cunoştea intim, aşa cum se cunoştea pe ea însăşi. Iubea mirosul râului dimineaţa devreme, felul în care devenea auriu sub soarele răsăritului, iubea furtunile violente şi torentele de ploaie în tot dramatismul lor, iubea zilele încinse, umede, când până şi păsările deveneau letargice şi iubea zilele cenuşii de iarnă, când un foc în cămin şi o cană cu supă fierbinte erau cel mai bun lucru pe care-l putea cere de la viaţă.

Jackson ridică din umeri.

— Acasă înseamnă o familie, nu un loc. Eu am ceva unchi şi mătuşi în Texas, o întreagă hoardă de verişori, dar nimeni nu îmi este mai apropiat ca mama. Dacă simt nevoia, pot oricând vizita Texasul.

Îşi iubea mama şi nu se ruşina să recunoască asta. Lilah înghiţi greu. Mama ei murise când ea avea cinci ani, dar preţuia puţinele amintiri pe care le avea cu femeia care fusese centrul vieţii din căsuţa izolată.

— Dar tu? Tu eşti de aici? întrebă el.

— M-am născut în casa asta. Am trăit aici toată viaţa.

Jackson îi aruncă o privire curioasă şi ea ştiu la ce se gândea. Majoritatea copiilor se năşteau la spital, cel puţin în ultimii cincizeci de ani. Sigur, ea era mai tânără decât atât, dar prea bătrână totuşi ca să fi făcut parte din noua tendinţă a naşterii acasă, care se pare că începea să câştige adepţi.

— Tatăl tău nu a avut timp să o ducă la spital?

— Ea nu a vrut la spital. Era oare momentul să-i spună că mama ei fusese o vindecătoare, aşa cum era şi ea? Că şi ea văzuse aurele de culori care înconjurau oamenii şi că-şi învăţase fiica ce însemnau acestea, cum să le citească? Că ea ştiuse că totul va fi bine şi deci nu avea rost să cheltuiască banii câştigaţi cu greu, pe spital şi pe un doctor de care nu avea nevoie?

Jackson scutură din cap şi un zâmbet îi curbă gura.

— A fost o femeie puternică. Şi eu am ajutat o femeie la naştere, pe vreme a când eram boboc. Mi-a fost al naibii de frică şi nici mama nu era prea fericită. Dar împreună am reuşit şi amândoi au fost bine.

Zâmbetul i se transformă în râs.

— Dar probabil că rolul meu de moaşă nu a fost pe

măsura aşteptărilor, pentru că *nu* şi-a numit copilul după mine. Dacă-mi amintesc bine, mi-a spus cam aşa: „să nu mi-o iei în nume de rău, dar aş vrea să nu te mai văd cât trăiesc".

Lilah îşi dădu capul pe spate, râzând cu poftă.

Parcă şi vedea un recrut de ajutor de şerif, tânăr şi neexperimentat, transpirând şi panicându-se, ajutând la aducerea pe lume a unui copil.

— Ce s-a întâmplat? Copilul s-a născut prematur sau doar prea repede?

— Niciuna, nici alta. În vestul Texasului, când ninge, ninge şi atunci aşa a fost. Drumurile erau impracticabile. Ea şi soţul ei se aflau în drum spre spital. Dar maşina lor a derapat la nicio milă de casă, aşa că s-au întors din drum şi au sunat după ajutor. Eu mă aflam în zonă şi aveam un 4x4, dar când am ajuns la ei acasă, vremea se înrăutăţise într-atât încât nu am riscat să-i duc la spital. Femeia m-a înjurat, m-a făcut în toate felurile pe care le-am auzit vreodată şi pot spune că auzisem ceva înjurături până atunci. Voia ceva împotriva durerilor şi cum eu eram cel care o împiedica să capete aşa ceva, s-a asigurat că voi suferi împreună cu ea.

Zâmbetul lui o invită să râdă la imaginile sugerate de el. Uitându-se în cuptor la biscuiţi, Lilah îl întrebă:

— Dar soţul ei?

— De niciun folos. De fiecare dată când trecea pe acolo, era înjurat chiar mai rău decât mine, aşa că a preferat să nu se mai arate. Crede-mă, era o femeie nefericită.

— Cât au durat durerile facerii?

— Nouăsprezece ore şi douăzeci şi patru de minute, răspunse el prompt. Cele mai lungi nouăsprezece ore şi douăzeci şi patru de minute din istoria lumii, potrivit

spuselor ei. Jura că se afla în dureri de cel puţin trei zile.

Dincolo de amuzamentul din vocea lui, se simţea şi un firicel de… bucurie. Ea îşi lăsă capul într-o parte, întrebându-se dacă-l citise corect.

— Ţi-a plăcut.

Cuvintele nu erau chiar o întrebare.

El râse.

— Da, mi-a plăcut. Era incitant şi amuzant şi al naibii de uimitor. Am văzut născându-se căţeluşi şi viţeluşi şi cai, dar niciodată nu am simţit ce am simţit când bebeluşul acela mi-a alunecat în mâini. Apropo, era o fetiţă. Numele de Jackson chiar că nu i s-ar fi potrivit.

Aura lui strălucea acum cu mai mult verde în mixtură şi cu galbenul bucuriei. Lilah nu trebui să se mai întrebe când se va îndrăgosti de el. Se îndrăgostise în clipa aceea, ceva în ea topindu-se, înfierbântându-se. Ştia că propria ei aură trebuia să fie roz şi se înroşi, deşi el nu i-o putea vedea.

Începu să tremure uşor şi se aşeză. Era un lucru memorabil. Niciodată nu crezuse că va iubi aşa cum iubeau ceilalţi, nu romantic. Ea iubea mulţi oameni şi multe lucruri, dar nu aşa.

Întotdeauna, amestecată cu sentimentele ei, era cunoaşterea că ea era altfel decât ei, un purtător de griji, nu un partener. Chiar şi cu tatăl ei, ea fusese stânca de care se sprijinise el. Dar Jackson era un bărbat puternic, atât mental cât şi fizic. El nu avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, el era cel care oferea grija.

Chiar şi dacă nu i-ar fi văzut aura, până la urmă tot s-ar fi îndrăgostit de el. Dar o putea vedea şi ştia care era esenţa acestui bărbat.

Acest lucru, ca şi premoniţia care îl recunoştea ca perechea ei, îi distrugeau simţul ei de prevedere. Îi venea să i se arunce în braţe şi să-l lase să-i facă ce voia el. Dar se ridică şi se duse la turtele ei.

Stătea acolo, în faţa cuptorului deschis, lăsând căldura să iasă, uitându-se orbeşte la turte.

Jackson veni în spatele ei.

— Sunt perfecte, o aprobă el.

Lilah clipi. Turtiţele erau de un maroniu auriu, perfect crescute. Avea mână bună la turte, tatăl ei îi spunea şi el mereu asta. Inspiră adânc şi luând o cârpă, scoase tava fierbinte din cuptor şi o puse pe un suport de răcit.

— De ce crede Vargas că eşti vrăjitoare?

Asta o aduse, cu o bufnitură, înapoi pe pământ.

Schimbarea din tonul lui era subtilă, dar era acolo: el era şeriful şi voia să ştie dacă cineva din comitatul lui practica vrăjitoria.

— Din câteva motive, spuse ea. Se întoarse apoi cu faţa la el, cu o expresie de nedescifrat şi continuă:

— Eu locuiesc singură, în pădure. Rareori mă duc la oraş, nu socializez. Cred că zvonurile despre vrăjitorie au început cam pe când eram în clasa a patra.

— În clasa a patra? Jackson se sprijini de bufet, privind-o intens cu ochii lui atât de albaştri.

— Presupun că Vargas se uita la prea multe reluări cu *Vrăjitoarele.*

Lilah ridică o sprânceană şi aşteptă.

— Deci nu spui incantaţii şi nu dansezi goală sub lumina lunii, sau chestii dintr-astea?

— Eu nu sunt vrăjitoare, spuse ea simplu. Niciodată nu

am spus incantaţii, deşi aş putea dansa goală sub lumina lunii, dacă îţi place ideea asta.

— Mie-mi spui. Cheamă-mă, dacă ai nevoie de un partener de dans.

Privirea lui Jackson se încălzi, coborând încet în jos, de-a lungul corpului ei.

— O s-o fac.

Jackson îşi ridică privire a şi o întâlni pe ai ei şi dintr-odată nu mai era nevoie de nicio prevedere.

— Ţi-e foame? întrebă el apropiindu-se, plimbându-şi un deget pe braţul ei gol.

— Nu.

— Atunci turtiţele şi tocăniţa de vacă mai pot aştepta?

— Mai pot aştepta.

Jackson luă cârpa şi îndepărtă cratiţa cu tocăniţă de pe ochiul sobei.

— Atunci vrei să te culci cu mine, Lilah Jones?

— Vreau.

6

Lilah aprinse lampa din dormitorul ei şi făcu flacăra mică. Furtuna şi ploaia grea făceau încăperea întunecată, ca noaptea. Jackson părea să umple camera micuţă, umerii lui lăsând o umbră uriaşă pe perete. Aura lui, vizibilă chiar şi în lumina slabă, pulsa din nou de acel roşu intens, clar, culoare a pasiunii şi a senzualităţii.

El începu să-şi descheie cămaşa şi ea scoase cuvertura de pe pat, împăturind frumos quiltul şi bătând pernele. Patul

părea mic, îşi spuse ea, deşi era un pat dublu. Cu siguranţă era prea mic pentru el. Poate c-ar trebui să se gândească să ia unul mai mare, deşi nu era sigură câtă vreme îl va folosi el. Asta era problema cu străfulgerările premonitorii; ele îţi spuneau faptele, dar nu circumstanţele. Ea ştia doar că Jackson va fi iubitul ei şi iubirea ei. Nu ştia dacă şi el o va iubi la rândul lui, dacă vor fi împreună pentru totdeauna sau doar de data aceasta.

— Pari nervoasă. În ciuda intensităţii dorinţei lui, pe care ea o putea vedea cât se poate de bine, vocea lui era calmă. Îşi descheiase cămaşa dar nu şi-o scosese. În schimb se uita la ea, cu ochii lui de poliţist care vedeau prea multe.

— Sunt, recunoscu ea.

— Dacă nu vrei să faci asta, spune. Fără resentimente, spuse el crispat.

— Vreau să fac asta. De aceea sunt nervoasă.

Privindu-l în ochi, îşi desfăcu şortul şi-l lăsă să pice, apoi începu să-şi descheie cămaşa.

— Niciodată nu am fost atât de… de atrasă de cineva, înainte. Eu sunt întotdeauna prudentă, dar – clătină din cap – dar cu tine nu vreau să fiu prudentă.

Jackson îşi scutură cu umerii cămaşa de pe el şi o lăsă să cadă pe jos. Lumina lămpii strălucea pe umerii lui, conturând muşchii puternici şi pieptul larg, umbrit de păr negru. Lilah inspiră adânc, prin nas, simţind cum se difuzează în ea căldura excitaţiei. Uită ce făcea, rămânând acolo şi uitându-se la el, bând setoasă priveliştea bărbatului ei dezbrăcându-se.

Jackson se aşeză pe margine a patului şi se aplecă în faţă, să-şi scoată cizmele. Îi putea admira acum şanţul adânc

al şirei spinării, muşchii spinării, tresăltând. Inima începu să-i bată şi mai tare şi căldura deveni şi mai mare.

Cizmele căzură cu zgomot pe podeaua de lemn. Jackson se ridică şi îşi descheie pantalonii, îi lăsă să cadă şi-şi lăsă jos chiloţii. Complet gol, făcu un pas ca să iasă din cercul de haine şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Ah, nu.

Probabil că rostise cuvintele cu voce tare, cu foame şi poftă şi poate chiar cu puţină teamă, pentru că el râse apropiindu-se de ea, mângâindu-i lateralele braţelor şi terminând descheiatul nasturilor. Îşi băgă mâinile pe sub bluză, plimbându-şi-le peste umerii ei şi în jos, de-a lungul braţelor, scoţându-i bluza atât de uşor încât Lilah aproape că nu ştiu când rămase fără ea. Oricum, ea nu era atentă la hainele ei ci doar la penisul proeminent care îi mângâia pântecul când se mişca.

Îl cuprinse în mâini, strângându-l uşor, explorând, delectându-se cu fierbinţeala şi duritatea lui şi cu textura lui, atât de diferită de propriul ei trup. Acum fu el cel care îşi ţinu respiraţia, închizând ochii şi rămânând o clipă imobil. Apoi se apropie mai mult de ea, vârându-şi mâinile în chiloţii ei şi apucând globul funduleţului ei, trăgând-o spre el. Trebui să-i dea drumul penisului şi scoase un sunet de… dezamăgire? Nerăbdare? Ambele. Dar exista o recompensă în presiunea pieptului lui păros pe sânii ei, în senzaţia aspră pe sfârcurile ei. Trupul parcă îi rămăsese fără oase, topindu-se într-al lui, curbându-se să se potrivească cu contururile lui.

Respiraţia lui era neregulată.

— Haide să te dezbrac, să mă pot uita la tine, spuse el

înfundat, eliberându-i funduleţul cât să-i coboare chiloţii în jos pe coapse. Lilah făcu uşoare mişcări circulare, până când chiloţii căzură la picioarele ei şi respiraţia lui deveni gemută.

— Dumnezeule! Eşti o seducătoare înnăscută, ştiai asta?

— Oare? Niciodată până atunci nu se gândise să seducă un bărbat, niciodată nu voise asta; dar dacă ce făcea ea însemna că îl seducea, atunci era cât se poate de corect, pentru că şi pe ea însăşi se aducea într-o stare de nebunie.

Senzaţia trupurilor lor goale frecându-se unul de celălalt era atât de plăcută încât îi veni să geamă. Continuă să se frece de el, să-şi frece sfârcurile de pieptul lui, transformându-le în bumbi tari, dureroşi.

El îşi plimbă mâinile peste fundul şi spinarea ei, mâini atât de fierbinţi şi de aspre încât îi veni să toarcă. Apoi una dintre mâini coborî mai mult, curbându-se sub fundul ei şi degetele pătrunseră între picioarele ei. Ea oftă, arcuindu-se în braţele lui, în timp ce o senzaţie aproape electrică scânteie prin ea. Unul dintre degete exploră mai adânc, alunecând puţin mai mult în ea. Un sunet încet, sălbatic erupse din gâtul ei şi aproape că se căţără pe el, petrecându-şi un picior pe după el, ridicându-se pentru ca el să poată pătrunde mai mult.

Gâfâind, îşi îngropă faţa în gâtul lui, agăţându-se de viaţă, în timp ce aştepta în agonie ca el să-şi adâncească mângâierea. Încet, cumplit de încet, degetul acela mare apăsa mai adânc şi ea se rotea sub impact. Acel sunet mic, sălbatic, se auzi din nou şi coapsele i se ridicară, încercând să ia cât mai mult din degetul lui. Plăcerea şi tensiunea se înfăşurau în ea, mai strâns şi mai strâns, până când nu mai

simţi decât durere şi ceva mai mult, ceva dincolo de ce şi-ar fi imaginat vreodată.

— Nu încă. Nu termina acum, îi ceru el. Apoi se întoarse şi căzu aproape cu ea pe pat, ţinând-o ca să o ferească de impactul complet al greutăţii lui, când ateriză peste ea. Cu o mişcare a coapselor, se instală între pulpele ei şi erecţia i se orientă spre faldurile ei, căutând repede intrarea, găsind-o şi apăsând înainte. Tot trupul ei se contractă, strângându-se în jurul acelei intruziuni groase, deşi nu putea spune dacă reacţia trupului ei era de bun venit, sau încercarea de a limita profunzimea pătrunderii.

Coapsele lui săltară înapoi, fesele i se strânseră şi el apăsă mai adânc, mai adânc, până când rezistenţa ei interioară dispăru şi dintr-o singură, lungă alunecare, se afla acum complet în ea.

Ar fi strigat, dar plămânii îi erau compresaţi de şoc şi abia mai putea respira, darămite să strige.

Vederea i se înceţoşă şi întunecă. Nu-şi dăduse seama… Îi simţea penisul aproape insuportabil de fierbinte în ea, arzând parcă.

Jackson se ridică în coate, gâfâind, cu o expresie în ochii lui albaştri deopotrivă incredulă şi cumplit de intensă.

— Lilah… Dumnezeule, nu-mi vine să cred… Eşti virgină?

— Acum nu mai sunt. Lilah se strânse disperată de fesele lui, spinarea arcuindu-i-se, în încercarea de a-l primi mai adânc.

— Te rog. Ah, Jackson, te rog! îşi izbi coapsele de ale lui, în timp ce capul i se aruncă spre spate, în plăcerea aproape sălbatică ce o ţinea pe culme a eliberării. El încă îi

mai producea durere, dar trupul îi pulsa de o nevoie care depăşea orice altă senzaţie. Îl voia adânc, îl voia tare, îl voia să lovească în ea şi să o trimită peste culme.

El cedă implorării ei senzuale.

— Şşt, o linişti el, deşi vocea îi era aspră de propria lui nevoie. Uşurel, draga mea. Lasă-mă să te ajut… Şi îşi vârî mâna între trupurile lor, degetul lui bătătorit găsind mugurul clitorisului ei şi începând să-l strângă uşor. Uşor, uşor, ţinându-l între două degete şi atunci ea explodă cu un strigăt ascuţit, trupul zvârcolindu-i-se şi ridicându-i-se în paroxismul orgasmului.

Din gâtlejul lui ieşi un sunet hârşâit. Îi apucă imediat coapsele, înfigându-i degetele în fesele ei şi împingând adânc, intrând în ea atât de violent încât patul se izbi de perete. Termină convulsiv, frecându-se de ea câteva secunde lungi, înainte de a cădea, tremurând, peste ea.

Lilah îşi petrecu braţele pe după umerii lui transpiraţi şi îi strânse tare, în parte ca să-l liniştească pe el şi în parte ca să se ancoreze de el. Avea senzaţia că dacă i-ar da drumul, s-ar descompune şi ar zbura în sute de bucăţele.

Lacrimile îi ardeau pleoapele, deşi nu ştia de ce.

Inima continua să-i galopeze într-un ritm nebun, spre nicăieri şi gândurile începură să-i alerge, un caleidoscop de impresii şi de dorinţe şi de uimire.

Nu ştiuse că a face dragoste era ceva atât de formidabil, atât de necontrolat. Se aşteptase la ceva încet şi dulce, care să se construiască spre extaz, nu la această aruncare cu capul înainte, în foc.

Inima lui bătea puternic de pieptul ei, liniştindu-se treptat, pe măsură ce-şi recăpăta respiraţia normală.

Greutatea lui o strivea în saltea. Coapsele ei erau încă desfăcute pentru el şi el era încă în ea, deşi mai mic şi mai moale, acum.

Acum că furtuna dinăuntru trecuse, redeveni continent de furtuna de afară. Un fulger căzu atât de aproape încât tunetul zgudui toată casa şi ploaia răpăia pe acoperiş, dar asta era nimic faţă de ce se petrecuse tocmai în patul ei.

Furtunile veneau şi plecau, dar toată viaţa ei fusese tocmai schimbată.

În sfârşit, el îşi înălţă capul. Părul lui negru era încâlcit de sudoare, expresia lui era goală, epuizată, expresia uşurării.

— Da… Vocea lui suna hârşâit, ca şi cum coardele lui vocale nu voiau să funcţioneze.

Când ai spus „nu acum", însemna că nu voiai să vorbeşti sau că ai fost virgină până atunci, dar nu mai erai în clipa aia?

Lilah îşi drese glasul.

— A doua variantă. Şi vocea ei suna hârşâit.

— Dumnezeule Mare. N-aş fi crezut niciodată… La naiba, Lilah, asta este ceva ce ar trebui să-i spui unui bărbat. Şi Jackson îşi lăsă din nou capul să-i cadă.

Ea îşi plimbă mâinile peste umerii lui, închizând ochii şi savurând senzaţia de plăcere a pielii lui calde, fine, sub palmele ei.

— S-a întâmplat totul atât de repede. Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la ce-ar trebui şi ce n-ar trebui.

— În cazul ăsta nu există „ce n-ar trebui".

— Ce altceva ai fi făcut tu, dacă ai fi ştiut?

El se gândi şi oftă în umărul ei.

— La naiba, probabil că nimic. Nu aveam cum să mă mai opresc. Dar dacă aş fi ştiut, aş fi încercat să încetinesc puţin lucrurile, ca să-ţi acord mai mult timp.

— Nu aş fi putut suporta niciun minut în plus, spuse ea cu sinceritate.

— Ba da, poţi. O să poţi. Şi o să-ţi placă.

Dacă asta era o ameninţare, nu o nimerise. O străbătu un fior de excitare, trimiţând o scânteie de viaţă în muşchii ei epuizaţi. Se mişcă puţin.

— Când?

— Dumnezeul e, bombăni el. Nu chiar acum.

Acordă-mi o oră.

— Bine, peste oră.

Jackson îşi ridică puţin capul şi se uită lung la ea.

— Înainte să ne lăsăm duşi din nou, cred c-ar trebui să vorbim despre controlul natalităţii. Mai exact, despre lipsa lui, în cazul nostru. Mă îndoiesc că eşti pe pilulă iar de regulă, eu nu port prezervative la mine.

— Nu, firește că nu sunt pe pilulă, dar nu o să rămân însărcinată.

— Nu poţi fi sigură.

— Am ieşit din ciclu acum două zile. Suntem în siguranţă.

— Grozave, ultimele cuvinte.

Lilah oftă. Ea ştia că nu o să rămână însărcinată, deşi nu ştia cum să-i explice lui de ce ştia. Nu era nici ea sigură. Nu era o scânteiere premonitorie, cel puţin nu ca de obicei. Era mai mult o senzaţie decât o cunoaştere, dar în viitorul ei apropiat nu exista nicio sarcină. Luna viitoare, poate, dar nu acum.

Oftă.

— Dacă eşti atât de îngrijorat, atunci n-o mai facem, da?

Jackson o privi o clipă, apoi zâmbi şi spuse, aplecându-se să o sărute:

— Există unele riscuri pe care trebuie să ţi le asumi.

7

Auziră motorul nu mult după răsărit, când soarele transformase tocmai cerul estic într-un auriu strălucitor. Furtunile din noaptea trecută duraseră mai mult decât se aşteptau, până spre ora trei dimineaţa, dar cerul era acum fără pic de nor.

— Sună de parcă ar sosi cavaleria, spuse Lilah înclinându-şi capul ca să audă mai bine.

— Ticăloşii, speram că salvarea o să dureze ceva mai mult, spuse Jackson încet, mai bând o gură de cafea.

— Arăt ca un şerif furios, frustrat, care a fost lăsat blocat de un ticălos de doi bani, cu un creier de nap, sau ca un bărbat după o noapte de orgie şi ale cărui picioare sunt moi ca macaroanele?

Lilah se prefăcu că-l studiază, apoi scutură din cap.

— Ai mai putea lucra puţin la expresia furioasă şi frustrată.

— Exact la asta m-am gândit şi eu. Punându-şi cana înapoi pe masă, îşi întinse braţele pe după cap şi-i oferi un zâmbet galeş, mulţumit.

— În loc să-l arestez pe Thaniel, poate că o să-i dau o recompensă.

— Pentru ce să-l arestezi? Ţi-am spus că nu depun plângere, spuse ea surprinsă.

— Indiferent că depui sau nu, a furat două şalupe, nu doar pe a ta. Ceea ce se va întâmpla, depinde de ce a făcut cu şalupa lui Jerry Watkins şi ce intenţii are Jerry. Dacă Thaniel a fost deştept, a lăsat şalupele la rampă, dar încă o dată, dacă ar fi fost deştept nu le-ar fi luat.

— Dacă le-a lăsat libere, cantitatea de ploaie din noaptea trecută le-a scufundat, probabil, sublinie Lilah. Trebuie ceva ploaie să scufunde o şalupă, dar eu cred că noi am avut destulă ca să-şi facă treaba, nu?

— Posibil. Ridicându-se de la masă, se duse în living şi se uită afară pe fereastră.

— Da, e cavaleria.

Lilah veni lângă el şi se uită la şalupa care se apropia de micul cheu, cu două ajutoare de şerif la bord. Râul era umflat şi mâlos după furtunile din noaptea trecută, atât de umflat încât mai lipseau doar câţiva centimetri ca pontonul să fie sub apă. Cei doi legară cu grijă şalupa de pilon şi coborâră, amândoi cu veste antiglonţ şi puşti.

Priviră prudenţi în jur.

Jackson se aplecă şi o sărută repede, cu gura moale şi zăbavnică. Privirea pe care i-o aruncă era plină de regret.

— Mă întorc cât pot de repede. Nu cred că o să fie astăzi, iar dacă o să fie sau nu, mâine, depinde de ce ravagii a făcut furtuna şi dacă există căderi de curent sau dacă trebuie făcută curăţenie.

— O să fiu aici. Oricum, fără şalupă nu am cum pleca undeva, spuse ea cu voce calmă.

— Fie ţi-o aduc înapoi, fie o să-l fac pe Thaniel să-ţi

cumpere una nouă, îi promise el sărutând-o din nou. Îşi luă apoi vesta şi puşca pe care le pusese în faţa uşii, în aşteptarea „salvării" lui şi ieşi afară pe verandă.

Amândouă ajutoarele de şerif se relaxară vizibil când îl văzură.

— Eşti în regulă, şerif? îi strigă cel mai în vârstă dintre ei.

— Sunt bine, Lowell. Dar Thaniel Vargas nu o să fie, când o să pun mâna pe el. A furat şalupa pe care o foloseam eu şi şalupa domnişoarei Jones. Dar el mai poate aştepta; ce dezastre s-au produs azi-noapte?

Lilah ieşi pe verandă în spatele lui, pentru că ar fi părut ciudat dacă nu o făcea.

— Bună dimineaţa, Lowell, spuse ea, salutându-l din cap pe celălalt ajutor de şerif. Alvin, tocmai i-am făcut şerifului o cafea; vreţi şi voi? Lilah văzu sprâncenele lui Jackson ridicându-se a mirar e că-i cunoştea pe cei doi, dar fără să comenteze.

— Nu, Lilah, mulţumesc, răspuns e Lowell. Trebuie să ne întoarcem. Mulţumim pentru invitaţie, dar azi-noapte am băut atâta cafea încât vreo două zile nu cred că o să mai dorm.

— Daunele? interveni Jackson, preluând din nou conversaţia.

— A căzut curentul aproape în tot districtul, dar exceptând Pine Flats, a repornit peste tot. Au fost doborâţi foarte mulţi copaci şi la câteva case au fost distruse acoperişurile, dar numai la una dintre ele acoperişul a căzut în casă. La LeCroy, lângă Liceul Washington. LeCroy a fost rănită destul de rău; a fost dusă la spitalul din Mobile.

— Şi maşini?

Lowell îi aruncă o privire îngrijorată.

— Mai multe decât poţi număra.

— În regulă. Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta.

— Mie îmi pare rău că a durat atât ca să ajungem aici, dar pe furtuna aia numai un nebun s-ar fi aventurat pe apă.

— Nu m-am gândit să-şi rişte cineva viaţa ca să vină după mine. Oricum, am fost bine, doar că m-am simţit blocat.

— Nu prea am înţeles ce-a spus Jo, de ce te-a trimis aici după Thaniel Vargas. Thaniel părea în regulă, nu era nervos, nu era agitat şi când l-am întrebat, a rămas mască, a spus că nu a fost aici şi că nu te-a văzut.

— L-ai văzut? îl întrebă Jackson mirat.

— Ne-a ajutat să îndepărtăm un copac căzut pe autostradă. Oricum, ne-am închipuit că furtuna te-a prins aici. Dar gândindu-ne că poate ai dat de alte probleme, n-am vrut să riscăm, aşa că am venit să vedem.

Jackson scutură din cap. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că Thaniel putea avea atâta sânge rece; poate că era totuşi ceva în capul ăla tare al lui.

Dacă aşa era, va trebui să se ocupe mai serios de Thaniel. Coborând spre debarcader, îi dădu puşca lui Alvin şi urcă în barcă.

— Da, la treabă deci, spuse el, apoi se întoarse şi salută cu mâna.

— Mulţumesc că m-aţi hrănit, domnişoară Jones.

— Cu plăcere, strigă ea înapoi, zâmbind în timp ce se strângea cu braţele, împotriva frigului dimineţii. Le făcu la revedere cu mâna, salut pe care i-l întoarseră amândoi ajutorii de şerif, apoi intră în casă.

Jackson se aşeză pe o banchetă.

— Păreţi cu toţii să o cunoaşteţi foarte bine pe domnişoara Jones, spuse el mânat de curiozitate.

— Fireşte. Am mers împreună la şcoală, spuse Lowell din spatele manetei.

Fusese un răspuns atât de prozaic, încât Jackson avea senzaţia că se izbise singur în cap.

Fireşte că mersese şi ea la şcoală; doar nu-şi petrecuse toată viaţă ascunsă în sălbăticia asta.

Văzu în minte o Lilah fetiţă, solemnă, stând în şalupa mică, cu fund lat, ţinându-şi strâns cărţile de şcoală, fiind purtată înainte şi înapoi, indiferent de vreme.

Pentru că voia să ştie, întrebă:

— Cum se ducea şi se întorcea de la şcoală?

— Cu şalupa, spuse Alvin. O aducea tatăl ei. O ducea la rampa cea mai apropiată de şcoală.

Dacă vremea era bună, o conducea pe jos tot restul drumului. Dacă ploua, venea un profesor acolo şi o lua mai departe la şcoală, cu maşina.

Cel puţin nu trebuia să-şi facă griji pentru micuţa Lilah lăsată singură pe cheiuri, îşi spuse Jackson; tatăl ei fusese preocupat de siguranţa ei. Dar de ce să-şi facă el griji pentru ceva care se petrecuse cu atâta timp în urmă?

Călătoria în aval era cu mult mai liniştită decât goana lui riscantă, în susul râului, de ieri. Râul umflat era plin de gunoaie, făcând necesară prudenţa. Când ajunseră la rampă, Jackson spera să vadă cele două şalupe legate la mal, dar nici gând de un asemenea noroc.

— Mă întreb ce a făcut Thaniel cu şalupa lui Jerry Watkins? mârâi el.

— Habar n-am, spuse Lowell. Idiotul i-o fi dat probabil drumul; îmi închipui ce furios o să fie Jerry; conta mult pe şalupa asta.

Cel puţin Jerry Watkins avea asigurare pentru şalupă; dar Jackson se îndoia că avea şi Lilah pentru a ei. Cum o va înlocui? făcu repede în minte inventarul contului lui în bancă; într-un fel sau altul, Lilah va avea o altă şalupă – mâine, dacă nu i-o poate găsi pe a ei. Nu putea suporta gândul să o ştie complet blocată acolo, deşi ea era atât de al naibii de mulţumită, încât o putea vedea mergând pe *jos* până în orăşel, dacă era nevoie; dar chiar şi aşa, trebuiau să fie cel puţin patruzeci, cincizeci de kilometri, dus-întors. Dar dacă se îmbolnăvea sau păţea ceva? îşi tăia singură lemnele, Dumnezeule Mare. Îngheţă, gândindu-se la ea cu un topor poticnit în piciorul ei.

Devenise mai importantă pentru el, mai repede decât pe oricine cunoscuse el până atunci. În urmă cu douăzeci şi patru de ore nici măcar nu ştia de existenţa ei. La două ore după ce o cunoscuse, se culca cu ea şi petrecuse în braţele ei cea mai erotică şi mai excitantă noapte din viaţa lui. Terminase de atâtea ori încât se îndoia că i se va mai scula zile întregi, de acum încolo.

Apoi se gândi la Lilah aşteptându-l şi o bruscă tresărire între picioare îi spuse că se înşelase. Îşi smulse gândurile înapoi la treburile zilei, înainte de a se pune într-o situaţie stânjenitoare.

Camioneta Watkins se afla încă în locul unde o parcase Charlotte, cu remorca pentru barcă ancorată de ea. Bine cel puţin că nu căzuse vreun copac pe camionetă, în timpul furtunii; asta ar fi fost ultima insultă adusă unei intenţii frumoase. Se uită în jur; câteva crengi împrăştiate în parcare,

dar nimic important. Lowell încetini şalupa, o aduse la mal şi Jackson şi Alvin coborâră din ea. În timp ce Alvin se duse la camionetă ca să coboare remorca în apă, Jackson studie zona. Ieri fusese prea grăbit ca să se gândească la detalii, dar ochii lui de poliţist măturau acum zona debarcaderului, nescăpându-le nimic. Parcarea era surprinzător de spaţioasă, având în vedere cât de izolată şi cât de puţin folosită era rampa. Dar… era oare atât de puţin folosită? Spaţiul era defrişat de buruieni, arătând că traficul era aici destul de substanţial. Se vedeau urme de diverse forme de cauciucuri, imprimate în pământul nisipos, mai multe decât s-ar fi aşteptat el. Ciudat, având în vedere că cele mai bune zone de pescuit erau în aval, după cum îi spusese Jo.

Lowell şi Alvin scoaseră cu pricepere şalupa din apă. Veniseră cu două maşini, una, maşina poliţiei, alta, camioneta cu remorca pentru şalupă, pe care Jackson presupunea că o împrumutaseră de la Unitatea de Salvare. Asta însemna cinci vehicule, pe care le numărase de ieri după-amiază: al lui, al lui Thaniel, al Charlottei Watkins şi acum acestea două. Ploaia spălase tot, lăsând doar urmele mai adânci ale camionetelor, dar putea distinge totuşi cel puţin încă trei seturi de urme, în plus faţă de cele cunoscute lui.

De ce acest trafic intens pe porţiunea aceasta de râu? Pescuitul nu era bun şi imediat după Lilah, râul se îngusta prea mult ca să permită trecerea şalupelor, încercă să găsească o explicaţie logică a urmelor. Fiind în poliţie, primul lui gând se îndreptă spre traficanţii de droguri care probabil se întâlneau aici, dar renunţă repede la idee. Era un loc prea deschis şi deşi Old Boggy Road nu era cel mai circulat drum pe lume a asta, exista totuşi un trafic

ocazional, pe el. Ca pentru a-i demonstra ideea, pe lângă ei trecu un fermier în camioneta lui, întorcându-şi gâtul ca să vadă ce se petrecea aici.

Nu, traficanţii de droguri ar găsi un loc unde să atragă mai puţin atenţia asupra lor. Deci… cine venea aici şi de ce?

Se duse la Lowell şi la Alvin.

— Rampa asta mică este destul de folosită, nu?

— Destul de încuviinţă Lowell.

— De ce?

Se zgâiră amândoi la el.

— De ce? răspuns e Alvin ca un ecou.

— Da. De ce este atât de folosită? Numai cineva care nu cunoaşte râul ar veni aici la pescuit.

Spre surprinderea lui, cei doi se foiră stânjeniţi. Lowell îşi drese glasul.

— Presupun că oamenii vin în vizită la Lilah.

— La domnişoara Jones? clarifică Jackson, vrând să se asigur e că nu mai exista o altă Lilah în zonă.

Lowell încuviinţă din cap.

Privind în jur, Jackson spuse:

— După toate urmele aste a de cauciucuri, aş zice că are o companie destul de numeroasă.

Jackson încercă să-şi imagineze un val continuu de vizitatori la Lilah, la căsuţa izolată din amontele râului, dar nu reuşi.

— Destulă, încuviinţă Lowell. Multe femei merg s-o vadă. Şi – Lowell tuşi – chiar şi vreo câţiva bărbaţi, cred.

— Şi pentru ce? O diversitate de variante începu să-i alerge prin minte. Marijuana? Nu o putea vedea pe Lilah

cultivând marijuana, deşi locul era suficient de izolat pentru asta. Nu îşi permise să se gândească serios la asta. Femeile nu se mai duceau la moaşe izolate în pădure ca să avorteze, deci şi asta cădea. Sigur, nimic ilegal, pentru că era clar că ajutoarele lui ştiau ce se petrecea acolo sus, dar nu făcuseră nimic ca să pună un stop. Singurul lucru la care se putea gândi şi care putea avea o logică era atât de ridicol, încât nu-i venea să-i acorde credit.

— Să nu-mi spui că este vrăjitoare! Da, acum putea vedea şalupă după şalupă urcând râul, pentru farmece şi poţiuni. Ea negase chestia cu vrăjitoria, spusese că habar n-avea de farmece, dar din experienţa lui, oamenii minţeau tot timpul. Lucra zilnic cu mincinoşi în serie.

— Nimic de genul ăsta, spuse Alvin repede. Este un fel de vindecătoare de pe vremuri. Ştii, face cataplasme şi chestii dintr-astea.

Cataplasme şi chestii. Vindecătoare. Fireşte. Era atât de evident, încât Jackson se întreba cum de nu se gândise la asta. Imaginaţia i-o luase razna, o senzaţie ciudată coagulându-se în măruntaiele lui. Abia o găsise, o femeie care îl atrăgea pe toate planurile şi nu putea suporta gândul să o ştie implicată în ceva nepermis. Nu ştia unde avea să ducă chestia asta dintre el şi Lilah, dar intenţiona să meargă până la capăt.

— Aşa îşi câştigă existenţa, spuse Lowell.

Oamenii cumpără de la ea ierburi şi alte chestii.

Multă lume preferă să meargă la ea decât la doctor, pentru că este atât de bună în a-ţi spune exact ce anume nu merge.

Îi veni să zâmbească. În schimb, îşi luă vesta şi puşca

din barcă şi spuse:

— Bine, haideţi să facem ocol pe la Thaniel Vargas. Chiar dacă aduce şalupele înapoi şi Jerry Watkins nu face plângere, vreau să bag puţin frica în ticălosul ăsta.

8

Thaniel Vargas nu era de găsit. Probabil că se ascunsese pe undeva, îşi imagină Jackson, aşteptând stingerea scandalului. Dar cum mai era încă mult de lucru în district, cu pana de curent din Pine Flats încă nereparată şi cu ştergerea urmelor furtunii, Jackson nu putea pierde nici timpul lui şi nici pe al celorlalţi, cu căutarea lui Thaniel.

Mai mult ca orice, voia să se întoarcă acasă la Lilah, dar azi nu era posibil. Pe lângă problemele provocate de furtună, nebunia cauzată de luna plină era încă în plină forţă. Astăzi, la tribunal, o femeie îşi pierduse complet minţile şi încercase să scape de amenda pentru depăşire de viteză luându-l ostatic pe judecător. Cum putea cineva să-şi înlocuiască o amendă de cincizeci de dolari cu o pedeapsă penală, era ceva ce-l depăşea pe Jackson. Restabilirea ordinii la tribunal îi luase câteva ore din zi, când el ar fi trebuit să fie în cu totul altă parte.

Ajunse acasă la miezul nopţii, obosit şi nefericit şi frustrat. O dorea pe Lilah. *Avea nevoie* de Lilah, avea nevoie de seninătatea ei, de liniştea casei ei, care îi oferea un contrast atât de puternic cu zilele lui nebuneşti. Se cunoscuseră de atât de puţin timp, nici nu era convins că singura lor noapte împreună, datorată circumstanţelor dar şi atracţiei reciproce, va mai fi urmată şi de o alta. Dar el

fusese primul ei iubit, singurul ei iubit; Lilah nu era femeia unei aventuri de o noapte. Pentru ea, a face dragoste însemna ceva. Însemnase şi pentru el, ceva mai mult decât însemnaseră toate celelalte aventuri ale lui.

Lilah era specială; onestă, inteligentă, curajoasă şi cu ironia aceea care-l amuza. Era şi al naibii de sexy, cu trupul ei bine format, cu muşchii ei feminini şi cu norul acela de păr buclat care te implora să-ţi bagi mâinile în el.

Deşi el fusese primul ei amant, ea nu se dăduse în lături de la nimic din ce dorise el să-i facă. Îl întâlnea la jumătatea drumului, savurând ce-i făcea, la fel de mult ca şi el şi întorcându-i favorurile. Nu-şi putea imagina ca o bucurie atât de necomplicată să te plictisească vreodată.

Până acum casa lui i se potrivise perfect. Era o casă veche, cu tavane înalte şi conducte care făceau zgomot, dar refăcuse complet baia principală şi bucătăria, deşi nu gătea cine ştie ce. I se păruse doar un lucru bine de făcut. Patul era suficient de mare pentru el, nu ca al lui Lilah, prea scurt. Prea îngust. Au trebuit să doarmă unul peste altul când au dormit – sigur, nu a fost un sacrificiu prea mare. I-a plăcut să o aibă întinsă toată peste el, asta când nu era el întins peste ea.

Dar casa lui părea… pustie. Şi zgomotoasă. Nu-şi dăduse seama până acum cât zgomot făceau frigiderul sau boilerul. Instalaţia de aer condiţionat făcea să nu se mai audă ţârâitul greierilor sau ciripitul păsărelelor.

O dorea pe Lilah.

Dar se mulţumi cu un duş şi se vârî în patul lui mare, gol, unde rămase treaz, cu muşchii durându-l, cu ochii arzându-i de oboseală şi se gândi la acel moment electrizant,

arzător, când pătrunsese pentru prima oară în trupul lui Lilah.

Asta! făcu atât de tare încât gemu şi încercă să nu se mai gândească la sex. Dar apoi îi veniră în minte sânii ei şi-şi aminti sfârcurile ei în gura lui când îi ciugulea şi-şi aminti cum gemea şi se zvârcolea ea, când o poseda.

În ciuda aerului condiţionat, îl inundă un val de sudoare. Înjurând, se dădu jos din pat şi mai făcu un duş rece. Pe la două noaptea reuşi şi el să adoarmă, doar ca să aibă visuri erotice şi să se trezească dorind-o, dorind-o pe Lilah mai mult ca înainte.

LA ORA OPT ŞI DOUĂZECI ŞI ŞAPTE de minute în dimineaţa aceea, trupul lui Thaniel Vargas a fost găsit plutind pe râu. A fost uşor de identificat, pentru că mai avea portofelul în buzunarul de la jeanşi, împreună cu o cutiuţă cu tutun de mestecat. Dacă nu ar fi fost portofelul, nici mama lui nu l-ar fi putut identifica decât cu greu, pentru că fusese împuşcat în faţă cu o puşcă.

În timp ce cadavrul era învelit şi urcat într-o maşină de transportat carne, medicul legist care stătea a lângă Jackson spuse:

— Nu cred că e mort de multă vreme.

Broaştele ţestoase şi peştii nu s-au înfruptat prea mult din el. La viteza râului, curentul l-a ţinut la suprafaţă, iar craca asta moartă în care s-a împotmolit i-a mai adăugat flotabilitate.

— De câtă vreme?

— E doar o presupunere, Jackson. Aş zice… de vreo douăsprezece ore. Este greu de spus, când îi găseşti în apă.

Dar ultima oară a fost văzut alaltăieri seara, deci nu poate fi mai mult de o jumătate de zi.

Jackson se uită la râu şi o senzaţie bolnăvicioasă îi strânse măruntaiele când începu să se gândească mai bine. Îşi aminte a perfect de Lilah uitându-se la Thaniel şi spunând „eşti un om mort", cu tonul acela plat, fără emoţie, care îi dăduse mai mulţi fiori decât dacă ar fi strigat la el. Iar acum Thaniel *era* mort, ucis de un foc de armă. Se întorsese oare Thaniel înapoi la ea, ieri sau chiar în noaptea trecută? îşi pusese ea ameninţarea în practică dacă, firește, fusese una?

Acesta era scenariul cel mai bun, anume că Lilah a fost obligată să se apere, chiar dacă l-a împuşcat de cum l-a văzut. Nu îi plăcea asta, dar putea înţelege dacă o femeie singură trăgea prima şi punea întrebări după aceea, când un ticălos care trăsese în ea cu o zi înainte revenea ca să mai exerseze tragerea la ţintă. Se îndoia că procurorul districtual o va acuza în aceste circumstanţe.

Cel mai rău scenariu, totuşi, era posibilitatea ca Lilah să zacă într-o baltă de sânge, la ea acasă. Rănită sau chiar moartă. Gândul îl galvaniză, făcând panica să-i alerge prin trup.

— Hall, am nevoie de şalupă! tună el către căpitanul Unităţii de Salvare, referindu-se la şalupa de care se folosiseră ca să scoată din râu cadavrul lui Thaniel. Se şi îndrepta deja spre şalupă, în timp ce striga.

Hall se uită în sus, faţa lui banală arătând doar o uşoară surpriză.

— Bine, domnule Şerif. Vă pot ajuta cu ceva? spuse el.

— Mă duc sus la Lilah Jones. Dacă Thaniel s-a întors la ea cu gânduri necurate, ar putea fi rănită.

Sau moartă. Dar nu se lăsă obsedat de acest gând. Nu-şi putea permite, el trebuia să funcţioneze.

— Dacă este rănită, o să aibă nevoie de asistenţă medicală şi transport. O să sun după o altă şalupă şi vin după tine. Spunând acestea, Hall îşi scoase radioul de la centură şi începu să-şi răpăie instrucţiunile.

Şalupele Unităţii de Salvare erau construite pentru soliditate, nu pentru stabilitate, ceea ce era un lucru bun în apa furioasă, cu toate crengile şi gunoaiele care plute au acum pe ea, dar Jackson înjura totuşi că nu avea destulă viteză. Trebuia să ajungă la Lilah. Disperarea îl măcina, sfâşiindu-l, ştiind că în cazul în care ar fi fost împuşcată, dacă mai trăia, fiecare clipă de întârziere a ajutorului putea însemna moartea.

Ştia ce înseamnă rănile provocate de glonţ; al naibii de puţine erau imediat fatale. Un glonţ în cap sau în inimă erau aproape singurele care puteau ucide instantaneu, dar el nu avea de unde să ştie.

Nu se putea gândi la ea zăcând fără ajutor, pierzând sânge, cu viaţa stingându-i-se încet. Nu putea. Şi totuşi nu se putea opri să n-o facă, pentru că experienţa îi conferea cunoaştere grafică. Imaginile i se derulau în minte, o bandă nesfârşită, care-i făcea tot mai rău.

— Te rog. Doamne, *te rog.* Se auzi el rugându-se cu glas tare, spunându-şi cuvintele în bătaia vântului.

Dură o veşnicie să ajungă la casa lui Lilah. Pornise mult mai de jos faţă de rampa de la Old Boggy Road. Trebuise să ocolească gunoaiele şi şalupa se dezechilibrase de două ori, trecând peste crengi. Ultima oară motorul i se oprise, dar repornise la prima încercare. Dacă nu ar fi pornit, probabil

că ar fi sărit în râu şi ar fi continuat restul drumului înot.

În sfârşit apăru casă, cuibărită între copaci. Căuta, cu inima bubuind, un semn de viaţă, dar dimineaţa era liniştită şi tăcută. Sigur, dacă ar fi fost acolo, Lilah ar fi ieşit pe verandă la auzul motorului. Dar unde putea fi? Nu avea mijloace de transport.

— Lilah! strigă el. Lilah! Trebuia să fie acolo, dar se pomeni sperând să nu fie, sperând că plecase să se plimbe prin pădure, sau că împrumutase o barcă de la mulţimea celor care veneau la ea pentru remedii populare. Spera, Doamne, spera aproape în orice ar fi putut-o duce departe din casă, decât să fie acolo şi să nu fi ieşit pe verandă pentru că zăcea undeva moartă, sau pe moarte.

Aduse şalupa la chei şi o fixă cu odgonul de pilon.

— Lilah!

Duduind cu cizmele, alergă de-a lungul cheiului exact cum făcuse în urmă cu două zile, dar adrenalina pe care o simţise atunci arzând în el era nimic în comparaţie cu infernul pe care-l simte a acum, de parcă i-ar fi ţâşnit sângele prin piele.

Sări pe verandă, ignorând treptele. Ferestrele de pe partea asta erau intacte, observă el.

Deschise smulgând uşa cu plasă şi întoarse clanţa uşii principale; era descuiată.

Păşi în casa întunecată, răcoroasă, adulmecând înnebunit mirosurile. Casa mirosea ca înainte: aromată şi primitoare, se mai simţea încă mirosul turtiţelor, probabil de la cina de alaltăieri seara. Ferestrele erau ridicate şi perdele albe, imaculate, fluturau în briza uşoară a dimineţii. Nu simţea mirosul morţii plutind ca o miasmă, nici mirosul

metalic al sângelui.

Ea nu era în casă. O cercetă totuşi, intrând în toate camerele. Casa părea nederanjată.

Ieşi, ocolind casă, căutând orice urmă de violenţă. Nimic. Găinile cotcodăceau mulţumite, ciugulind după insecte. Păsările cântau, Eleanor apăru de sub verandă, încă grasă de pui. Se opri să o mângâie, întorcându-şi capul peste tot ca să verifice fiecare detaliu al împrejurimilor.

— Unde este, Eleanor? şopti el. Eleanor toarse şi-şi frecă trupul de mâna lui.

— Lilah! tună el. Eleanor se opri şi se retrase înapoi sub verandă.

— Vin acum.

Vocea era slabă şi se auzea venind din spatele casei. Se întoarse în loc dintr-o smucitură, uitându-se la copaci. Pădurea era aproape impenetrabilă; poate că se uita direct la ea, deşi nu reuşea să o vadă.

— Unde eşti? strigă el repezindu-se în spatele casei.

— Aproape am ajuns.

Două secunde mai târziu apăru dintre copaci, cărând un coş – şi puşca.

— Am auzit motorul, spuse ea apropiindu-se, dar eram la vreo două sute de metri şi… ah.

Restul cuvintelor se pierdură în asaltul înverşunat al gurii lui. O ridică la pieptul lui, neputând să o lipească mai mult de el. Voia să o topească în carnea lui şi să nu-i mai dea niciodată drumul. Era bine. Trăia, nu era rănită, era caldă şi vibrantă în braţele lui. Vântul îi suflă în faţă buclele mătăsoase. Îi bău mirosul, proaspăt şi delicat, feminin. Gustul ei era la fel, gura ei răspunzând gurii lui. Auzi coşul

căzând la pământ, apoi puşca, apoi braţele ei se petrecură pe după el şi ea se agăţa strâns de el.

Nevoia uruia în el ca un infern, născută din disperata lui spaimă şi uşurare. Îi smulse hainele de pe ea, trăgându-i în jos jeanşii şi chiloţii şi ridicând-o dintre ele.

— Jackson? Capul ei se lăsă pe spate, respiraţia ei era sacadată. Să mergem înăuntru…

— Nu pot aştepta, mormăi el sălbatic, ridicând-o şi sprijinind-o cu spinarea de un copac.

Picioarele ei se ridicară şi se închiseră în jurul coapselor lui, în timp ce, în mod automat, încerca să se echilibreze. Jackson se descheie la pantaloni, se eliberă şi intră în ea. Era fierbinte şi umedă şi strânsă, carnea ei interioară învăluindu-l şi cuprinzându-l. Nu era pregătită pentru el; o auzi oftând, dar nu se putea opri. Se retrase şi împinse din nou şi de data aceasta intră tot drumul. La a cincea împingere începu să termine, trupul lăsându-i-se greu pe al ei în timp ce se elibera, eliberare care părea să nu se mai termine, până când capul începu să-i plutească şi vederea i se înceţoşă, deşi spasmele continuau, mici zvâcniri de senzaţii făcându-l încă să tresară. Se lăsă greu pe ea, lipind-o de copac. Picioarele îi tremurau şi plămânii îl apăsau.

— Te iubesc, se auzi el spunând. Ah, Dumnezeule, mi-a fost atât de frică.

Mâinile ei îi ţineau capul, mângâindu-l, încercând să-l liniştească.

— Jackson? Ce este? Ce s-a întâmplat?

Încă şocat de ce spusese, vreme de un minut Jackson nu reuşi să vorbească. Cuvintele îi ţâşniseră din gură fără să

se gândească. Nu mai spusese aceste cuvinte nici unei femei, de pe vremea liceului, când se îndrăgostea în mod constant.

Dar îşi dădu seama că erau adevărate, iar asta îl şocă aproape la fel de mult ca şi momentul în care le rostise. El, Jackson Brody, era *îndrăgostit.* Se întâmplase prea repede ca să se obişnuiască cu ideea, ca să se gândească la asta pe măsură ce deveneau tot mai implicaţi. Logica îi spunea că era imposibil să se îndrăgostească de ea într-un interval de timp atât de scurt; emoţia îi spunea la naiba cu logica, o iubea.

— Jackson?

Încercă să se smulgă din acest moment emoţional critic, să funcţioneze ca şerif, nu ca om. Venise aici pentru că fusese ucis un om şi undeva pe parcurs uitase de asta, focusându-se în schimb asupra femeii din centrul situaţiei. Dar încă mai era în ea, încă mai era ameţit de forţa orgasmului său şi nu putea decât să se scufunde mai mult în ea, să o preseze mai mult de copac.

În jurul lui cântau păsările, insectele bâzâiau, râul şopotea. Soarele puternic al dimineţii îşi croia drum prin pologul des al frunzelor, pătându-le pielea.

— Îmi pare rău, reuşi el să spună. Te-a durut?

Ştia că pătrunsese în ea mult prea brutal, iar ea nu fusese excitată şi pregătită.

— Puţin. La început. Dar mi-a plăcut. Cuvintele sunaseră remarcabil de calm.

Jackson pufni.

— Nu putea să-ţi placă prea mult. Cred că nu mi-au trebuit mai mult de cinci secunde. Şeriful încă nu-şi făcuse apariţia; tot bărbatul vorbise.

— Mi-a plăcut plăcerea *ta.* A fost efectiv… înnebunitor. Şi Lilah îl sărută pe gât.

— Mi-a fost o frică de moarte, recunoscu el.

— Frică? De ce?

În sfârşit, cu multă întârziere, şeriful îşi înălţă capul. Jackson descoperi că nu o putea chestiona, că nici măcar nu putea vorbi despre Thaniel, în poziţia lui actuală. Se retrase încetişor din ea şi se îndepărtă puţin, ţinând-o bine în timp ce picioarele îi alunecau în jos de-a lungul coapselor lui şi Lilah reveni din nou pe propriile ei picioare.

— Ar fi bine să ne grăbim, spuse el ridicându-i hainele şi dându-i-le, trăgându-şi apoi pantalonii şi punând totul la loc, în ordine.

— Unitatea de Salvare ar putea fi aici dintr-un minut într-altul.

— Unitatea de Salvare? răspunse ea ca un ecou, ridicându-şi sprâncenele a surpriză.

Jackson aşteptă să se îmbrace.

— Mi-a fost teamă că ai fost rănită.

— De ce să fi fost rănită? Lilah părea în continuare consternată.

Ca bărbat, ura obligaţia de a o chestiona. Ca şerif, ştia că trebuia fie s-o facă, fie să-şi dea chiar astăzi demisia.

— În dimineaţa asta a fost găsit trupul lui Thaniel Vargas.

Lilah rămase nemişcată, uitându-se la el parcă fără să-l vadă, cu privirea întoarsă spre ea.

— Am ştiut că o să moară, spuse ea într-un târziu.

— Nu *a murit*, o corectă Jackson. A fost omorât.

Împuşcat în faţă cu o puşcă de vânătoare.

Lilah se întoarse de unde o fi fost plecată şi ochii ei verzi îl priviră cu intensitate.

— Tu crezi că eu am făcut-o, spuse ea.

9

— Mi-a fost teamă că s-a întors aici şi că aţi început din nou să trageţi unul în altul. Mi-a fost teamă că o să te găsesc moartă sau pe moarte.

Vocea lui era remarcabil de calmă, având în vedere cât de zdruncinat se simţea.

Lilah scutură din cap.

— Nu l-am mai văzut pe Thaniel de alaltăieri, dar nu am cum să dovedesc asta.

O apucă de umeri, scuturând-o puţin ca să-i atragă atenţia asupra lui.

— Lilah. Tu crezi că o să te acuz de crimă. Scumpo, chiar dacă l-ai fi ucis, după cele întâmplate, niciun procuror nu te va pune sub acuzare, cel puţin nu procurorul districtual de aici. Dar eu nu cred că tu ai putea ucide pe cineva, nici măcar pe un ticălos fără valoare ca Thaniel.

Vorbea din nou bărbatul din el. Şeriful se luptă să-şi recapete detaşarea, deşi credea că era un caz pierdut. Niciodată nu va fi detaşat, când va fi vorba de Lilah.

Lilah se uita la el, mirarea începând să i se citească în ochi. Într-o scăpărare de intuiţie, Jackson înţelese că ea nu îl crezuse când i-a spus, aşa dintr-odată, că o iubeşte. De ce ar fi crezut? Când sunt aprinşi, bărbaţii spun mereu „te iubesc”. Doar că ei se cunoşteau de mai puţin de două zile. Şi el era acut de conştient că nu-i vorbise şi ea despre iubire, ca

răspuns la cuvintele lui, dar asta mai putea aştepta.

— Dar sunt câteva lucruri care continuă să mă frământ. Te-ai uitat alaltăieri la el şi ai spus, „eşti un om mort" şi la naiba, m-ai speriat de moarte. Jackson nu o întrebă nimic, nu încercă să-i influenţeze în vreun fel răspunsul. El voia ca răspunsul ei să vină din propria ei gândire.

Spre surpriza lui, Lilah păli şi îşi mută privirea spre râu.

— Eu doar… am ştiut, spuse ea într-un târziu, cu vocea înfundată.

— Ai ştiut?

— Jackson, eu… Nu ştiu cum să-ţi explic.

Spunând asta, se întorsese pe jumătate de la el, apoi reveni, ridicându-şi mâinile într-un gest de neajutorare.

— În engleză. Asta este singura mea pretenţie.

— Eu pur şi simplu ştiu lucruri. Am străfulgerări.

— Străfulgerări?

Din nou acelaşi gest de neajutorare.

— Nu este o viziune, nu chiar. De fapt, eu *nu văd* nimic, eu doar *ştiu.* Cum ar fi o intuiţie, doar că e ceva mai mult decât atât.

— Deci ai avut o astfel de străfulgerare când te-ai uitat la Thaniel?

Ea încuviinţă din cap.

— M-am uitat la el când am ieşit pe verandă şi dintr-odată am ştiut că va muri. Nu ştiam că va fi ucis. Doar… doar că nu va mai veni niciodată pe aici.

Jackson îşi frecă ceafa. Auzea în depărtare zgomotul unui motor. Unitatea de Salvare se apropia tot mai mult.

— Nu m-am înşelat niciodată, spuse ea aproape scuzându-se.

— Nimeni altcineva nu ştie ce ai spus. Doar eu.

Vocea lui era la fel de sumbră precum se simţea şi el.

Lilah îşi înălţă capul şi o văzu muşcându-şi buza de jos. Deci Lilah îi înţelesese dilema. Îşi ridică apoi capul şi îşi îndreptă umerii.

— Tu trebuie să-ţi faci treaba. Nu poţi păstra asta pentru tine şi să continui să fii un bun şerif.

Dacă nu ar fi ştiut deja că o iubea, acest moment ar fi făcut asta pentru el. Şi brusc, mai ştiu ceva.

— Aceste „străfulgerări" sunt motivul pentru care Thaniel credea că eşti o vrăjitoare?

Lilah îi zâmbi jalnic.

— Când eram mică, nu mă pricepeam prea bine să mă prefac. Mă dădeam de gol singură.

— Şi l-ai speriat, da? Şi toţi oamenii ăştia care vin la tine să-i tratezi – tu doar te uiţi la ei şi ai străfulgerări care-ţi spun ce e rău cu ei?

Lilah se uită uluită la el şi se înroşi.

— Fireşte că nu. Asta este altceva.

Roşeaţa îl intrigă şi îl alarmă totodată.

— Ce fel de altceva?

— Îţi închipui poate că sunt un monstru? spuse ea îngrozită.

— Dar un monstru sexy. Povesteşte-mi. În tonul lui uşor autoritar se simţea o urmă de şerif.

— Eu văd aure. Ştii, culorile pe care le are oricine în jurul lui. Ştiu ce semnifică fiecare culoare şi dacă cineva este

bolnav, eu pot să văd unde şi ştiu ce să fac, dacă îl pot ajuta eu sau dacă trebuie să meargă la doctor.

Aure. Jackson simţi nevoia să se aşeze. Auzise el despre toate aceste prostii venind din evul mediu, dar cât despre el, îl lăsau rece. El nu văzuse niciodată vreun nimb de culori în jurul nimănui, niciodată nu avusese dovada că asemenea lucruri ar exista cu adevărat.

Lilah continuă, cu glas tremurat:

— Nu am spus nimănui despre aceste aure. Ei cred despre mine că sunt doar… o vindecătoare, ca mama mea. Şi ea vedea aure. Mi-amintesc că-mi spunea, când eram mică, ce semnificaţie avea fiecare culoare. Aşa mi-am învăţat eu culorile.

Lilah se uită repede spre râu, unde începuse să se vadă şalupa. Lacrimi îi umplură ochii.

— Tu ai cea mai frumoasă aură, şopti ea. Atât de curată şi de bogată şi de sănătoasă. Din clipa în care am văzut-o am ştiut că…

Se întrerupse, iar el nu insistă. Şalupa Unităţii de Salvare ajunsese la cheiul ei şi cei doi bărbaţi din ea începeau să coboare. Unul dintre ei era Hall, care venise să intervină chiar el, în cazul în care era nevoie de Echipa de Salvare, iar celălalt era un bărbat înalt, slab, al cărui nume Jackson nu-l ştia, dar ştia că este medic.

Lilah însă îl ştia. Îl părăsi pe Jackson şi ieşi dintre copaci, în spaţiu liber, ridicându-şi mâna să-i salute.

Amândoi bărbaţii o salutară la rândul lor.

— Mă bucur să văd că eşti bine, strigă Hal, în timp ce înaintau amândoi pe ponton.

— Foarte bine, mulţumesc. Dar Thaniel nu a trecut pe

aici.

— Da, ştim. Hall se uită peste Lilah, la Jackson.

— Şerifule, ai plecat cu un minut prea devreme, încă nu-mi vine să cred.

— Să crezi ce?

— Imediat după ce ai plecat, a apărut Jerry Watkins cu maşina lui. Noi tocmai băgăm şalupa în apă. Crede-mă, Jerry arăta ca naiba, ca după o săptămână de chefuit. S-a uitat la sacul din maşina de carne, în care se afla Thaniel şi a clacat, începând să plângă ca un copil. El l-a omorât pe Thaniel, şerifule. I-a cerut lui Thaniel socoteală pentru şalupa lui şi ştii cum era Thaniel, prea prost ca să ştie când s-o lase mai moale. I-a spus lui Jerry că i-a scufundat târfa aia de şalupă. Scuză-mă, Lilah. Ori pentru Jerry, şalupa era viaţa lui. După cum ne-a spus, şi-a pierdut controlul, a înşfăcat puşca din camionetă şi l-a împuşcat pe Thaniel.

După atâţia ani în poliţie, puţine lucruri îl mai puteau impresiona pe Jackson. Nu era deloc surprins acum, pentru că văzuse prostii şi mai mari. Şi cu toate că luna plină era în scădere, încă vreo două zile tot aveau să se mai petreacă ciudăţenii. Dar avea totuşi senzaţia că lucrurile îi scăpaseră din mână. Ar fi trebuit să se gândească la Jerry. Oricine îl cunoştea pe Jerry, ştia cât de mult îşi iubea şalupa. El însă fusese atât de concentrat pe Lilah, încât nu fusese în stare să vadă mai departe.

— S-a aşezat pe jos şi şi-a ridicat mâinile pe cap, să se lase arestat. Presupun că aşa văzuse el la televizor, termină Hall.

Deci asta a fost. Uciderea lui Thaniel se rezolvase înainte de a fi avut timp să se constituie într-un mister.

Totuşi, un mic detaliu îl izbi prin ciudăţenia lui. Jackson se uită la medic.

— Dacă ai ştiut că Lilah era bine, că Thaniel nu fusese omorât într-o luptă aici, de ce ai mai venit?

— A venit să mă vadă pe mine, spuse Lilah scuturând din cap. Cory, îmi pare rău, dar nu te pot ajuta. Ai pietre la fiere. O să trebuiască să mergi la doctor.

— Ah, la naiba, Lilah, nici măcar nu ţi-am spus simptomele!

— Nu trebuie să mi le spui mie, văd foarte bine cum arăţi. Te doare al naibii de câte ori mănânci, nu? Te-ai temut că ai probleme cu inima, nu?

Cory rămase mască.

— De unde ştii?

— Am presupus. Du-te să te vadă un doctor.

Există un specialist bun de gastro-intestinale în Montgomery. O să-ţi dau numele lui.

— Bine, spuse el morocănos. Sperasem că era doar un ulcer, pentru care îmi puteai da tu ceva.

— Nu, cuţitul.

— La naiba.

— Bine, o să ne ocupăm şi de asta, spuse Hall.

Dar acum mai bine ne-am întoarce, pentru că mai avem ceva treabă în Pine Flats. Vii şi tu curând, Jackson?

— Foarte curând, spuse Jackson. Din felul în care îi făcuse Hall cu ochiul, îşi imagină că bărbatul mai în vârstă mirosise că era ceva între el şi Lilah. Sincer, lui Jackson nu-i păsa nici dacă ştia tot districtul.

Împreună cu Lilah, îi petrecură din priviri pe cei doi care se întorceau la şalupă şi o luară înapoi, în jos pe râu.

Jackson îşi strângea ochii în soarele strălucitor.

— Aure, zici? La naiba, dacă o credea că avea premoniţii, de ce să n-o creadă că vedea şi aure?

Când iubeşti pe cineva, îşi spuse el, accepţi multe lucruri la care nici măcar nu te-ai fi gândit înainte. Discret, va verifica diagnosticul doctorului în ce-l privea pe Cory, aşa ca să fie el sigur, deşi în sinea lui era convins că Lilah avusese dreptate. În fond, de ce nu şi aure?

Lilah îi căută mâna.

— Ţi-am spus că tu ai o aură frumoasă. Probabil că te-aş fi iubit şi numai pentru ce am văzut în ea. Dar am mai avut o străfulgerare, când te-am văzut prima oară.

Jackson îşi închise mâna cu căldură, în jurul mâinii ei.

— Şi mă rog, asta ce ţi-a mai spus?

Lilah îi aruncă o privire sumbră.

— Că o să devii iubirea vieţii mele.

Jackson se simţi uşor ameţit. Poate că era doar rezultatul unei dimineţi foarte stresante, dar îşi aminti că avusese aceeaşi senzaţie de ameţeală prima dată când a văzut-o pe *ea.*

— N-ai spus cumva că aceste străfulgerări nu au dat niciodată greş?

— Întocmai. Sunt sută la sută adevărate. Şi Lilah se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută.

Trebuia să se întoarcă înapoi la muncă. Trebuia să facă atâtea şi atâtea lucruri. Dar nu simţea nevoia să le facă, atât de mult cât simţea nevoia să o strângă pe ea, să-şi petreacă braţele în jurul ei şi să o ţină lipită de el, aşa încât îşi petrecu braţele în jurul ei şi o ţinu lipită de el, inspirând parfumul iubirii vieţii *lui,* atât de fericit încât credea că o să plesnească

de atâta fericire.

— O s-o facem cum trebuie, spuse el tare. Cu tot tacâmul. Căsătorie. Copii.

— Cu tot tacâmul, încuviinţă ea şi o porniră spre casă, mână în mână.

Viscolul

1

O să ningă.

Cerul era jos şi plat, de un cenuşiu purpuriu ameninţător, care se contopea cu piscurile munţilor, întunecându-le, astfel încât era greu de spus unde se termina pământul şi unde începea cerul. Aerul avea un miros ascuţit, de amoniac şi vântul îngheţat pătrundea prin jeanşii lui Hope Bradshaw ca şi cum ar fi fost făcuţi din voal şi nu din denim gros. Copacii gemeau sub palele de vânt, crengile trosnind şi şfichiuind, sunetul lugubru instalându-se în oasele ei.

Era prea ocupată să stea şi să privească norii, dar era conştientă de apăsarea lor tot mai apropiată. Intuiţia urgenţei o ţinea în mişcare, verificând generatorul ca să se asigure că mai avea destul carburant, cărând în cabana ei lemne cât mai multe şi stivuind şi mai multe pe veranda mare, largă, din spatele bucătăriei.

Poate că instinctele ei se înşelau şi zăpada nu se va depune mai mult de zece, cincisprezece centimetri, aşa cum spuneau previziunile meteo.

Totuşi, avea încredere în instinctele ei. Aceasta era cea

de a şapte a iarnă a ei în Idaho şi de fiecare dată când căzuse foarte multă zăpadă, avusese înainte aceeaşi senzaţie de furnicătură.

Atmosfera era încărcată de electricitate, Mama Natură pregătindu-se pentru un adevărat viscol.

Că era din cauza electricităţii statice sau din cauza vechii, simplei ei nelinişti, şira spinării îi zbârnâia de o stare de anxietate care nu o lăsa să se odihnească.

Nu-şi făcea griji că nu va supravieţui: avea mâncare, apă, un adăpost. Totuşi, era pentru prima oară când Hope avea să treacă singură peste un asemenea viscol. În primii doi ani, fusese Dylan aici; după moartea lui, tatăl ei se mutase în Idaho ca să aibă grijă de pensiune. Dar unchiul ei Pete suferise un atac de cord în urmă cu trei zile şi tatăl ei a trebuit să zboare la Indianapolis ca să fie alături de fratele lui mai mare. Prognoza unchiului se arăta bună: atacul de cord fusese relativ uşor şi ajunsese la spital suficient de repede ca să minimalizeze ravagiile.

Iar tatăl ei plănuise să mai rămână o săptămână, pentru că tot nu-şi văzuse fraţii şi surorile de mai bine de un an.

Nu-i păsa că era singură, dar pregătirea cabanelor presupunea multă muncă pentru un singur om. Erau opt în total, cu un singur nivel, unele cu un singur dormitor, altele, cu două, adăpostite sub copaci uriaşi. Patru se aflau de o parte a cabanei ei cu acoperiş în formă de A, de sus până jos la pământ, şi patru de cealaltă parte, cele nouă construcţii formând un arc în jurul unui lac pitoresc, plin cu peşte.

Trebuia să se asigure că uşile şi ferestrele erau bine fixate împotriva a ceea ce putea fi un vânt violent, iar

robineţii trebuiau deschişi şi conductele drenate, ca să nu îngheţe şi să crape când se va întrerupe curentul, lucru care era absolut sigură că se va întâmpla. Căderea curentului nu era o chestiune de dacă ei de *când.*

De fapt vremea fusese blândă, anul acesta; deşi era decembrie, nu ninsese decât o singură dată, doar câţiva centimetri nesemnificativi, ultimele urme de zăpadă mai văzându-se încă în zonele umbroase, scârţâind sub bocancii ei. Staţiunile de schi sufereau; proprietarii lor ar fi binecuvântat chiar şi o furtună zdravănă de zăpadă, dacă aceasta ar fi lăsat în urmă o bază bună, groasă.

Până şi bălosul şi scandalagiul lor câine de vânătoare, un retriever auriu, altfel cunoscut sub numele de Tinkerbell, deşi nu era nici femelă şi nici zână, părea să fie îngrijorat de vreme. O urma lipit în spatele ei, în timp ce se târa de la o cabană la alta, aşteptând-o apoi aşezat pe verandă, câtă vreme ea avea de lucru în casă, bătând scândurile cu coada lui stufoasă, salutând-o uşurat când îşi făcea din nou apariţia.

După ce aproape că se împiedică de el când ieşi din penultima cabană, îi spuse „Du-te, vânează şi tu un iepure sau ceva”, dar deşi ochii lui cafenii se aprinseră de entuziasm la această idee, declină invitaţia.

Ochii aceia cafenii erau irezistibili, uitându-se în sus la ea cu dragoste şi încredere neţărmurită.

Hope se aplecă şi-l scărpină după urechi, aducându-l într-un extaz de zvârcoliri şi pufăituri.

— Urâtule, îi spuse ea drăgăstos şi el răspunse tonului lingându-i mâna.

Tink avea cinci ani; îl primise la o lună după moartea

lui Dylan, înainte ca tatăl ei să vină să locuiască aici, cu ea. Stângacea, adorabila, iubitoarea minge de blană părea să-i simtă tristeţea şi se dedicase preocupării de a o face să râdă de giumbuşlucurile lui. O sufoca cu afecţiunea lui, lingând orice parte din ea care îi era la îndemână, plângând noaptea până când ea capitula şi ridica puişorul de căţeluş în patul ei, unde se instala fericit lipit de ea şi căldura trupşorului mic îi făcea într-un fel mai suportabilă singurătatea nopţilor.

Treptat, durerea deveni mai puţin acută, apăru tatăl ei şi era acum mai puţin singură şi pe măsură ce creştea, Tink se distanţa de la sine, mutându-se din patul ei pe covoraşul alăturat, pentru ca în final să se autoexileze în living, ca şi cum ar fi „înţărcat-o" de prezenţa *lui.* Acum, locul lui obişnuit, de dormit era pe covoraşul din faţa şemineului, deşi în timpul nopţii făcea tururi periodice prin casă, ca să se asigure că în lumea lui câinească totul era în ordine.

Hope se uită la Tink şi plămânii i se contractară dintr-odată, apăsaţi de un imens sentiment de panică.

Tink avea cinci ani. Dylan era mort de *cinci* ani! Imposibilitatea gândului o şocă. Hope se uita la câine fără să-l vadă, cu ochii mari şi ficşi, cu mâna încă pe capul lui.

Cinci ani. Avea treizeci şi unu de ani, o văduvă care trăia cu tatăl ei şi cu un câine, care nu mai avusese o întâlnire de… Dumnezeule, de aproape doi ani deja şi fuseseră în total trei întâlniri. Nu existau vecini în împrejurimi, pensiunea o ţinea ocupată vara, când se călătorea mai uşor şi-şi făcuse un principiu din a nu se încurca cu oaspeţii, nu că ar fi cunoscut pe vreunul cu care ar *fi vrut* să se încurce.

Uluită, se uită în jur ca şi cum nu ar fi recunoscut

împrejurimile. Existaseră momente, înainte, când realitatea morţii lui Dylan o lovea cumplit, dar acum era altfel. Acum era ca şi cum ar fi primit o lovitură în piept.

Cinci ani. Treizeci şi unu de ani. Cifrele continuau să-i răsune în minte, făcându-le să se plimbe în cerc, ca nişte veveriţe înnebunite. Ce *căuta* ea aici? îşi trăia viaţa retrasă în munţi, atât de obişnuită să fie văduva lui Dylan Bradshow încât uitase să fie ea însăşi, conducând micuţul, exclusivistul complex care fusese visul lui Dylan.

Visul lui *Dylan,* nu al ei.

Niciodată nu fusese al ei. Ah, fusese suficient de fericită ca să vină cu el aici, în Idaho, să-l ajute să-şi construiască visul în paradisul sălbăticiei, dar visul ei era mult mai simplu: o căsătorie reuşită, copii, genul de viaţă de care se bucuraseră părinţii ei, atât de dulce în normalitatea ei.

Dar Dylan plecase, cu visul pentru totdeauna neîmplinit iar acum şi al ei era în pericol. Nu se recăsătorise, nu avea copii şi avea treizeci şi unu de ani.

— Ah, Tink, şopti ea. Pentru prima oară se gândi că s-ar putea să nu se mai recăsătorească niciodată, să nu aibă niciodată o familie a ei.

Unde dispăruse timpul? Cum se strecurase aşa, neobservat, pe lângă ea?

Ca întotdeauna, Tinkerbell îi simţi dispoziţia şi se trase mai aproape de ea, lingându-i mâinile, obrajii, urechea, aproape doborând-o în frenezia simpatiei lui. Hope se ţinu de el ca să-şi recapete echilibrul, râzând chiar puţin, în ciuda ei, în timp ce se ştergea de ultima ofertă a bălosului el retriever. Coada lui stufoasă se mişca întruna, limba îi atârna afară din gură şi el îşi râse râsul lui câinesc, care spune ci că

era de acord cu viteza ei în a-şi da seama ce-ar trebui să facă. Şi în timp ce cobora pe potecă spre ultima cabană, spuse:

— Firește, am la cine să mă gândesc. Nu-l pot uita pe tata. La urma urmei şi-a vândut casa şi a venit aici din cauza mea. Nu ar fi corect să-l dezrădăcinez din nou, să-i spun, „Mulţumesc pentru ajutor, dar acum e timpul să o iei din loc". Şi apoi, cum rămâne cu tine, nătăfleaţă? Tu eşti obişnuit cu mult spaţiu şi haide să privim adevărul în faţă, nici prea frumos nu eşti.

Tink se ţinea după ea, ţopăind la călcâiul ei ca un căţeluş supradimensionat, cu urechile ciulite, în timp ce-i asculta tonul. Era conversaţional, nu mai era trist, aşa că îşi mişcă fericit coada dintr-o parte într-alta.

— Poate c-ar trebui să fac un efort să ies mai mult. Faptul că nu am avut decât trei întâlniri în cinci ani *ar putea fi* vina mea. Haide să judecăm drept, partea proastă în a trăi într-o zonă îndepărtată este că nu prea ai oameni în jur. *La naiba!*

Tink încremeni locului, ochii lui aprinşi oprindu-se pe o veveriţă care sălta jucăuş în faţa lor, pe potecă. Fără măcar o privire de scuze pentru că o abandona, o porni după veveriţă, într-o urmărire furioasă, lătrând înnebunit.

Ambiţia de o viaţă a lui Tink era să cureţe Idaho de odioasele alea de veveriţe; deşi nu prinsese încă niciuna, nu renunţa niciodată să mai încerce. După ce luptase zadarnic să-l facă să renunţe la obicei, de teamă să nu dea cumva peste o veveriţă turbată, Hope se consolase, având în schimb grijă să-l vaccineze periodic contra turbării.

Veveriţa se căţără în cel mai apropiat copac şi se opri imediat în afara salturilor lui Tink, vorbind cu el şi

incitându-l să latre şi să sare mai mult, ca şi cum ar fi bănuit că scandalagioaica îşi bătea joc de el.

Lăsând câinele la distracţia lui, Hope urcă treptele spre veranda lungă a ultimei cabane.

Deşi micuţul complex fusese ideea lui Dylan, visul lui, de câte ori intra într-o cabană, Hope avea întotdeauna un sentiment de mândrie. El le proiectase, dar ea fusese cea care le mobilase şi le decorase, cea care le întreţinea.

Mobilierul era diferit în fiecare dintre ele, dar similar prin simplitatea şi confortul lui. Pereţii erau decoraţi cu picturi de calitate şi nu cu capete de căprioare, mâncate de şoareci, cumpărate de la vechituri. Mobilierul era suficient de confortabil pentru o lună de miere şi suficient de solid pentru o partidă de vânătoare.

Dorise ca fiecare cabană să arate ca acasă, nu ca o cabană închiriată, având covoare şi lampadare şi cărţi şi bucătării perfect echipate.

Existau aparate de radio dar nu televizoare, pentru că recepţia în munţi era tot timpul întreruptă şi pentru că majoritatea oaspeţilor spuneau cât de liniştită era şederea lor, fără televizor. Exista un televizor în cabana lui Hope, dar prindea un singur post pe vreme bună şi niciunul, pe vreme rea. Se gândea să investească într-o farfurie de satelit, pentru că iernile erau cumplit de lungi şi adesea plictisitoare şi nu putea juca la infinit şah cu tatăl ei. Dacă o să facă asta, îşi spuse ea, poate că o să pună receivere suplimentare în vreo două cabane, ca o opţiune suplimentară pe care să o ofere oaspeţilor. Lucrurile nu puteau rămâne pe loc; dacă păstra complexul, va trebui să facă permanent schimbări şi îmbunătăţiri.

Luând o cheie din buzunar, deschise robinetul care închidea aducţia de apă în cabană, ca să golească instalaţia. Cabanele aveau încălzire electrică, ceea ce însemna că în cazul unei parte de curent, se răceau imediat. Fiecare cabană avea un şemineu, dar pe viscol, cu siguranţă că nu va reuşi să alerge de la o cabană la alta, să facă focuri şi să le întreţină.

Odată treaba terminată, asigură obloanele de la ferestre şi încuie uşa. Tink renunţase la veveriţă şi o aştepta deja pe verandă.

— Gata, îi spuse ea. Am terminat cu toate. La timp, adăugă Hope când un fulg de zăpadă îi trecu prin faţa nasului. Haide, să mergem acasă.

El înţelese cuvântul „acasă” şi sări în picioare, pufăind nerăbdător. Un fulg de zăpadă trecu pe lângă nasul *lui* şi se repezi la el, după care îl apucă o altă nebunie de salturi şi începu să alerge încolo şi încoace, sărind după fulgii de zăpadă şi încercând să-i prindă. Expresia lui o invita pe Hope să râdă, ceea ce şi făcu, apoi îl însoţi în goana după fulgii de zăpadă, care se transformă într-un joc de-a prinselea şi se sfârşi cu alergatul şi săritul prin zăpada care cădea, ea însăşi ca un copil de cinci ani. La vremea când ajunse la cabana ei mare, era epuizată, gâfâind mai rău ca Tink şi chicotind la ghiduşiile lui.

Bineînţeles că Tink ajunsese la uşă înaintea ei şi ca întotdeauna, era nerăbdător să intre. Îşi întoarse capul să latre la ea, cerându-i să se grăbească.

— Eşti mai rău ca un copil, spuse ea aplecându-se peste el ca să deschidă uşa. Abia aştepţi să ieşi afară şi odată afară, abia aştepţi să intri înapoi în casă. Bucură-te mai bine cât mai poţi de statul afară, pentru că dacă zăpada asta o să

fie aşa de rea pe cât presimt eu, o să treacă zile bune până o să te mai poţi zbengui.

Logica nu-l impresionă pe Tink, care începu să dea şi mai tare din coadă şi când uşa se deschise, se lansă prin deschizătura tot mai mare, schelălăind puţin în timp ce cutreiera încăperea spaţioasă, din care se urca la nivelul superior, inspectând toate mirosurile familiare înainte de a se repezi în bucătărie şi înapoi din nou, venind la Hope ca şi cum i-ar fi spus „Am verificat, totul este în ordine". Hope îl mângâie, apoi îşi scoase haina grea din piele întoarsă, de oaie şi o agăţă pe cuierul pom de la intrare, oftând la imediata senzaţie de uşurare, eliberare şi răcoare.

Casa ei era frumoasă, îşi spuse Hope privind în jur. Nu era uriaşă, nu era luxoasă, dar în mod clar, era frumoasă. Porţiunea din faţă, încadrată între cele două părţi ale acoperişului în formă de A era un perete de geamuri, oferind o privelişte minunată spre lac şi spre munţi. Un şemineu mare, din piatră, se înălţa pe cele două nivele şi din tavanul din bârne expuse atârnau două evantaie gemene, făcând să circule aerul cald care se strângea sus, înapoi la parter. Hope iubea florile şi ferigi luxuriante şi alte plante de interior confereau încăperii o prospeţime strălucitoare. Duşumeaua era din scânduri de lemn late, finisate într-un auriu palid şi acoperite cu covoare groase, în nuanţe bogate de albastru şi verde. O scară graţioasă, curbată, se desfăşura în sus spre cel de al doilea nivel şi balustrada albă se continua de-a lungul balconului. De Crăciun împletea întotdeauna ghirlande de lumini şi de verdeaţă pe toată lungimea balustradei şi efectul îţi tăia respiraţia.

Sus se aflau două dormitoare – dormitorul principal, cu baia lui şi un dormitor mai mic, care ar fi trebuit să fie

camera copilului. Jos, dincolo de bucătărie, se mai afla un dormitor spaţios. Tatăl ei folosea dormitorul de jos, spunând că treptele erau greu de urcat cu genunchii lui, dar adevărul era că aranjamentul le conferea amândurora mai multă intimitate.

Bucătăria era spaţioasă şi eficientă, cu un spaţiu pentru bufete mai mare decât ar fi avut nevoie, cu o insulă pentru gătit, în mijloc, pe care o adora şi cu un frigider-congelator enorm, care ar fi putut păstra alimente suficiente pentru o armată. Se afla acolo şi o cămară la fel de bine dotată, o mică spălătorie şi un mic veceu de serviciu şi după mutarea tatălui ei aici, Hope a mai adăugat o baie completă, legată de dormitorul lui.

Efectul total era incontestabil frumos şi confortabil, dar de câte ori se întrerupea curentul, Hope îşi dorea să se fi gândit mai bine, împreună cu Dylan, la ce avea şi la ce nu avea să fie conectat la generator. Frigiderul, plita de gătit şi boilerul erau conectate. Ca să economisească bani şi să nu cumpere un generator mai mare, deciseseră să nu conecteze instalaţia de încălzire, iluminatul şi prizele din pereţi, exceptându-le pe cele din bucătărie. Se gândiseră că, în cazul unei căderi de tensiune, şemineul din living le va garanta suficientă căldură. Din nefericire, fără ventilatoarele din tavan care să circule aerul, aproape toată căldura şemineului urca sus, unde era înăbuşitor de cald, în timp ce jos era rece. Se putea trăi, dar nu confortabil, mai ales pe termen lung.

Uită de satelit, îşi spuse ea. Banii ar fi mai bine cheltuiţi cu un generator mai mare şi cu câteva modificări la instalaţia electrică.

Se uită afară pe fereastră; deşi era abia ora trei după-amiaza, norii erau atât de grei încât ziceai că venise

înserarea. Zăpada cădea mai repede acum, cu fulgi grei care pudraseră deja pământul în alb, doar în scurtul interval de când intrase ea în casă.

Se înfioră brusc, deşi în casă era cât se poate de plăcut. Probabil că o oală mare cu tocană de vacă, va fi lucrul cel mai potrivit, îşi spuse ea. Iar în cazul în care curentul se va întrerupe pentru mai mult timp, o să se plictisească al naibii de tocana de vacă, dar încălzitul unui bol cu tocană în microunde va folosi mult mai puţin curent de la generator, decât dacă şi-ar găti câte puţină mâncare de fiecare dată când i-ar fi foame. Dar poate că se înşela. Poate că nu o să ningă atât de rău.

2

Nu se înşelase. Vântul începu să urle, biciuind în jos, de pe munţii înghеţaţi şi ningea din ce în ce mai tare.

Hope nu mai putea vedea nimic prin ferestre, aşa că deschise uşa de la intrare ca să se uite afară şi vântul sălbatic izbi uşa înapoi în ea, aproape doborând-o la pământ. Zăpada explodă în încăperea mare. Nu mai putea vedea nimic altceva decât un zid alb.

Gâfâind, înşfăcă uşa şi se forţă din toate puterile, apăsându-şi toată greutatea pe ea, să o închidă. Vântul se strecura pe la colţuri, într-un geamăt ascuţit. Tink adulmecă la picioarele ei, asigurându-se că Hope era bine, apoi lătră la uşă. Hope îşi îndepărtă părul de pe faţă şi inspiră adânc. Ăsta era un viscol în toată regula, o ninsoare totală, în care vântul biciuieşte zăpada, învârtind-o şi obturând orice vizibilitate. O durea umărul acolo unde o izbise uşa şi zăpada începea să

se topească pe duşumeaua ei lustruită.

— N-o să mai fac asta, mormăi ea ducându-se după un mop ca să şteargă şi să usuce podeaua.

În timp ce şterge a apa, luminile se stinseră, apoi se reaprinseră, pentru ca nici peste zece secunde să se stingă definitiv.

Cum se aşteptase la asta, avea o lanternă la îndemână şi o aprinse. O clipă, casa rămase straniu de tăcută, apoi generatorul se porni automat şi frigiderul din bucătărie zumzăi înapoi la viaţă. Doar acest mic zgomot a fost suficient ca să-i alunge senzaţia alarmantă de neputinţă.

Anticipând, Hope scosese şi pregătise lămpile cu gaz. Aprinse lampa de pe poliţa şemineului, apoi aşeză chibritul pe spirtul solid şi vârî ziare sub buştenii pe care-i aşezase deja. Flăcări mici, albastre-galbene, se înălţară din hârtie, apoi se ridicară spre beţele de spirt solid. Urmări o clipă focul, să se asigure că pornise, apoi se duse să aprindă şi celelalte lămpi, făcând fitilele mici, ca să nu scoată fum. În mod obişnuit nu ar fi aprins atâtea lămpi, dar nici singură nu era, în mod obişnuit. Niciodată nu crezuse despre ea că era timidă sau că îi era frică de întuneric, dar senzaţia de a fi singură într-o furtună de zăpadă era puţin stresantă.

Tink se instală pe covorul lui, cu trufa botului odihnindu-se pe labele din faţă. Perfect mulţumit, închise ochii.

— Nu ar trebui să te extenuezi în halul ăsta, îl sfătui Hope pe câinele care îi răspunse rostogolindu-se pe o parte şi întinzându-se.

Nu existase semnal la televizor toată după-amiaza, iar radioul doar huruia. Îl oprise mai devreme dar acum îl

repuse pe baterii şi-l reporni, sperând ca recepţia să fie mai bună. Nu era. Oftând, îl închise la loc. La rata asta de recepţie, vor trece două zile bune până când să afle că era vorba de o furtună de zăpadă.

Era prea devreme să se ducă la culcare; simţea că ar trebui să facă ceva, dar nu ştia ce anume. Se învârtea fără stare prin jur, fluieratul ascuţit al vântului călcând-o pe nervi. Poate că i-ar prinde bine o baie. Urcă scările, scoţându-şi hainele pe drum. Căldura era deja mai mare sus şi pentru că uşa de la baia ei era deschisă, înăuntru era bine cald.

În loc de duş, îşi umplu cada cu apă şi se întinse în ea, cu părul blond prins în ace în creştetul capului şi cu lumina blândă a lămpii cu gaz, licărind peste ea. Carnea ei albă lucea în apă, în lumina lămpii cu gaz, curbele erau puternic luminate şi umbrele se adânceau, astfel încât sânii păreau mai voluptuoşi, părul dintre picioare mai închis şi mai misterios.

Corpul ei nu arăta rău pentru treizeci şi unu de ani, îşi spuse Hope, inspectându-se. De fapt, avea un corp al naibii de bine. Munca grea i-l păstrase zvelt şi muşchiulos. Sânii nu erau mari, dar erau sus şi bine formaţi; burta era plată şi avea un fund drăgălaş. Era un trup care nu mai făcuse sex de cinci ani.

Alungă imediat gândul. Oricât de mult îi plăcuse să facă dragoste cu Dylan, în general nu era înnebunită să aibă o viaţă sexuală. Vreo doi ani după moartea lui Dylan nu simţise nici cea mai vagă nevoie sexuală. Situaţia se schimbase treptat, dar nu într-atât încât să se simtă suficient de frustrată ca să facă ceva să schimbe situaţia. Acum totuşi, ceva se strângea în ea, de chemarea nevoii. Poate nu făcuse

bine că făcuse baie în cadă, apa caldă învăluindu-i trupul gol ca o atingere, ca o mângâiere.

Lacrimile îi ardeau ochii şi şi-i închise lăsându-se mai mult pe spate şi scufundându-se şi mai adânc în apă, lăsând-o să o împresoare. Voia sex. Un sex puternic, dulce, care să-i facă să-i bubuie inima. Şi voia să iubească din nou, voia *să fie* din nou iubită. Dorea această apropiere, această căldură, voia să întindă mâna, noaptea şi să ştie că nu era singură. Voia un copil. Voia să se plimbe în jur cu sânii umflaţi şi cu burta mare, cu rinichii sub o constantă apăsare, simţind copilul lor mişcându-se în ea. Ah, cât de mult dorea asta.

Îşi permise cinci minute de compasiune, apoi pufăi şi se ridică repede din apă, deschizând scurgerea cu degetele de la picioare. În picioare, trase perdelele şi porni duşul, îndepărtând săpunul şi amărăciunea.

Poate că nu avea ea un bărbat, dar avea pijamale frumoase, din flanel gros şi se îmbrăcă întruna, savurând căldura şi confortul.

Pijamalele din flanel aveau aceeaşi putere de reconfortare ca şi un bol fierbinte cu supă într-o zi friguroasă, un subliminal „haide, haide”.

După ce se spălă pe dinţi şi-şi perie părul, cremuindu-se şi punându-şi încă o pereche de şosete groase, se simţi considerabil mai bine. O baie fierbinte în cadă, câteva smiorcăituri şi o şedinţă de autocompătimire erau lucruri pe care nu le mai făcuse de mult şi era timpul. Acum că ritualul era în spatele ei, se simţea gata să facă faţă furtunii de zăpadă.

Tink stătea întins la picioarele scării, aşteptând-o.

Dădu din coadă salutând-o, apoi se întinse în faţa ultimei trepte, aşa încât Hope trebui să sară peste el.

— Ai putea să te mişti şi tu, îl informă ea, ca de fiecare dată. Doar că Tink nu voia să priceapă sugestia, presupunând că era dreptul lui să se întindă unde avea el chef.

După căldura de sus, la parter era răcoare. Înteţi focul, apoi îşi încălzi o cană de cacao, la microunde. Se instală pe canapea cu o carte, cu cacaua şi cu o mică veioză acţionată cu baterii. Pernele de la spate şi pătura peste picioare întregeau perfecţiunea. Răsfăţată, confort abilă, se pierdu în lectură.

Orele serii se scurgeau pe nesimţite. Hope aţipi, se trezi, se uită la ceasul de pe poliţă: zece şi cincizeci. Ar trebui să se ducă la culcare, îşi spuse ea, dar să se ridice doar ca să se întindă la loc, i se părea ridicol. Pe de altă parte, trebuia oricum să întreţină focul, care se micşorase deja.

Căscând, mai băgă câţiva buşteni în şemineu. Tink veni şi el să se uite şi Hope îl scărpină după urechi.

Dintr-odată, Tink încremeni, cu urechile ciulite şi un mârâit în gâtlej. Alergă la uşă şi rămase acolo, lătrând furios.

Era ceva afară.

Nu ştia cum putea Tink să audă ceva peste şuieratul vântului, dar credea în acuitatea simţurilor lui. Avea un pistol în sertarul noptierei, dar era sus, pe când puşca tatălui ei era mai aproape. Alergând în dormitor, cu şosetele alunecând pe duşumeaua lustruită, înşfacă puşca din stativul ei şi cutia cu gloanţe de pe etajera de dedesubt. Întorcându-se cu ele în camera mare unde avea vizibilitate, vârî cinci gloanţe în făgaşul lor.

Între şuieratul vântului şi lătrăturile lui Tink, Hope nu

putea auzi nimic.

— Tink, potoleşte-te! îi porunci ea. Vino aici, băiete. Îl bătu uşor pe coapsă şi cu o privire îngrijorată spre uşă, Tink veni să se aşeze lângă ea. Îl mângâie pe cap, şoptindu-i vorbe de laudă.

Tink mârâi din nou, cu toţi muşchii tensionaţi, în timp ce se mută în faţa ei, împingându-se în picioare.

S-a auzit o bufnitură pe verandă? Ciulindu-şi urechile, mângâindu-l pe Tink ca să-l potolească, îşi înclină capul şi ascultă. Auzi vântul urlând.

Mintea îi alerga, evaluând posibilităţile. Un urs? De obicei trebuiau să fie deja în bârlogul lor, dar cum vremea fusese blândă… Un lup, o pumă… dar acestea, dacă puteau, evitau oamenii şi casele; putea oare o furtună de zăpadă să le facă să caute cu atâta disperare un adăpost încât aceste animale ruşinoase, sperioase, să facă abstracţie de propriile lor instincte?

Ceva buşi în uşă, tare. Tink se smulse de lângă ea, repezindu-se spre uşă, lătrând din nou din răsputeri.

Lui Hope îi bubuia inima în piept, mâinile îi transpirau. Îşi şterse palmele de pijama şi strânse mai bine puşca.

— Tink, potoleşte-te!

Tink o ignoră, lătrând şi mai tare când se auzi o altă lovitură în uşă, de data aceasta suficient de puternică încât să facă uşa să zăngăne. Ah, Dumnezeule, să fie un urs? Probabil că uşa o să reziste, dar nu şi ferestrele, nu, dacă animalul era hotărât să intre.

— Ajutor!

Hope îngheţă, nesigură că auzise cuvântul înfundat.

— Tink, gura! strigă ea şi tonul vocii ei amuţi scurt

câinele.

Hope se repezi la uşă, cu puşca pregătită în mâini.

— Este cineva acolo? strigă ea.

O altă bufnitură, mai slabă şi ceva ce semăna cu un geamăt.

— Dumnezeule Mare, şopti ea mutându-şi puşca într-o singură mână şi întinzându-se să descuie uşa. Afară era un *om,* pe vreme a asta.

Nici măcar nu se gândise la o astfel de posibilitate, fiind atât de departe de drumul principal. Oricine şi-ar fi părăsit protecţia maşinii, nu ar fi reuşit să ajungă la casa ei, nu în aceste condiţii.

Deschise uşa şi ceva alb şi greu se prăbuşi la picioarele ei. Hope ţipă, dându-se înapoi. Uşa se buşi de perete şi vântul suflă zăpada peste toată duşumeaua, apoi aspiră căldura cabanei cu răsuflarea lui rece.

Obiectul acela alb de pe jos era un bărbat.

Hope puse deoparte puşca şi îl apucă de sub braţe, îşi întări picioarele şi icnind, încercă să-l tragă peste prag ca să poată închide uşa, reuşind să-l mişte doar câţiva centimetri. La naiba, ce greu era! Aşchii de gheaţă îi pişcau faţa ca albinele şi vântul era incredibil de rece. Închise ochii în faţa asaltului şi se adună pentru un nou efort. Disperarea îi dădea puteri; se dădu spre spate, trăgând bărbatul cu ea. Căzu, sub greutatea trupului care o ţintui la pământ, dar picioarele lui erau încă afară, pe prag.

Tink era lângă el, preocupat, lătrând şi sărind, apoi scheunând. Îşi împinse botul în faţa ei, liniştitor, pentru el sau pentru ea, Hope nu putea şti; apoi adulmecă străinul şi îşi reluă lătratul.

Hope se întări pentru un nou efort şi trase bărbatul complet înăuntru.

Gâfâind, se târî spre uşă şi se luptă să o închidă. Vântul bătea în ea, ca şi cum ar fi fost furios că fusese lăsat afară. Hope simţea uşa grea tremurând sub atacul lui. Puse zăvorul, apoi îşi întoarse atenţia spre bărbat.

Era într-o stare foarte rea. Îngenunche înnebunită lângă el, îndepărtând zăpada şi gheaţa care făcuseră o crustă pe hainele şi pe prosopul cu care-şi înfăşurase fata.

— Mă poţi auzi? Eşti treaz? întrebă ea insistent.

Omul rămase tăcut, moale, fără măcar să tremure. Ceea ce nu era un semn bun. Îi dădu pe spate gluga scurtei lui grele şi îi scoase prosopul de pe faţă, apoi se folosi de el ca să-i şteargă zăpada de pe ochi. Pielea lui era albă de frig, buzele, vinete. De la talie în jos, hainele îi erau ude şi acoperite cu un strat de gheaţă.

Cât de repede putu, având în vedere dimensiunile lui şi dificultatea de a se lupta cu un om inconştient, îi smulse hainele ţepene, îngheţate, începând să-l dezbrace. Mai întâi mănuşile groase, apoi scurta. Nu pierdu timpul să-i inspecteze degetele de degerături, dar se mută la picioarele lui şi începu să-i desfacă şireturile de la ghete, apoi i le scoase. Avea două perechi de şosete şi i le scoase pe rând.

Picioarele îi erau reci ca gheaţa. Revenind în partea de sus, începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă şi observă că era îmbrăcat în uniformă de ajutor de şerif, cu cămaşa întinsă strâns peste piept şi umeri.

Sub cămaşă avea un pulover termic şi sub acesta, un T-shirt. Fusese e pregătit pentru vreme rea, dar nu ca să fie prins afară, în viscol.

Probabil că-i patinase maşina, ieşind din drum, deşi nu vedea cum ar fi putut parcurge distanţa asta, în condiţii atât de drastice. Nu putea fi nimic altceva decât un miracol sau pură şansă că a ajuns să se împiedice de casa ei. Orice logică îi spunea că ar fi trebuit să fie mort, în zăpadă. Iar dacă nu va reuşi să-l încălzească, chiar ar putea muri.

Aruncă cele trei cămăşi într-un morman şi-i atacă apoi catarama centurii. Catarama era acoperită cu gheaţă şi centura era şi ea rigidă.

Până şi fermoarul şliţului era îngheţat. Neputând vedea în furtuna de zăpadă, căzuse cu siguranţă în lac; fusese o minune că reuşise să rămână în picioare şi să nu se scufunde complet. Dacă ar fi intrat sub apă şi şi-ar fi udat capul, nu ar mai fi reuşit să ajungă la casa ei; cea mai mare parte a căldurii trupului se pierde prin suprafaţa scalpului.

Se luptă cu materialul îngheţat, folosindu-se de forţă ca să-i scoată pantalonii. Şi mai greu i-a fost să-i scoată egării termali de dedesubt, pentru că se lipeau de el. În sfârşit, iată-l zăcând pe podea, într-o baltă de zăpadă şi de gheaţă care se topeau, îmbrăcată numai în chiloţi. Se gândi să-i lase pe el, dar şi ei erau uzi şi era mai important să-l încălzească decât să-i apere decenţa. I-i trase în jos, de-a lungul picioarelor şi-i aruncă peste grămada de haine ude.

Trebuia acum să-l usuce şi să-l învelească.

Alergă la baia de jos, luă câteva prosoape şi apoi smulse pătura de pe patul tatălui ei. Alergă înapoi. Omul nu se mişcase din poziţia lui întinsă, pe jos. Îl trase afară din baltă, uscându-l repede, apoi întinse o pătură pe jos şi îl rostogoli pe ea. Înfăşurând pătura în jurul lui, îl trase apoi în dreptul focului. Tink îl adulmecă, scheună şi se întinse lângă

el.

— Aşa, băiete, strânge-te mai aproape, îi şopti Hope. Muşchii îi tremurau de efort, dar alergă la bucătărie şi vârî unul din prosoape în microunde.

Când îl scoase, era atât de fierbinte încât abia îl putea ţine în mâini.

Alergă înapoi în camera mare şi înfăşură prosopul fierbinte în jurul capului bărbatului.

Apoi, hotărâtă, se dezbrăcă şi ea. Nu avea nimic sub pijama, dar când viaţa omului acestuia depindea de cât de repede reuşea ea să-l încălzească, nu avea de gând să alerge sus şi să-şi ia nişte desuuri. Înşfăcând cealaltă pătură, o ţinu în faţa focului până când o încălzi. Desfăcând apoi pătura din jurul bărbatului, o întinse pe cea încălzită peste el, strângându-i-o în jurul picioarelor reci; apoi se strecură şi ea sub pătură, lângă el.

Cel mai bun mod de a combate hipotermia era împărtăşirea căldurii trupului. Hope se strânse cât mai aproape de corpul lui rece, forţându-se să nu se retragă la atingerea de pielea lui ca gheaţa. Ah, Dumnezeule, cât era de rece. Se ridică peste el, îşi puse braţele în jurul lui, apăsându-şi faţa caldă de a lui. Îi masă braţele şi umerii, îi vârî mâinile sub burta ei, îşi lipi mâinile de urechile lui până când acestea se încălziră. Îşi plimba picioarele în sus şi în jos pe picioarele lui, înlăturând frigul, masându-i sângele din vene.

Bărbatul gemu, un sunet slab, şoptit, printre buzele întredeschise.

— Este bine, şopti ea. Trezeşte-te, dragule. Îi mângâie faţa, barba lui frecându-i palma. Parcă buzele lui nu mai erau

atât de vinete.

Prosopul din jurul capului lui se răci. Hope îl scoase şi se strecură afară de sub pătură, alergă la bucătărie şi-l reîncălzi la microunde. Înapoi în cameră, îi înfăşură din nou prosopul în jurul capului şi se strecură înapoi sub pătură, lângă el.

Era înalt, dar ea nu era; nu-l putea ajunge dintr-odată. Se prelinse în jos, încălzindu-i picioarele cu ale ei, împletindu-şi degetele picioarelor cu ale lui, până când carnea lui preluă puţin din căldura ei.

Trăgându-se înapoi în partea de sus, se întinse din nou pe el. Era numai muşchi şi asta era bine, pentru că muşchii generează căldură.

Bărbatul începu să dârdâie.

3

Hope îl ţinu, murmurându-i întruna, încercând să-l facă să vorbească cu ea. Dacă l-ar putea trezi suficient ca să poată bea puţină cafea, căldura şi cafeina vor reuşi să-l revigoreze, dar să încerce să toarne cafea în gura unui om inconştient, era cea mai bună metodă de a-l frige şi de a-l sufoca.

Bărbatul gemu din nou şi inspiră scurt. Făcu o mişcare viguroasă cu capul, îndepărtându-şi prosopul. Căldura îi uscase părul; era negru, cu irizaţii arămii în lumina flăcărilor. Hope îi aşeză înapoi prosopul în jurul capului, împiedicându-l să piardă ceva din preţioasa căldură pe care o acumulase şi îi mângâie fruntea, obrajii.

— Trezeşte-te, scumpule. Deschide ochii şi vorbeşte cu mine. Îi şoptea întruna, folosind inconştient cuvinte de alint,

ca să-l liniştească şi să-l facă să-i vorbească. Tink îşi ciuli urechile, pentru că de obicei aceste cuvinte şi acest ton blând îi erau adresate lui. Se duse la picioarele bărbatului, întinzându-se peste ele.

Probabil că le putea simţi răceala, prin pătură; cu blana lui deasă, poate că răcoarea îi făcea bine. Sau poate că era instinctul care îi spunea să încălzească bărbatul. Hope vorbi şi cu Tink, spunându-i ce câine bun era.

Dârdâitul slab, ocazional, începu să se înteţească, îi zguduia trupul, asprindu-i pielea, contorsionându-i muşchii. Dinţii i se strânseră şi începu să clănţăne.

Hope îl ţinu în timpul acestui tremurat convulsiv. Avea dureri, era doar vag conştient, gemând şi respirând greu. Încercă să se ghemuiască într-o minge, dar ea îl ţinea prea strâns.

— Eşti bine, continua ea să-i spună. Trezeşte-te, te rog. Deschide ochii.

Incredibil, el o ascultă. Pleoapele i se deschiseră pe jumătate. Ochii lui erau sticloşi, nefocusaţi. Apoi îi închise la loc, genele negre odihnindu-i-se pe obraji. Braţele i se ridicară şi se închiseră peste ea, agăţându-se disperate de căldura ei, în timp ce era străbătut de un nou atac necontrolat de dârdâit. Tot trupul lui era tensionat, tremurând îngrozitor.

Era puternic ca un bivol; braţele lui erau ca nişte benzi de oţel în jurul ei şi Hope îi murmura liniştitor, frecându-i umerii, apăsându-se cât mai mult pe el. Da, pielea lui era în mod categoric mai caldă, acum. *Ea* era încinsă, transpirând de efort şi înfăşurată în pătura caldă. Era epuizată de efortul de a-l fi târât înăuntru şi de lupta cu hainele lui, dar şi de

stresul de a şti că va muri dacă nu reuşea să-l încălzească.

Bărbatul se relaxă sub ea, scăpat de atacul de tremurat. Respira adânc. Se mişca fără încetare, agitându-şi picioarele, smulgându-şi prosopul de pe cap. Prosopul părea să-l enerveze, aşa că Hope nu i-l mai puse la loc. Îl împături însă şi i-l puse sub cap, ca să aibă ceva moale între el şi duşumea.

La început, el fusese prea rece şi situaţia prea urgentă pentru ca Hope să-şi dea seama, dar de câteva clipe începuse să devină conştientă de trupul lui gol, lipit de al ei.

Era un bărbat înalt, bine clădit, cu un piept păros frumos şi cu muşchi tari şi mai frumoşi. Arăta şi destul de bine, acum că trăsăturile lui nu mai era vineţii.

Sfârcurile i se excitaseră de frecarea de părul lui de pe piept şi Hope ştiu că era timpul să iasă de sub pătură. Se împinse încetişor în el, încercând să se ridice, dar el gemu şi îşi întări strângerea braţelor în jurul ei, tremurând din nou, aşa că Hope se relaxă la loc.

Tremuratul nu mai era la fel de violent de data asta. Bărbatul înghiţi şi îşi linse buzele şi ochii i se deschiseră din nou, doar pentru o secundă.

Apoi păru că aţipeşte, dar fiind cald acum, Hope nu se mai alarmă. Şi muşchii ei tremurau de epuizare. Închise şi ea ochii, odihnindu-se un minut.

Timpul se scurgea. Pe jumătate adormită, parcă fără oase din cauza oboselii, nu ştia dacă trecuse un minut sau o oră. Mâna lui se mişcă în jos pe fundul ei, curbându-se peste una din fesele ei rotunde. Se foi sub ea, picioarele muşchiuloase i se mişcară, alunecând între coapsele ei. Penisul lui sculat se îndrepta spre deschiderea ei expusă.

Se întâmplă atât de repede încât el fu înăuntrul ei

înainte ca ea să se fi trezit complet. Bărbatul se rostogoli, imobilizând-o între el şi pătură, călărind-o, împingându-şi penisul în ea şi mişcându-se adânc şi repede, cu lovituri puternice. După cinci ani de castitate, penetrarea o duru, croind drumul pentru tija lui groasă, dar îi plăcea. Dezorientată, incredibil de excitată, Hope îşi arcui coapsele şi-l simţi înfigându-se mai adânc, împingând până în cervix. Strigă, gâfâind, gâtul arcuindu-i-se spre spate, pe măsură ce senzaţia îi invada terminaţiile nervoase.

Nu existase fineţe, nu existase un preambul prelungit. El începuse pur şi simplu să lovească în ea, greutatea lui ţintuind-o jos şi ea îşi petrecu braţele şi picioarele pe după el, răspunzând împingerilor lui, cu ale ei. În lumina blândă a focului şi a lămpii cu gaz, îi văzu faţa, ochii acum deschişi, foarte albaştri şi încă tulburi, cu expresia concentrată asupra actului fizic.

Acţiona din pur instinct animalic, trupul lui era excitat de simpla apropiere de al ei, de intimitatea goală care fusese necesară ca să-i salveze viaţa. El era conştient doar de faptul că era cald şi viu, de trupul ei gol în braţele lui.

Pe un plan pur fizic, plăcerea era mai intensă decât orice simţise ea vreodată. Niciodată nu se simţise mai femeie, niciodată nu fusese atât de conştientă de trupul ei sau de masculinitatea dură a unui bărbat. Îi simţea fiecare centimetru din tarea şi catifelata lui tijă, în timp ce se mişca înainte şi înapoi în ea, simţea binevenita strângere a cărnii ei interne, în timp ce fiecare lovitură o purta mai aproape, tot mai aproape de orgasm. Era insuportabil de fierbinte, pielea parcă i se scorojea, plăcerea tremurândă prelungindu-se până dincolo de insuportabil. Îi apucă fesele, ţinându-l strâns şi împingându-se cât mai adânc în el, ţipând când plăcerea

deja intensă, deveni şi mai mare. El scoase un strigăt răguşit, se convulsionă, lovind, coapsele lui pompând, împrăştiind sămânţa fierbinte şi Hope se topi într-un puls agonizant de senzaţii.

Bărbatul se prăbuşi peste ea, tremurând din fiecare muşchi, cu inima bătându-i violent, cu respiraţia tare şi rapidă. La fel de tulburată şi de ameţită, Hope îşi petrecu braţele pe după el şi-l strânse tare.

Incredibil, adormiră. Sfârşită, goală, golită pe dinăuntru, simţea cum se coboară întunericul peste ea şi nu putea face nimic ca să i se împotrivească. Reuşi să-i atingă obrazul, să-i îndepărteze cu o mângâiere părul negru de pe frunte şi apoi capitulă nevoii copleşitoare de odihnă.

O TREZI UN BUŞTEAN. Tresări, crispându-se când corpul ei protestă faţă de duşumeaua tare de sub ea, de care o apăsa trupul greu. Confuză, crezu la început că visa. Nu putea fi adevărat, nu putea sta aşa goală, întinsă pe podea cu un bărbat străin, şi el complet gol, peste ea.

Dar sforăitul lui Tink, dormind în locul lui obişnuit şi vântul care şuiera, licăririle blânde ale luminii de lampă îi amintiră de furtuna de zăpadă. Şi totul se reaşeză la loc.

Şi tot atât de brusc îşi dădu seama că şi el se trezise. Stătea întins foarte liniştit, dar fiecare muşchi îi era tensionat, iar penisul i se mai cuibărea încă în ea, devenind tot mai gros, secundă după secundă.

Dacă ea era confuză, îşi putea uşor imagina cât de dezorientat era el. Îi atinse delicat spinarea, plimbându-şi palma în sus, pe muşchii lui.

— M-am trezit, spuse ea încet, atingându-l ca el să ştie

că ea era acolo pentru că a vrut şi că totul era în regulă.

El îşi înălţă capul şi privirile li se întâlniră.

Simţi aproape un loc palpabil când se uită în ochii aceia albaştri, ochi complet conştienţi, care trădau ascuţimea personalităţii din spatele lor, ca şi faptul că el înţelegea acum situaţia.

Hope se înroşi. Obrajii începură să-i ardă şi aproape că gemu tare. Ce ar trebui să-i spună unui bărbat pe care acum îl vedea pentru prima oară, când zăcea goală sub el şi când erecţia lui se afla bine adăpostită în ea.

El îşi plimbă un vârf de deget peste buzele ei, apoi îi mângâie uşor obrazul aprins.

— Vrei să mă opresc? şopti el.

Prima dată o luase prin surprindere, dar Hope era întotdeauna brutal de sinceră cu ea şi nu-şi permitea să pretindă că nu fusese dornică. De data aceasta totuşi, erau amândoi cât se poate de conştienţi de ceea ce făceau. Ea nu se opri să-şi studieze sau să-şi întrebe răspunsul; cedă, efectiv.

— Nu, şopti ea. Nu te opri.

Atunci el o sărută, un sărut blând şi cercetător, de parcă nu s-ar fi petrecut nimic între ei, ca şi cum nu ar fi fost deja în ea. O seducea ca şi cum ar fi fost prima oară, sărutând-o îndelung, până când gura ei se înclină sub a lui, până când limbile li se împletiră. Mâinile lui se plimbau tandre pe sânii ei, învăţând cum îi plăcea să fie atinsă, făcându-i sfârcurile să i se întărească. Îi mângâie pântecul, coapsele, o mângâie între picioare. Îi linse vârfurile degetelor şi îi mângâie mugurul extrem de sensibil al clitorisului, făcându-l să se umfle, făcând-o pe ea să ofteze şi

să-şi arcuiască imediat coapsele în sus. El gemu la senzaţia obţinută, fiind astfel mai adânc primit în ea.

Hope credea că o să moară de atâta agonie senzuală înainte ca el să înceapă în sfârşit să se mişte, dar savura atât de mult plăcerea, încât nu-l forţă să se grăbească. Nu îşi dăduse seama cât de foame îi fusese de aşa ceva, de atenţia unui bărbat, de eliberarea aceasta minunată, spre care ducea actul sexual. Nici frustrarea ei de mai devreme, în baie, nu o pregătise pentru această totală capitulare în faţa senzualităţii. Savura fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare mângâiere. Se agăţa de el şi-i întorcea săruturile, încercând să-i întoarcă o parte din plăcerea pe care i-o oferea el şi judecând după cum gemea, reuşise.

Veni momentul când nu mai aveau nevoie de atingeri delicate, când nu mai conta nimic altceva decât călăritul apăsat, spre orgasm.

Hope se lăsă să se piardă în urgenţa momentului, îşi lăsă trupul să se scufunde în plăcerea pură… apoi el o excită din nou, şoptindu-i:

— Lasă-mă să te mai simt o dată, lasă-mă să te simt când termini.

Şi el abia se mai putea controla. Când începură pulsaţiile celui de al treilea orgasm, el scoase un sunet adânc, neajutorat şi se cutremură peste ea.

De data aceasta nu-şi mai permise luxul somnului. De data aceasta el se retrase încet şi se prăbuşi pe pătură, lângă ea. Îi căută mâna şi-i strânse degetele în palma lui bătătorită.

Într-un târziu, o întrebă cu voce calmă:

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Cine eşti tu?

O prezent are în această situaţie părea insuportabil de

stânjenitoare. Hope se înroşi, dregându-şi glasul.

— Hope Bradshaw.

Ochii albaştri îi cercetară faţa.

— Tanner. Price Tanner.

Focul se micşorase prea mult. Trebuia să mai bage câteva lemne, dar să se scoale şi să stea goală în faţa lui îi era imposibil. Se uită în jur după pijamaua ei, într-o jenă agonizantă, dându-şi seama că trebuia mai întâi să facă o baie.

El înţelese, doar că el nu avea asemenea jene.

Se ridică în picioare, se duse la stiva de lemne şi refăcu focul. Lăsându-l, Hope îl studie din cap până în picioare, îi plăcea ce vedea, îi plăcea fiecare centimetru din el. Muşchii i se delimitau în lumina focului, revelându-i panta şi curba umerilor largi, pieptul larg, muşchii lungi ai coapselor. Chiar placid, penisul lui părea intrigant de gros şi testiculele îi tresăreau greu, sub el. *Price Tanner.* Îi repetă numele în gând, silabisind clar, scurt.

Tink părea puţin morocănos că îi fusese întrerupt somnul. Se ridică şi-l adulmecă pe străin şi dădu din coadă când bărbatul se aplecă şi-l mângâie.

— Mi-amintesc lătratul câinelui, spuse Price Tanner.

— Te-a auzit înaintea mea. Îl cheamă Tinkerbell. Tink, prescurtat.

— Tinkerbell? Este Homo? o întrebă el cu o privire albastră incredulă.

Hope izbucni în râs.

— Nu, doar că este eternul optimist, un căţel caraghios. Îşi imaginează că lumea nu există decât ca să-l răsfeţe pe el.

— Poate că are dreptate. De câtă vreme mă aflu aici?

întrebă el, studiind teancul de haine ude, balta de pe duşumea.

Hope se uită la ceas. Era două şi treizeci.

— De trei ore şi jumătate.

Prea multe se întâmplaseră în acest interval atât de scurt de timp şi totuşi ea avea senzaţia că nu trecuse mai mult de oră.

— Te-am târât înăuntru şi ţi-am scos hainele. Probabil că ai intrat în lac, pentru că erai ud de la brâu în jos. Te-am şters şi te-am înfăşurat în pătură.

— Da, mi-amintesc când am intrat în apă. Ştiam de locul ăsta, ştiam că trebuia să fie pe aici, dar nu puteam vedea nimic.

— Nu ştiu cum ai ajuns până aici. De ce erai pe jos? Ai avut un accident? Şi de ce ai ieşit pe vremea asta?

— Încercam să ajung jos, la Boise. Blazer-ul meu a patinat, a ieşit din drum, parbrizul s-a spart, aşa că nu puteam rămâne în el. Cum am spus, ştiam de locul ăsta şi aveam busolă. Nu aveam altă alegere decât să încerc să ajung aici.

— Eşti un miracol umblător. Sincer, trebuia să fii mort, în zăpadă.

— Dar nu sunt, datorită ţie.

Se întoarse la pătură şi se întinse lângă ea, cu privirea îngândurată. Îi luă o buclă de păr blond, o frecă între degete şi apoi i-o aşeză frumos după ureche.

— Când ai intrat sub pătură ca să mă încălzeşti, nu te-ai aşteptat să sar pe tine cum îmi recapăt conştiinţa. Spune-mi sincer, Hope: ai vrut şi tu?

Hope îşi drese glasul.

— Am – am fost *surprinsă.* Nu că nu voiam. Nu ţi-ai dat seama?

Închise ochii, uşurat.

— Nu am o memorie prea clară a tot ce s-a întâmplat până când m-am trezit din somn, călare pe tine. Sau mai exact, mi-amintesc ce-am făcut şi ce am simit, dar nu am fost sigur că ai simţit şi tu la fel.

Îşi întinse mâna pe pântecul ei şi o mângâie încet în sus, acoperindu-i sânul.

— Când m-am trezit cu o blondă atât de drăguţă, cu ochi castanii, goală puşcă, lângă mine, am crezut că poate îmi pierdusem minţile.

— Ca să vorbim precis, nu eram *lângă* tine. Eram pe tine. Mi s-a părut cel mai bun mod de a te încălzi, spuse ea înroşindu-se din nou. La naiba cu înroşirile astea!

— A funcţionat, spuse el, şi pentru prima oară, un zâmbet îi arcui gura.

Hope îşi pierdu aproape respiraţia. Era înnebunitor de atrăgător, mai curând decât frumos, iar când zâmbea, inima ei o lua razna.

Probabil că era vorba de chimie, îşi spuse ea uşor ameţită. Văzuse ea bărbaţi mult mai bine; Dylan arăta mai bine, în stil clasic. Dar ce vedeau ochii ei şi ce simţea trupul ei erau două lucruri diferite iar ea nu avusese niciodată o reacţie sexuală atât de puternică, pentru vreun alt bărbat. Voia să facă din nou dragoste, dar înainte de a ceda nevoii, se forţă să nu uite că el trecuse printr-un chin înfiorător, care-l epuizase fizic.

— Vrei o cafea? îl întrebă ea repede, ridicându-se în picioare. Evită să se uite la el, în timp ce-şi lua pijamaua.

— Sau poate ceva de mâncare? Am făcut ieri o cratiţă mare cu tocăniţă. Sau ce-ai zice de o baie fierbinte? Boilerul este legat la generator, aşa că avem destulă apă caldă.

— Sună bine. Totul, spuse el ridicându-se. Se întinse şi îi luă braţele, întorcând-o cu faţa spre el. Aplecându-şi capul, începu din nou să o sărute tandru, dulce.

— Şi vreau să mai fac dragoste cu tine, dacă mă laşi.

Niciodată nu i se mai întâmplase aşa ceva.

Hope se uită la el. Inima i se opri din nou o clipă şi ştiu că nu va pune stop. Câtă vreme dura viscolul, ea şi Price Tanner erau împreună şi poate că nu va mai avea niciodată o asemenea şansă.

— Şi eu aş vrea, reuşi ea să spună.

— Poate într-un pat, nu pe jos? îi încercui sfârcul cu degetul mare, întărindu-i-l.

Hope înghiţi.

— Sus. Este cald acolo, pentru că toată căldura urcă. Dar cum eu nu te-am putut urca pe scări, te-am adus în faţa focului.

— Nu mă plâng.

Îi luă pijamaua din mână şi i-o aruncă pe jos.

— Dacă ar fi după mine, haide să uităm de cafea şi de tocăniţă. Şi de baie, dacă nu te gândeşti să intri în cadă cu mine.

Nu se gândise, deşi era o idee a naibii de bună. Se lăsă în braţele lui, uitând totul, exceptând magia pământeană pe care o făceau împreună trupurile lor.

4

Hope se trezi a doua zi dimineaţa alături de el şi rămase acolo, privindu-l dormind, cu trupul mai profund mulţumit decât îşi putea aminti că mai fusese vreodată. Nu se întreba cum şi de ce îi răspunsese atât de puternic unui bărbat căruia nu-i ştia decât numele; acceptase pur şi simplu bucuria pe care i-o adusese această întâlnire întâmplătoare. Căldura trupului său făcea din pat un cuib plăcut, mai ales că răcoarea din încăpere îi spunea că focul se stinsese în cămin.

Trecuse atât de mult de când nu mai avusese ocazia să se bucure de această simplă plăcere de a sta întinsă lângă un bărbat care dormea, ascultându-i ritmul calm, profund al respiraţiei.

Voia să se ghemuiască aproape de el, dar se temea să nu-l trezească. Dormea adânc, dovadă a epuizării lui. După ce aproape că îngheţase de frig, nici nu petrecuse o noapte prea liniştită.

Un braţ muşchiulos stătea ridicat pe pernă şi-i putea vedea vânătăile întunecate de la încheietura mâinii. Peste toate, avusese şi un accident de maşină. Minunea nu era că acum dormea, ci că dăduse dovadă de atâta energie în timpul nopţii.

Studie şi celelalte detalii la vedere. Avea un păr frumos, brunet şi des, cu meşe arămii, ca şi cum şi-ar fi petrecut mult timp în soare. Faţa îi era întoarsă spre ea şi Hope zâmbi, dorind să-şi plimbe degetul pe şaua nasului, care era înaltă şi uşor coroiată. Poate ca rezultat al unei bătăi.

Gura era mare şi frumos formată, cu buze moi.

Avea un maxilar unghiular şi o bărbie cât se poate de încăpăţânată. Arătos, robust, atrăgător; categoric nu frumos, aşa cum remarcase şi mai devreme. Doar uitându-se la el,

sânii i se întăriră.

Se simţea aproape ameţită de forţa atracţiei faţă de el. Uitase cât de intoxicantă putea fi pasiunea şi cât de puternică. Dacă l-ar fi cunoscut în circumstanţe obişnuite, firește că tot ar fi fost atrasă de el; dar fără această copleşitoare intimitate fizică forţată, poate că nici măcar nu l-ar fi încurajat. Contactul necesar dintre trupurile lor goale stabilise însă o legătură între ei chiar înainte ca el să-şi fi recăpătat conştiinţa. Îl mângâiase, îi cunoştea textura pielii, de la obrajii aspriţi de barba crescută, la fineţe a umerilor lui muşchiuloşi. Sfârcurile i se întăriseră frecându-se de pieptul lui, picioarele i se împletiseră cu ale lui şi cu toate că nu-l atinsese sexual, îi simţise, inevitabil, organele genitale, sub ale ei. Nu se lăsase furată de acest gând. Dar totuşi fusese aproape insuportabil de excitată.

Atracţia ei sexuală nu era cauzată doar de simpla privaţiune. Dacă se gândise înainte la asta, acum ştia că era altceva, pentru că în mod cert nu mai ducea lipsă şi totuşi simţea la fel.

Potrivirea lor sexuală era devastatoare în perfecţiunea ei. Ca şi cum el s-ar fi născut ştiind exact cum să o atingă, ca şi cum trupul lui fusese antrenat special ca să îi aducă ei plăcerea maximă.

Îşi spuse că şi pentru el trebuia să fie la fel, cel puţin pe plan sexual. Oricât de epuizat şi de stors fusese, continuase să se excite pentru ea, mâinile tremurându-i efectiv de dorinţă când o trăgea sub el.

Oftă uşor, repede, printre buze.

Vântul continua să sufle, zăngănind ferestrele. Nu putea vedea nimic altceva dincolo de geam decât o perdea

albă, impenetrabilă. Cât timp viscolea, lumea nu se putea interfera şi el era al ei.

Ce diferenţă putea aduce o singură zi! Ieri fusese panicată de senzaţia timpului care trecea peste ea, gândindu-se că pierduse ocazia de a obţine de la viaţă ceea ce îşi dorise dintotdeauna cel mai mult – o familie. Apăruse apoi Price Tanner, adus de viscol şi brusc, viitorul ei devenise strălucitor de promisiuni.

Era ajutor de şerif. Spusese că se îndrepta spre Boise, deci poate că era de acolo, dar ştia de pensiunea de aici, ceea ce însemna că zona îi era cunoscută, putea fi localnic. O să-l întrebe, când se va trezi.

În ciuda faptului că făcuseră dragoste cu atâta înverşunare toată noaptea şi a faptului că spera să se mai bucure cât va fi el aici, se temea în mod automat să se gândească la ei ca la un cuplu. Circumstanţele care-i aduseseră împreună erau extreme şi odată ce vremea se va limpezi, el ar putea pleca pe drumul lui fără să se mai uite în urmă. Ştiuse asta de la bun început şi acceptase riscul. Ea, care nu avusese niciodată un iubit, în afară de soţul ei, intrase în asta cu ochii deschişi.

Dacă starea aceasta dintre ei avea să se transforme în ceva permanent, ea ar fi fost cea mai fericită. Nu-şi putea permite să se gândească la cuvântul „iubire", cum putea să iubească pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoştea? Era un amant tandru, generos şi în timpul nopţii îşi dăduse seama că avea şi un ascuţit simţ al umorului, calităţi care-i plăceau, dar era prea prudentă să-şi imagineze că vreunul dintre ei se îndrăgostise.

Adevărul era că întrezărise oportunitatea de a avea un

copil.

Dincolo de puternica atracţie pentru el, de plăcerea fizică pe care i-o oferise el, fusese acut conştientă de absenţa oricărui control al natalităţii. Nu mai luase pilula de cinci ani. Şi nu exista niciun prezervativ în toată casa. Era o femeie sănătoasă, fertilă, probabil că şi el era fertil şi momentul era cât se poate de potrivit. El terminase în ea de cinci ori în timpul nopţii, fără nicio barieră – chimică, hormonală sau de orice fel între ea şi sperma lui – şi gândul acesta era atât de erotic încât tremura de dorinţă.

În dimineaţa aceasta, cu capul limpede şi cu stresul urgenţei în spatele ei, se simţea vinovată de ce făcuse. Nici măcar nu ştia dacă era căsătorit! Nu avea verighetă şi nu se gândise deloc la asta, toată noaptea. Se strânse în ea la gândul că se culcase cu un bărbat însurat şi nu voia să se gândească la cât de mult o va durea să descopere că era un ticălos necredincios. Dar presupunând chiar că nu era însurat, adevărul dur era că ea nu avusese niciun drept să facă un pas atât de uriaş fără consimţământul lui. Nu o întrebase nimic, dar el trecuse tocmai printr-un chin cumplit şi putea fi scuzat că avea alte lucruri în minte, cum ar fi că se afla încă în viaţă.

Se simţea ca şi cum îi răpise voinţa liber consimţită. Dacă rămânea însărcinată, era cât se poate de normal ca el să se înfurie. Dacă ar exista, să zicem, delictul de folosire neautorizată de spermă, atunci ea ar fi găsită vinovată.

Nu-i va fi uşor să fie o mamă singură, presupunând că rămăsese însărcinată. Dacă şi-ar fi acordat timp să se gândească la asta, atunci prudenţa l-ar fi împiedicat să rişte. Dar ea *nu-şi* acordase timpul acesta şi nici Price nu i-l acordase şi tot ce putea simţi acum era o bucurie vinovată că

rezultatul acestei întâlniri ar putea fi un copil. Tatălui ei nu o să-i placă asta, dar o iubea şi ea nu era o adolescentă care nu-şi putea creşte singură un copil. Sigur, ar fi preferat să fie măritată. Dar aşa cum constatase atât de acut ieri, timpul trecea. Şi ea îşi acordase această şansă.

Hope se strecură afară din pat, atentă să nu-l trezească. Coapsele îi tremurau şi o durea adânc în ea. Primii paşi au fost mai mult decât împleticiţi, carnea şi muşchii ei atâta vreme nefolosiţi protestând după tratamentul din timpul nopţii. Îşi luă hainele în linişte şi ieşi din cameră în vârful picioarelor.

Când coborî, Tink veni spre ea, din bucătărie, nerăbdarea lui spunându-i că întârziase, că era flămând, dar că ierta orice, bucuros de companie. Îi turnă mâncare în bolul lui şi se duse apoi să facă focul. În cămin nu mai rămăsese decât cenuşă incandescentă şi casa era rece.

Aşternu din nou focul, care se aprinse imediat de la cenuşa încă arzândă şi Hope mai adăugă trei lemne pe grătar. Apoi puse de cafea şi între timp se duse în dormitorul tatălui ei şi intră sub duş.

Doamne, îţi mulţumesc pentru apa caldă, spuse ea în gând, pentru că nu ar fi putut suporta apa rece!

Duşul dură mult, până îi uşură durerile.

Simţindu-se acum mult mai bine, îşi trase pe ea un trening şi un flanel supradimensionat, îşi puse două perechi de şosete şi ieşi afară, pentru prima cană de cafea.

Cu ceaşca în mână, intră în camera mare ca să şteargă apa băltită de pe duşumea, de aseară şi aranjă lucrurile lui Price.

Cel mai eficient mod de a le usca era să le atârne peste

balustrada balconului, unde se înălţa căldura. Îi atârnă haina de speteaza unui scaun şi-i puse cizmele în dreptul focului, pentru că ele trebuiau să se usuce mai încet, dar duse restul hainelor sus. Până când i se vor usca hainele, presupuse că Price va trebui să stea în pielea goală. Era prea înalt pentru hainele tatălui ei şi tot ce-i rămăsese de la Dylan erau doar vreo două cămăşi pe care le purta ea.

Nu, dacă se gândea mai bine, tatăl lui cumpărase nişte pantaloni de trening care avuseseră, în mod clar, o etichetă greşită, pentru că erau cu câţiva centimetri prea lungi.

Returnarea lor ar fi costat mai multă benzină decât făceau, aşa că îi împăturise şi-i vârâse în fundul debaralei. Cum cumpăratul după măsură era întotdeauna riscant, era sigură că va găsi şi o cămaşă prea mare.

Întinse bine uniforma, ca să nu se usuce chiar atât de şifonată şi când făcu asta, observă o ruptură în cracul stâng al pantalonilor. Ridicând pantalonul să se uite mai bine, văzu o pată roşie, decolorată, în jurul găurii, ca şi cum ce provocase ruptura, provocase şi sângerare. Dar ea îl dezbrăcase pe Price şi ştia foarte bine că nu avea nicio rană, nicăieri. Se încruntă la pată, ridică în gând din umeri şi aşeză pantalonii peste balustradă.

Lipsea ceva. Se uită o clipă la uniformă, până când îi pică fisa: unde era pistolul lui? Dar nu avea nici tocul pentru pistol. Să însemne asta că-şi scosese arma şi… o lăsase în Chevroletul Blazer? Dar aşa ceva nu avea logică. Nu avea nici portofel, ceea ce însă era mai uşor de înţeles. Portofelul îi putuse oricând cădea din buzunar în timpul călătoriei lui la întâmplare, prin viscol. Poate că îi căzuse chiar în lac.

Chiar dacă şi-ar fi pierdut pistolul, şi-ar fi scos oare

centura şi tocul, aruncându-le pe drum?

Doar făceau parte din uniformă. Sigur, cine ştia în ce stare se afla când părăsise Blazerul? Poate că se lovise la cap şi nu mai ştia bine ce făcea, deşi, dacă *era într-adevăr* confuz, înseamnă că fusese nevoie de un miracol şi mai mare ca să-şi găsească drumul aici.

Da, pistolul lipsă era doar un mister mai mic, unul care va trebui să aştepte până se va scula el. Casa era caldă, cafeaua gata şi ei îi era foame.

Coborând din nou, luă telefonul doar ca să-l verifice, dar linia era moartă, nu se auzea nici măcar un bâzâit. Porni radioul unde, iarăşi, nu auzi decât acelaşi hârâit. Având în vedere vremea de afară nu se aşteptase la altceva, dar întotdeauna, în timpul căderilor de tensiune, făcea aceste verificări, pentru orice eventualitate.

Puşca era acolo unde o lăsase, proptită de uşă. O luă şi o puse înapoi în rastel, în dormitorul tatălui ei, înainte ca Tink să o doboare cu o lovitură exuberantă de coadă.

În mână cu o ceaşcă de cafea fierbinte, făcu ordine în camera mare, ducând în spălătorie păturile şi prosoapele pe care le folosise, ca să le spele când va reveni curentul. Curăţă bălţile de zăpadă şi gheaţă topite. Tink trecuse înainte şi înapoi prin apă de mai multe ori, lăsând urme ude de labe peste tot în casă. Merse după ele, aplecându-se şi ştergând amprentele.

— Mi s-a părut mie că miroase a cafea.

Hope îşi ridică brusc capul. Price stătea la balustrada de la balcon, cu maxilarul negru de la barba crescută, cu părul ciufulit, cu ochii cu pleoape grele, de somn. Vocea îi era răguşită şi se întrebă dacă nu cumva îi era rău.

— Îţi aduc o cană sus. Este prea frig aici jos pentru tine, să umbli dezbrăcat.

— Atunci o să stau chiar aici, nu sunt pregătit să îngheţ din nou. Nu încă. Îi aruncă un zâmbet şmecheros şi se întoarse să-l mângâie pe Tink care se urcase la el de cum îi auzise vocea.

Hope intră în dormitorul tatălui ei şi căută până când găsi pantalonii. Luă apoi o pereche de boxeri şi nişte şosete groase, de vânătoare, dar oricât se străduia, nu putea da de bluza supradimensionată. Deşi ştia că se afla acolo, undeva. Era o cămaşă cenuşie pe care o purtase ea o dată, cu legginşi, dar era atât de mare încât părea că se pierde în ea. Ce făcuse cu ea?

Poate că era în debaraua dormitorului suplimentar, de sus. Făcuse ea schimbul de haine vară-iarnă, între debaraua aceea şi cea din dormitorul ei, dar probabil că nu-i trecuseră chiar toate prin mână.

Cu micul teanc de haine în mână, făcu o oprire la bucătărie şi turnă cafea într-o cană, ducând apoi totul, sus.

Focul încălzise repede partea de sus. Uşa de la baie era deschisă şi Price era sub duş. Hope puse cana pe comodă.

— Ţi-am adus cafeaua.

El trase puţin perdeaua şi-şi scoase capul afară.

— Nu vrei să mi-o dai? Mulţumesc. Bău cu poftă, oftând când cafeina începu să se plimbe prin el.

— Ţi-am adus nişte haine. Sper că nu te deranjează dacă porţi chiloţii tatii.

— Dacă nu-l deranjează pe el, pe mine nici atât. Ochi albaştri o priveau peste ceaşcă.

— Mă bucur să te aud că sunt ai tatălui tău şi nu ai

soţului tău. Nu te-am întrebat, azi-noapte. Dar eu nu obişnuiesc să mă încurc cu femei măritate şi precis că aş vrea să mă mai încurc ceva cu tine.

— Sunt văduvă. Şi eu m-am gândit la fel despre tine, azi-dimineaţă, vreau să spun că nu mi-a trecut prin minte să te întreb dacă eşti însurat.

— Nu sunt. Sunt divorţat, fără copii. Şi unde e tatăl tău? întrebă el pe un ton conversativ, după ce mai luă o gură de cafea.

— Îşi vizitează fratele, în Indianapolis. Unchiul Pete a avut un atac de cord şi tata a zburat acolo. Probabil că o să mai stea o săptămână.

Price îi dădu cana înapoi, zâmbind.

— Ce crezi, o să mai ţină o săptămână viscolul ăsta?

Hope râse.

— Mă îndoiesc. Observă că amândouă încheieturile lui aveau vânătăi.

— La naiba. Bine măcar că nu se pune problema să plec astăzi, deşi presupun că ar trebui să anunţ pe vreo câţiva, unde mă aflu.

— Nu poţi. Au căzut şi liniile telefonice. Tocmai am verificat.

— Al naibii noroc. Auzi, să fiu blocat cu o blondă sexy. Ochii albaştri sclipiră când trase la loc perdeaua duşului. Şi din duş se auzi sunetul unui fluierat vesel.

Şi lui Hope îi veni să fluiere o melodie. Ascultă vântul şuierând şi speră că vor trece zile până când va reuşi el să plece.

Îi aminti ceva.

— Ah, am vrut să te întreb, eşti rănit pe undeva? Nu am

văzut deloc sânge azi-noapte, dar uniforma ta este ruptă şi are sânge pe ea, sau cel puţin aşa cred eu, că e sânge.

Trecură câteva secunde până sosi răspunsul.

— Nu, nu sunt rănit. Nu ştiu despre ce pete vorbeşti.

— Şi îţi lipseşte pistolul, cu toc cu tot. Ţi-aminteşti ce s-a întâmplat cu ele? Din nou o pauză, apoi Price vorbi, părând, după sunet, că avea faţa întoarsă în sus, spre duş.

— Probabil că le-am lăsat în Blazer.

— Dar de ce să-ţi fi scos centura pistolului?

— Al naibii să fiu dacă ştiu. Ah… ai cumva vreo armă pe aici? Alta, pe lângă puşca pe care am văzut-o aseară, vreau să spun.

— Un pistol.

— Unde îl ţii?

— În noptieră. De ce?

— S-ar putea ca eu să nu fiu singurul care să mă fi pierdut în viscol şi să caut adăpost. Puţină prudenţă nu strică.

5

Când coborî, era proaspăt bărbierit, cu aparatul de ras al tatălui ei şi arăta alert şi plin de viaţă, în treningul oferit de ea. Găsise totuşi în cealaltă debara bluza supradimensionată, care i se potrivea la perfecţie. Suficient de largă să fie confortabilă.

În mod obişnuit ar fi mâncat numai cereale, dar cu el acolo făcu un mic dejun cu ouă şi şuncă. El veni în spatele ei, în timp ce se afla la sobă, întorcând şunca cu furculiţa şi îşi petrecu mâinile pe după talia ei. O sărută în creştet, apoi îşi

odihni bărbia acolo.

— Nu ştiu ce miroase mai bine, cafeaua, şunca sau tu.

— Ei, sunt impresionată. Chiar trebuie să miros bine, dacă mă pui pe acelaşi nivel cu şunca şi cafeaua.

Îl simţi zâmbind, bărbia mişcându-i-se pe creştetul capului ei. Tonul lui era şi glumeţ şi serios, senzual şi o cuprinse un val de căldură care nu avea nicio legătură cu stânjeneala. Se lăsă pe spate, pe el, cu genunchii slabi. Îi simţea o umflătură serioasă în pantaloni şi îşi frecă fundul de ea.

— Cred c-ar trebui să ne întoarcem înapoi în pat.

De data aceasta, nici urmă de glumă în vocea lui.

— Acum?

— Acum. Întinse mâna pe lângă ea şi stinse ochiul plitei.

Zece minute mai târziu era goală. Fără suflu, tremurând pe culmea orgasmului. Coapsele ei erau petrecute peste umerii lui şi el o conducea, cu limba, spre totala nebunie. Încercă să-l împingă ca să se ridice peste ea, dar el îi imobiliză încheieturile mâinilor de pat şi-şi continuă treaba. Capitulă, cu coapsele ridicate, trupul convulsionându-se în împlinire. Doar când se linişti, se sui peste ea, strecurându-şi erecţia în ea cu o lovitură uşoară care îl împinse de tot înuntru. Hope inspiră adânc, pentru că uitase deja cât de total o umple a ei.

Price începu o mişcare blândă înainte-înapoi, apucând-o de umeri, urmărindu-i faţa.

În ea se luptau vinovăţia şi onestitatea înnăscută.

— Eu nu iau pilula, izbucni ea, ştiind că lipsa ei de protecţie nu era chiar cel mai potrivit lucru de spus, acum.

El nu se opri.

— Nici eu nu am prezervativ. M-aş putea opri, dar asta ar fi ca şi cum ai închide uşa grajdului după ce ai scos calul din el, nu?

După aceea, cât timp se afla ea în baie, el se îmbrăcă la loc şi îi strigă:

— Eu cobor, să dau din nou drumul la micul dejun.

— Vin şi eu într-un minut. Începea să se simtă incredibil de slabă şi de uşurată. Se uită în oglindă la faţa ei, la ochii ei cafenii, uriaşi. O să fie însărcinată. Ştia asta, simţea asta.

Perspectiva o terifie şi o înnebuni totodată de bucurie. De acum înainte, viaţa ei se va schimba.

Ieşi din baie şi-şi strânse hainele împrăştiate, trăgându-le din nou pe ea. După o viaţă de prudenţă şi de comportament atent, a-şi asuma în mod deliberat un asemenea risc era ca şi cum s-ar fi urcat la bordul unei navete spaţiale fără antrenamentul necesar.

Price spusese că puţină prudenţă nu strica, dar uneori nu strica şi să fii puţin nepăsător. Şi oricum, ea făcea asta în mod deliberat, nu cu prudenţă.

Una dintre şosete sfârşise între pat şi noptieră.

Se aplecă în genunchi să o scoată şi pentru că tot era acolo, pentru că tocmai îşi amintise ce-i spusese Price, deschise sertarul noptierei să se asigure că pistolul era la locul lui.

Nu era.

Se ridică încet, uitându-se la sertarul gol. Ştia că pistolul fusese acolo. Când plecase tatăl ei, îl verificase să se asigure că era încărcat şi-l pusese înapoi în noptieră. Trăind

într-un loc atât de pustiu, unde autoapărarea era necesară uneori, învăţase cum să folosească arma. Idaho avea mai mult decât partea lui de viaţă sălbatică, atât animalieră cât şi umană. Asprimea munţilor, izolarea, păreau să fie ca un magnet pentru grupuri ciudate, de la neo-nazişti la traficanţi de droguri. Putea să dea peste un urs sau o pumă, dar cel mai îngrijorată era să nu dea peste un prădător uman.

Pistolul fusese acolo şi acum nu mai era. Price o întrebase unde îl ţinea, nu că i-ar fi fost greu să-l găsească. Dar de ce nu-i spusese simplu că îl voia la îndemână? Era poliţist; înţelegea că se simţea mai confortabil înarmat decât neînarmat, mai ales când nu se afla pe domeniul lui.

Coborî gânditoare. El stătea la sobă, ocupându-se de şuncă.

— Price, mi-ai luat cumva pistolul?

El îi aruncă o privire rapidă, evaluând-o şi se întoarse la şunca lui.

— Da.

— De ce nu mi-ai spus că mi-l iei?

— Nu am vrut să te îngrijorez.

— De ce să mă fi îngrijorat?

— De alţi oameni despre care ţi-am spus că ar putea apărea aici.

— Eu nu am fost îngrijorată, dar se pare că tu eşti, spuse ea apăsat.

— Meseria mea este să-mi fac griji. Mă simt mult mai confortabil înarmat. O să pun pistolul înapoi, dacă asta te supără.

Hope se uită în jur. Nu văzu arma pe bufet.

— Unde este?

— La brâu.

Se simţea neliniştită, dar nu ştia de ce. Şi ea se gândise că el s-ar simţi mai bine înarmat, ceea ce îi şi confirmase. Era doar – pentru o clipă, expresia lui fusese… dură. Distantă. Asta poate pentru că lucra în poliţie şi vedea atâtea lucruri pe care un om obişnuit nici nu s-ar gândi vreodată că le-ar putea vedea, de aceea se aştepta el la ce era mai rău. Dar o clipă, doar o clipă, păruse la fel de periculos ca oricare dintre ticăloşii cu care avea de a face. Fusese până atunci atât de degajat şi de accesibil, încât acest contrast o zdruncină.

Îşi alungă starea de nelinişte şi nu mai spuse nimic despre pistol.

În timpul mesei, întrebă:

— În ce district lucrezi?

— În acesta. Dar nu am mai fost de mult pe aici. Cum am spus, ştiam că există locul ăsta, dar nu am avut timp să urc şi să vă cunosc, pe tine şi pe tatăl tău – şi pe Tinkerbell, firește.

Câinele care stătea întins pe jos, între scaunele lor, în evidenta speranţă de a-şi dubla şansele de a prinde câte o bucăţică rătăcită, îşi ciuli urechile auzindu-şi numele.

— Resturile de la masă nu sunt bune pentru tine, îi spuse Hope. În plus, tu ai mâncat deja.

Tink nu păru descurajat şi Price râse.

— De când lucrezi în poliţie?

— De unsprezece ani. Înainte am lucrat în Boise, spuse el amuzat. Pentru ştiinţă, am treizeci şi patru de ani, sunt divorţat de opt ani, sunt cunoscut că-mi place să mai beau câte o bere, două, savurez ocazional câte un trabuc, dar fără să fiu un fumător înrăit. Nu merg la nicio biserică, dar cred în

Dumnezeu.

Hope îşi lăsă furculiţa jos. Simţea cum se înroşeşte.

— Nu eram…

— Ba da, erai şi nu te condamn pentru asta. Când o femeie îi permite unui bărbat să facă dragoste cu ea, are dreptul să se asigure în ce-l priveşte, să afle orice detaliu, până la mărimea pe care o poartă la chiloţii lui „Fruit of the Looms".

— „Jockeys", îl corectă ea înroşindu-se şi mai tare.

El ridică din umeri.

— Eu mă uit doar la mărime, nu la marcă.

Amuzamentul i se transformă în zâmbet.

— Încetează să mai roşeşti. Deci te-ai uitat la marca chiloţilor mei; şi eu m-am uitat la chiloţeii tăi în dimineaţa asta, nu? Pariez însă că tu doar mi i-ai întins pe ai mei pe balustradă, la uscat, fără să-i adulmeci, aşa cum am făcut eu cu ai tăi.

Îi adulmecase, inspirând exagerat de profund, dându-şi ochii peste cap, simulând extazul, făcând-o să râdă, înainte de a-i fi aruncat peste umăr.

— Tu adulmecai totul, mormăi ea.

— Oare? Poate că eram excitat. Ia zi, cât de tare era instrumentul meu?

— Era el tare înainte de a fi urcat noi sus, deci nu poţi folosi acest argument.

— Mi se întărise când m-am gândit să-ţi adulmec desuurile.

Ea începu să râdă, bucurându-se de umorul lui.

Începea să suspecteze că a se certa cu el ar fi ca şi cum ar vrea să prindă fumul cu mâna.

— Dar să ştii, eu chiar am un obicei prost, spuse el.

— Ah?

— Sunt dependent de controalele la distanţă.

— Tu şi cam vreo sută de milioane de oameni, în America. Noi putem prinde aici un post – *unul* – şi când tata se uită la televizor, stă cu telecomanda în mână.

— Eu nu cred că sunt chiar atât de rău.

Price zâmbi şi se întinse spre mâna ei.

— Deci, Hope Bradshaw, când situaţia va reveni la normal, o să vrei să ieşim împreună undeva?

— Păi, nu ştiu. O întâlnire, deci? Nu ştiu dacă sunt pregătită pentru aşa ceva.

El chicoti şi dădu să răspundă, dar o rază de soare căzu pe mâinile lor. Uluiţi, se uitară amândoi la lumina razei, apoi afară, pe fereastră.

Vântul încetase să sufle şi se vedeau petice de cer albastru.

— Fir-ar să fie. Credeam că viscolul o să dureze mai mult. Spunând asta, se ridică şi se duse la fereastră să se uite afară.

— Şi eu, spuse Hope, dezamăgirea fiind mai mare decât ar fi vrut ea să arate. Totuşi, o invitase să iasă undeva. Vremea care îşi revenea însemna că el o să plece mai curând decât anticipase ea, dar nu era ca şi cum nu l-ar mai vedea vreodată.

Se duse şi ea la fereastră şi scoase un oftat când văzu cantitatea de zăpadă.

— Dumnezeule Mare! Terenul familiar era complet transformat, ascuns sub zăpada căzută, care părea să uniformizeze peisajul. Vântul strânsese omătul până la

nivelul ferestrei dinspre verandă.

— Pare să fie de cel puţin un metru. Operatorii hotelului de schi or să fie încântaţi, doar că le va trebui ceva plugurilor să cureţe drumurile.

Price se duse la uşă şi o deschise şi răceala aerului păru să aspire căldura din încăpere. Şi Price trânti uşa la loc.

— Iisuse! Cred că sunt sub zero grade. Nicio şansă să se topească în curând.

În mod ciudat, vremea care se îmbunătăţea părea să-l neliniştească pe Price. De-a lungul zilei, Hope observă că de câteva ori se dusese de la o fereastră la alta, uitându-se afară, iar când făcea asta, stătea într-o parte a ferestrei. Ea era ocupată, pentru că fiind consemnată în casă nu însemna că nu avea treburi de făcut, cum era spălatul rufelor, deşi fără curent electric îi era de două ori mai greu şi dura de două ori mai mult.

Price o ajută să stoarcă rufele pe care le spălase ea de mână, apoi suportă cu suficient stoicism frigul ca să mai aducă lemne de foc, în timp ce ea atârna rufele pe balustradă, la uscat.

Îi verifică uniforma, luându-i cămaşa şi pipăind-o la cusături, ultimele care se uscau. O să-i mai trebuiască o oră, îşi spuse ea, indiferent cât de fierbinte o să întreţină Price focul. Temperatura la etaj trebuia să fie aproape de treizeci şi două de grade, începu să întindă la loc cămaşa pe balustradă, când atenţia îi fu atrasă de etichetă.

Dimensiunea cămăşii era de treizeci şi nouă.

Ciudat. *Ştia* că Price era mai mare de atât. De fapt, cămaşa fusese strâmtă pe el; îşi aminti cât de tensionaţi erau nasturii, aseară. Sigur, purta un maiou termic pe dedesubt,

care făcea ca uniforma să pară mai strâmtă decât era. Dar dacă ea i-ar fi cumpărat o cămaşă lui Price, nu s-ar fi uitat la ceva mai mic de patruzeci şi unu.

Price intră cu braţul plin de lemne, pe care le aşeză lângă şemineu.

— Mă duc să curăţ scara, îi strigă el.

— Asta mai poate aştepta până când se mai încălzeşte vremea.

— Acum că nu bate vântul, este suportabil câteva minute, mai mult nici nu-mi trebuie.

Îşi închise nasturii de la scurta lui grea şi ieşi. Bine măcar că-şi pusese nişte mănuşi de-ale tatălui ei, pentru munci grele, iar dacă ghetele nu i se uscaseră complet, avea trei perechi de şosete, în picioare. Tink ieşi cu el, fericit că-şi putea face treburile afară şi nu pe o bucată de cârpă.

Cu vremea tot mai bună, poate că o să prindă ceva la radio, acum. Coborând, îl porni; muzica umplu aerul, o uşurare binevenită după bâzâitul acela şi ascultă cântecul, în timp ce scotea tocăniţa din carne de vacă din frigider, să o încălzească pentru masa de prânz.

Firește, starea vremii era prima ştire şi cum se termină cântecul, spicherul începu să înşire lista împrejurimilor. Drumul ei era impracticabil, auzi ea anunţul, iar departamentul de deszăpezire estima că va fi nevoie de cel puţin trei zile pentru curăţarea tuturor drumurilor din district.

Serviciul poştal funcţiona fragmentat, dar echipele de deszăpezire lucrau din greu pentru restaurarea lui.

În continuare, spicherul anunţă:

— În timpul furtunii, un autobuz care transporta şase

prizonieri a derapat şi a ieşit din drum, pe County Road 12. Trei oameni au fost ucişi, inclusiv două ajutoare de şerif. Cinci prizonieri au evadat; doi au fost prinşi, dar trei se mai află încă în libertate. Nu se ştie dacă au supravieţuit viscolului. Fiţi atenţi la străinii pe care-i vedeţi în zonă. Deoarece unul dintre prizonieri este descris ca fiind foarte periculos.

Hope încremeni. I se făcu rău. County Road 12 era la doar câteva mile de ea. Se întoarse şi închise radioul, vocea spicherului zgâriindu-i dintr-odată nervii.

Trebuia să se gândească. Din nefericire, la ceea ce se gândea ea era aproape prea înspăimântător ca să insiste.

Cămaşa lui Price era prea mică pentru el. Nu avea portofel. Îl aruncase, dar acum era sigură că pata de pe pantalonii lui era de sânge – iar el nu avea o rană care să-i corespundă. Avea vânătăi la încheieturi – de la cătuşe? Şi nu avea armă. Dar acum, avea. Pe a ei.

6

Dar mai avea puşca. Hope lăsă tocăniţa pe bufet şi se duse în dormitorul tatălui ei. Luă puşca din rastel, răsuflând uşurată când greutatea ei liniştitoare i se *instala* în mâini. Deşi o încărcase abia în seara trecută, lecţia „verifică întotdeauna arma” îi intrase bine în sânge, încât deschise percutorul – şi se uită la magazia goală.

I-o descărcase el.

Căută repede gloanţele; precis le ascunsese pe undeva. Erau prea grele ca să le care cu el peste tot şi oricum nu avea buzunare la pantaloni. Dar până să mai apuce să se uite şi în

alte locuri, auzi deschizându-se uşa şi se îndreptă, atentă.

Dumnezeule, ce trebuia să facă?

Trei prizonieri se mai aflau încă în libertate, dar unul dintre ei era considerat extrem de periculos. Avea şansa de doi la unu ca nu el să fie cel periculos.

Dar îi luase pistolul şi-i descărcase puşca – de fiecare dată, fără să-i spună. Era clar că uniforma o scosese de pe unul dintre poliţiştii morţi. La naiba, de ce nu-i prevenise spicherul pe oameni că unul dintre deţinuţii evadaţi era îmbrăcat în uniformă de poliţist?

Price era prea inteligent ca să facă pârnaie pentru un delict de două parale şi dacă totuşi i s-ar fi întâmplat asta, nu şi-ar fi crescut singur pedeapsa, printr-o evadare. Un delincvent obişnuit era, în general, un om prost. Ori Price nu era câtuşi de puţin un prost.

Bazându-se pe observaţiile făcute de ea în cursul dimineţii, îşi spuse că tocmai i se confirmase neşansa de a fi rămas înzăpezită împreună cu un evadat extrem de periculos. Ce putea însemna „extrem de periculos" altceva decât că era un criminal? Un delincvent oarecare nu era etichetat astfel, dacă fura televizorul cuiva.

— Hope? o strigă el.

Hope puse repede puşca la loc în rastel, încercând să pară cât mai calmă.

— Sunt la tata în cameră, îi aranjez lucrurile, răspunse ea. Deschise şi închise un sertar pentru efect sonor, apoi îşi lipi un zâmbet pe faţă şi se duse la uşă.

— Ai îngheţat?

— Suficient, spuse el scoţându-şi haina şi atârnând-o. Tink îşi scutură de pe el cinci kilograme de zăpadă, apoi veni

sărind spre Hope ca să o salute, după îndelungata lui absenţă de zece minute.

Îl certă din automatism pentru că udase din nou duşumeaua, deşi rată efectul, aplecându-se să-l mângâie. Se duse după mătură şi mop, sperând că expresia ei nu o va trăda. Îşi simţea faţa încordată de tensiune; orice zâmbet pe care-l încerca, arăt a probabil ca o grimasă.

Ce putea face? Ce opţiuni avea?

Pe moment nu era în pericol, nu credea asta.

Price nu ştia că ascultase radioul, aşa că nu se simţea ameninţată. Nu avea motive să o ucidă; ea îi asigura mâncare, adăpost şi sex.

Păli. Nu putea suporta să mai fie atinsă de el.

Pur şi simplu nu putea.

Îl auzi în bucătărie, luându-şi şi încălzindu-şi o cană cu cafea. Începură să-i tremure mâinile. Ah, Dumnezeule, cât suferise gândindu-se că el o să plece. Niciodată nu fusese atât de atrasă de un bărbat, nici măcar de Dylan. Îl încălzise cu trupul ei, îi salvase viaţa; într-un fel primitiv, primar, era al ei acum. În doar douăsprezece scurte ore, el devenise centrul gândirii şi emoţiilor ei, iar dacă nu îndrăznea încă să numească asta dragoste, era doar din efortul de autoprotejare – prea târziu. O parte din ea fusese sfâşiată şi nu ştia dacă va putea supravieţui acestei agonii. Ar putea – Doamne, Dumnezeule – ar putea chiar să-i poarte copilul.

Râsese cu ea, glumise cu ea, făcuse dragoste cu ea. Fusese atât de tandru şi de atent faţă de ea încât nici acum nu putea descrie asta altfel decât că făcuseră cu adevărat dragoste. Sigur, Ted Bundy fusese şi el un bărbat extrem de atrăgător, doar că avea prostul obicei de a viola şi a ucide

femei. Hope se considerase întotdeauna un foarte bun judecător al caracterelor şi tot ce îi arătase Price până acum spunea despre el că era o persoană decentă, plăcută, genul de bărbat care să antreneze echipele din Liga mică şi care să danseze un jalnic doi paşi. Îi prezentase chiar, într-un mod amuzant, starea lui civilă şi o invitase la o întâlnire undeva, ca şi cum ar fi urmat să se afle multă vreme în preajma ei, să facă parte din viaţa ei.

Ori juca el tare, ori era complet delirant. Îşi aminti clipa în care brusc, expresia lui se schimbase complet în ceva dur şi înfricoşător şi ştiu că nu delira.

Era periculos.

Trebuia să-l predea. Ştia asta, accepta necesitatea, dar durerea era atât de mare încât aproape că gemu cu glas tare. Întotdeauna se întrebase de ce îşi ajutau femeile bărbaţii sau iubiţii să eludeze legea, iar acum înţelegea; gândul la Price în puşcărie pentru aproape tot restul vieţii, riscând poate chiar pedeapsa capitală, era devastator. Şi totuşi nu va reuşi să trăiască cu ea însăşi dacă nu făcea nimic şi altcineva ar muri din cauză că ea l-a lăsat să plece.

Poate că se înşela. Poate că ajunsese la cea mai absurdă concluzie din viaţa ei. Spicherul nu spusese că *toţi* poliţiştii din autobuz muriseră, ci doar doi dintre ei. Pe de altă parte, nici nu spusese că unul dintre poliţişti era dat lipsă, ceea ce cu siguranţă s-ar fi anunţat, dacă ar fi fost aşa.

Şi acum ea se agăţa de un fir de aţă şi ştia asta. Uniforma care se usca pe balustradă era prea mică pentru Price şi nu exista nicio explicaţie logică să-şi fi schimbat propria uniformă cu alta care nu i se potrivea.

Price era unul dintre prizonierii evadaţi, nu un poliţist.

Trebuia să fie atentă să nu se trădeze că auzise despre accidentul autobuzului. Nu trebuia să-şi facă griji pentru orice ar fi apărut la televizor, câtă vreme nu repornea curentul şi prima oară când se va duce la baie, va scoate bateriile radioului şi le va ascunde. Şi va trebui să verifice periodic telefonul, să vadă dacă s-au refăcut legăturile şi să aştepte ocazia să sune la poliţie.

Dacă va reuşi să-şi păstreze stăpânirea de sine, totul va fi în regulă.

— Hope?

Tresări, cu inima bătându-i repede, în panică.

Price stătea în uşă, privind-o intens. Se foi cu mătura şi mopul şi aproape că le scăpă din mână.

— M-ai speriat!

— Văd. Price se apropie calm şi i le luă din mâini. Hope făcu un involuntar pas înapoi, luptându-se cu o senzaţie de sufocare. Price i se părea şi mai mare în spălătoria mică, blocând total uşa cu umerii lui. Când făceau dragoste, mărimea şi forţa lui îi făcuseră plăcere, dar acum era copleşită la gândul totalei ei neajutorări, într-o eventuală luptă fizică cu el. Nu că s-ar fi gândit la ideea de a se lupta cu el şi de a-l supune. Dar trebuia să fie pregătită să se lupte cu el, indiferent cum, dacă va fi necesar. Să fugă ar fi cel mai deştept lucru, dacă ar avea ocazia asta.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Expresia lui era indescifrabilă şi nu o scăpa din ochi. Stătea în faţa ei şi nu avea cum să treacă de el, nu, în spaţiul minuscul al spălătoriei.

— Arăţi speriată de moarte.

Gândindu-se cum trebuia să arate, Hope ştiu că nu

putea nega asta; ar fi înţeles că îl minţea.

— Sunt, mărturisi ea, cu voce tremurândă. Nu ştia ce o să-i spună, până când cuvintele i se rostogoliră singur e afară din gură.

— Vreau să spun că sunt văduvă de cinci ani şi nu am… abia te-am întâlnit pe *tine* şi noi – eu – ah, la naiba, spuse ea neajutorată, bâlbâindu-şi sfârşitul vorbelor.

Faţa lui se relaxă şi un zâmbet vag îi arcui gura.

— Cu alte cuvinte, tocmai ai avut unul dintre acele momente în care realitatea te muşcă de fund, când priveşti în jur şi totul te izbeşte dintr-odată şi te gândeşti, fir-ar să fie, ce naiba *m-a apucat?*

Ea reuşi să încuviinţez e din cap.

— Cam aşa ceva, spuse înghiţind greu.

— Bine, haide să vedem. Eşti blocată singură în viscol şi un străin aproape mort se prăbuşeşte în faţa uşii tale, tu îi salvezi viaţa şi cu toate că nu ai mai avut un amant de cinci ani, nu se ştie cum el sfârşeşte deasupra ta, cea mai mare parte din noapte. Îmi dau seama cât de deconcertant poate să fie totul. Mai ales că nu ai folosit niciun fel de control şi ai putea rămâne însărcinată.

Hope avu senzaţia că tot sângele i se scursese din faţă.

— Ah, draga mea. Pricepuse uşor mătura şi mopul deoparte şi o cuprinse în braţe, mâinile lui mari frecând-o în sus şi în jos.

— Ce s-a întâmplat, te-ai uitat pe calendar şi ai descoperit că mai curând ai rămas, decât un ai rămas însărcinată?

Ah, Doamne, îşi spuse că ar putea leşina la atingerea lui, spaima şi dorinţa fiind atât de intense încât nu mai putea

suporta. Cum putea fi atât de tandru, liniştind-o, când era un criminal, un deţinut evadat? Şi cum putea ca senzaţia trupului lui puternic lipit de al ei să i se pară atât de firească? Voia să fie în stare să-şi pună capul pe umărul lui şi să uite de restul lumii. Doar să stea cu el aici, în munţii aceştia îndepărtaţi, unde nimic nu-i putea atinge.

— Hope? îi ridică faţa, să o poată vedea mai bine.

Hope gâfâi după aer, pentru că simţea că nu are suficient oxigen.

— Momentul greşit – este acum, izbucni ea.

Price inspiră şi el adânc, ca şi cum realitatea tocmai l-ar fi muşcat şi pe el de fund.

— Chiar aşa?

— Întocmai. Vocea ei era mai relaxată şi îi era recunoscătoare. Culmea ascuţită a panicii se estompa. Decisese deja că nu se afla într-un pericol imediat, deci nu trebuia decât să se calmeze, în loc să tresară de fiecare dată când el se apropia de ea. Asta l-ar face în mod clar bănuitor, având în vedere cât de dornică fusese să facă dragoste cu el. Avusese noroc că înţelegerea lui îi oferise un motiv plauzibil pentru starea ei de spirit, dar în acela şi timp nu trebuia să uite cât de perspicace era el. Dacă ar şti că ascultase la radio, nu i-ar trebui mai mult de cinci secunde ca să pună totul cap la coadă şi să ştie că îl bănuia.

Price răsuflă puternic.

— În regulă. Mai devreme, când mi-ai spus că nu eşti pe pilulă, nu prea mi-am dat seama. Deci ce ai de gând să faci? Să încetezi să mai rişti, sau să riscăm în continuare?

Brusc, imposibil, îl simţi că tremură.

— Iisuse, spuse el cu voce tremurătoare, întotdeauna

am fost al naibii de atent.

— A început şi pe tine să te muşte de fund realitatea? întrebă încet Hope, la pieptul lui.

— Mă muşcă, pe naiba. Fundul meu e plin de gheare. Nebunia este că… Hope – îmi place ideea. Şi îl simţi din nou tremurând.

Ah, Doamne. În disperare, Hope îşi apăsă faţa de pieptul lui. Nu putea fi un ucigaş, pur şi simplu nu putea fi şi să se poarte atât de dulce cu ea, şi să tremure la gândul că va fi tată.

Probabil că avea o personalitate dedublată, fiind atât omul pe care-l ştia ea, cât şi omul care se temea că ar putea fi.

— Este alegerea ta, spuse el.

Era excitat. Putea simţi umflătura tare a erecţiei lui. Spunând că posibilitatea sarcinii nu îl speriase, se excitase, exact aşa cum simţise şi ea înainte, ştiind că făceau dragoste fără protecţie. Iar trupul ei era deja atât de acordat cu al lui, atât de receptiv la sexualitatea lui, încât simţi cum se strânge în interior, de propria ei dorinţă. Era şocată, dar neputincioasă să-şi înfrâneze dorinţa. Tot ce putea face era să refuze să-i satisfacă dorinţa.

Gura îi era uscată de tensiune şi încercă să-şi provoace salivarea.

— Ar… ar trebui să fim atenţi, reuşi ea să spună, recunoscătoare că îi lăsase ei decizia.

Chiar dacă era unul dintre ceilalţi de ţinuţi evadaţi şi nu cel considerat atât de periculos, ar fi criminal de iresponsabil din partea ei să continue să se culce cu el. Fusese deja suficient de iresponsabilă. Putea trăi cu ce

făcuse deja, dar asta nu putea continua.

Price îi dădu drumul. Fata lui era tensionată.

— În regulă. Cheamă-mă când e gata masa. Mă duc să mai dau la zăpadă.

Hope rămase locului până când auzi uşa trântindu-se în urma lui; apoi îşi acoperi faţa cu mâinile şi se lăsă pe maşina de spălat vase. Te rog, te rog, se rugă ea, fă să se restabilească mai repede circuitul telefonic. Nu ştia dacă mai putea suporta încă o oră ca aceasta, darmite *zile.* Voia să plângă. Voia să urle. Voia să-l înşface şi să-l trântească de perete şi să ţipe la el că fusese atât de prost să se vâre în necazuri, în primul rând. Dar mai ales, voia ca nimic din toate acestea să nu fie adevărate. Voia să se fi înşelat cu desăvârşire, în toate concluziile la care ajunsese, îl voia pe Price.

7

În timp ce friptura se încălzea la microunde, Hope scoase bateriile din radio şi le ascunse într-una din tigăile ei cu capac. Verifică telefonul, dar nu fu surprinsă când nu auzi tonul.

Vântul încetase doar cu câteva ceasuri înainte, deci echipele de intervenţii nu aveau cum să ajungă în zona ei. Ele trebuiau să lucreze în urma echipelor de deszăpezire.

Accidentul autobuzului, îşi spuse ea, trebuie să fi avut loc înainte ca vremea să se fi înrăutăţit foarte mult, altfel nimeni nu ar fi ştiut de el.

Autorităţile avuseseră timp să ajungă la faţa locului şi să confirme moartea celor doi poliţişti şi să îi prindă pe doi

dintre deţinuţii evadaţi.

Dacă nu ar fi început viforniţa, probabil că Price nu le-ar fi scăpat. La radio se spusese că accidentul avusese loc în timpul furtunii, dar nu întotdeauna ce se relata era scrupulos de exact şi desfăşurarea evenimentelor nu conta cu adevărat.

Microundele ţârâiră. Hope se uită la tocăniţă, apoi le mai programă pentru alte două minute.

Auzea loviturile de lopată pe duşumeaua verandei, dar Price lucra într-o zonă care nu se vedea prin fereastră.

Dacă ea putea auzi lopata, putuse şi el auzi radioul, mai devreme?

Transpiraţia îi erupse pe frunte şi se lăsă moale pe un scaun. Să fie un actor chiar atât de bun?

Asta o înnebunea. Singura modalitate de a reuşi să depăşească situaţia era să înceteze să mai fac presupuneri. Nu conta dacă Price era un asasin sau un delincvent obişnuit, oricum ea trebuia să-l predea. Nu se putea chinui singură, întrebându-se ce ştia el sau ce bănuia el, ea trebuia să procedeze cât mai înţelept cu putinţă.

Se gândi din nou la puşcă şi se ridică repede, ducându-se în dormitorul tatălui ei ca să caute mai insistent gloanţele. Nu-şi putea permite să irosească aceste preţioase minute de singurătate.

Cutia cu gloanţe nu era în niciunul din sertarele biroului. Hope se uită prin cameră, sperând că instinctul o va îndruma spre locul cel mai probabil în care puteau fi ascunse – sau i-l va spune pe cel mai puţin probabil. Dar camera era o cameră obişnuită, fără panouri secrete ori sertare ascunse, sau orice altceva de acest gen.

Se duse la pat şi-şi plimbă mâinile pe sub perne şi saltea, dar le scoase din nou goale.

Îşi forţa norocul dacă mai rămânea aici, aşa că se repezi înapoi în bucătărie şi începu să aşeze masa. Tocmai termina, când îl auzi pe Price scuturându-şi zăpada de pe ghete şi deschizând uşa.

— La naiba, e frig! spuse el dârdâind, în timp ce-şi atârna haina în cuier şi se aşeza să-şi scoată ghetele grele. Faţa lui era roşie de la ger.

În ciuda frigului, transpirase muncind şi fruntea îi era acoperită de o crustă de gheaţă care se topi imediat la temperatura camerei, începând să i se prelingă pe la tâmple.

Price îşi şterse umezeala cu mâneca şi apoi mai băgă un buştean în şemineu, ţinându-şi mâinile în bătaia focului, frecându-şi-le repede ca să-şi repună sângele în circulaţie.

În timp ce punea pe masă un bol mare cu tocăniţă, Hope îi strigă:

— Mai fac o cafea, dacă vrei. Altfel ai de ales între lapte şi apă.

— Apa e perfectă, spuse Price aşezându-se pe acelaşi scaun dinainte. Tink, care a doua oară nu mai fusese lăsat afară cu Price, îşi părăsi locul de lângă foc şi veni să se aşeze lângă scaunul lui.

Cu o expresie plină de speranţă, îşi lipi botul de coapsa lui Price.

Price îngheţă în timp ce-şi punea în bol, cu lingura de servit, o mare cantitate de tocăniţă.

Se uită în jos la ochii aceia cafenii, plini de suflet şi-i aruncă o privire rapidă lui Hope.

— Mănânc cumva din bolul lui?

— Nu, el îţi creează doar un complex de vinovăţie.

— Şi reuşeşte.

— Are suficientă practică. Tink, vino aici. Hope bătu cu palma în propria ei coapsă. Dar Tink o ignoră, trăgând, în mod evident, concluzia că Price era mai uşor de impresionat.

Price învârti puţin în bol, dar nu duse lingura la gură. Se uit în jos la Tink. Tink se uita la el.

Pricepuse înapoi lingura în bol.

— Pentru Dumnezeu, fă ceva, bombăni el spre Hope.

— Tink, vino aici, repetă ea întinzându-se spre câinele încăpăţânat.

Brusc, Tink se întoarse de la Price, cu urechile ciulite, cu faţa spre uşa de la bucătărie. Nu lătră, dar fiecare muşchi îi tremura de concentrare.

Price se ridică atât de repede de pe scaun încât Hope nici măcar nu avu timp să clipească. Cu mâna stângă o trase şi pe ea de pe scaun şi o întoarse în spatele lui, scoţându-şi totodată pistolul de la brâu.

Hope rămase paralizată o secundă, o secundă în care Price părea să asculte la fel de intens ca şi Tink. Apoi îi puse o mână pe umăr şi o împinse spre duşumea, lângă bufetul cu veselă şi cu o mişcare a mâinii îi făcu semn să rămână acolo.

Fără să facă zgomot, doar cu şosetele în picioare, se duse la fereastră, lipindu-şi spatele de peretele din dreptul acesteia. Hope îl privi scoţându-şi capul spre marginea ferestrei, doar atât cât să poată vedea afară cu un singur ochi.

Se retrase imediat, apoi, după o clipă, repetă mişcarea, să mai arunce o privire.

Din gâtlejul lui Tink se auzi un mârâit prelung.

Price îi mai făcu un semn cu mâna şi fără să se gândească, Hope se întinse şi trase câinele mai aproape de ea, petrecându-i braţele în jurul lui, deşi nu ştia ce ar fi putut face ca să-l împiedice să latre. Să-l ţină de bot, poate, doar că el era suficient de puternic ca să se elibereze, dacă voia.

Ce făcea? se întrebă ea frenetic. Dacă afară erau poliţişti? Era clar că nu l-au putut urmări pe Price prin viforniţă, dar puteau verifica toate locurile în care şi-ar fi putut găsi el adăpost.

Erau pe jos, sau foloseau snowmobile? Nu auzise zgomotul distinct al motoarelor şi oricum, frigul era cu siguranţă prea periculos pentru oricine, să se aventureze atât de departe.

Şi mai existau încă doi deţinuţi evadaţi; oare Price ar fi fost la fel de alarmat dacă unul sau amândoi ar fi fost acum afară? Văzuse el ceva?

Poate că nu era altceva decât un con de pin căzut, sau o veveriţă aventurându-se afară din cuibul ei şi făcând zăpada să cadă de pe o creangă de copac.

— Nu am verificat cabanele, mormăi Price furios pe el. La naiba, nu am verificat cabanele!

— Le-am încuiat ieri, spuse Hope cu voce joasă.

— Încuietorile nu înseamnă nimic. Price îşi înclină capul, ascultând, apoi îi făcu din nou semn să nu se mişte.

Sub mâna ei, Tink tremura. Hope tremura şi ea, cu gândurile roindu-i în minte. Dacă cineva ar fi stat peste noapte într-una dintre cabane, înseamnă că nu era un poliţist, pentru că un poliţist şi-ar fi făcut deja apariţia la ea. Înseamnă că era un alt evadat. Rugându-se să aibă dreptate, îşi strânse mâna în jurul botului câinelui, trăgându-l aproape

de ea, şoptindu-i să o ierte.

Tink începu imediat să se lupte, să se elibereze.

— Ţine-l, îi spuse Price încet, îndreptându-se spre uşa bucătăriei.

Din locul ei de lângă bufet, Hope nu putea vedea uşa, iar mâinile îi erau ocupate complet cu Tink. Uşa explodă spre interior, izbindu-se de perete. Hope ţipă şi sări şi-l scăpă pe Tink din mâini. El se smulse de lângă ea, cu labele patinând pe duşumeaua de lemn, lansându-se spre intrusul nevăzut.

Zgomotul împuşcăturii a fost asurzitor. Hope se întinse instinctiv la podea, în continuare incapabilă să vadă ce se petrecea, cu urechile sunându-i, mirosul ascuţit de cordită arsă înţepându-i nările. O lovitură puternică în bucătărie fu urmată de zăngănit de sticlă spartă.

Urechile i se limpeziră suficient ca să distingă zgomotul sălbatic făcut de doi bărbaţi care se luptau, mârâiturile şi înjurăturile şi izbiturile de pumni în carne. La toate se adăugau lătrăturile lui Tink şi Hope întrezări o pală de blană aurie năpustindu-se şi ea în luptă.

Hope se ridică în picioare şi alergă după puşcă. Price ştia că puşca nu era încărcată, dar cealaltă persoană nu ştia asta.

Cu arma grea în mână, se repezi şi ea spre bucătărie. În timp ce ocolea bufetele, un trup greu se izbi de ea, doborând-o la pământ. Colţul ascuţit al unui bufet îi intră în umăr, amorţindu-i braţul şi puşca îi căzu din mână în timp ce ea se prăbuşea greu pe spate. Strigă de durere, furioasă, înşfăcând puşca şi chinuindu-se să se ridice într-un genunchi.

Price şi străinul se luptau pe viaţă şi pe moarte, pe

jumătate întinşi pe bufete. Fiecare dintre ei avea un pistol şi fiecare dintre ei îşi avea mâna liberă încleştată în jurul încheieturii mâinii celuilalt, în lupta lor pentru a stăpâni situaţia. Se prăvăliră într-o parte, lovindu-se de setul ei de provizii şi trimiţându-l pe jos. Un nor de făină se împrăştie în bucătărie, aşternându-se ca un văl de pudră, pe fiecare suprafaţă. Piciorul lui Price alunecă pe făină şi îşi pierdu echilibrul; străinul se întoarse, împingându-l pe Price într-o parte. În mişcare, degetele lui Price se desfăcură de pe încheietura străinului, eliberând pistolul.

Hope se pomeni mişcându-se, târându-se să-l înşface pe străin de mână, dar se simţi paralizată de groază; totul era cu încetinitorul şi ştiu că nu va ajunge acolo, înainte ca străinul să-şi îndrepte pistolul în jos şi să apese pe trăgaci.

Dar atunci se lansă Tink, târându-se la pământ şi îşi înfipse dinţii în piciorul străinului.

Străinul urlă de durere şi şoc şi cu celălalt picior îl izbi pe Tink în cap. Câinele patină de-a lungul pardoselii, schelălăind.

Price se adună şi se aruncă asupra omului, impactul aruncându-i pe amândoi în masă. Masa se răsturnă, scaunele se rupseră şi bucăţi de carne şi de cartofi şi de morcovi se împrăştiară pe jos. Cei doi bărbaţi ajunseră şi ei tot acolo, cu Price deasupra. Capul celuilalt bărbat bubui puternic de duşumea, încremenindu-l o clipă.

Price profită rapid de avantaj, împingându-şi cotul în plexul lui solar şi când omul începu să se zbată după aer, un pumn scurt, sălbatic, sub bărbie îi făcu dinţii să-i clănţăne. Până să-şi revină omul, Price îi îndesă pistolul sub ureche.

Omul îngheţă.

— Aruncă arma, Clinton, spuse Price cu o voce foarte calmă. *Acum,* sau apăs pe trăgaci.

Clinton aruncă arma. Price îşi întinse mâna stângă şi o trase sub piciorul lui stâng. Vârându-şi propriul pistol la brâu, îl apucă pe Clinton cu amândouă mâinile şi efectiv îl ridică în sus, întorcându-se şi trântindu-l înapoi jos, pe burtă.

Hope îl văzu pe Clinton întărindu-şi mâinile şi făcu un pas înainte, plimbându-şi ţeava puştii peste faţa lui.

— Să nu cumva! îi spuse ea.

Încet, Clinton se relaxă.

Price aruncă o privire spre puşcă, dar nu spuse nimic. Doar nu avea de gând să se trădeze că era neîncărcată şi nici ea nu avea această intenţie.

Lasă-l să creadă că nu ştia.

Price îi duse lui Clinton braţele la spate, apoi îşi scoase pistolul de la brâu, înfundându-l în capul lui Clinton.

— Mişcă-te un centimetru şi-ţi zbor naibii creierii. Hope, ai vreo sfoară? Dacă nu, sunt bune şi nişte eşarfe.

— Am nişte eşarfe.

— Adu-le.

Hope urcă şi căută în sertare până când găsi eşarfele. Genunchii îi tremurau şi inima îi bubuia în piept. Simţea că i se face rău.

Coborî tremurând, ţinându-se de balustradă.

Cei doi păreau nemişcaţi, Clinton zăcând pe burtă, cu Price călărindu-l. În jurul lor, numai mobilă ruptă şi mâncare împrăştiată. Tink stătea în picioare, la capul lui Clinton, mârâind, cu botul foarte aproape de faţa acestuia.

Price luă una dintre eşarfe, o răsuci pe lungime a ei şi o

înfăşură în jurul încheieturilor lui Clinton. Strânse tare şi o legă într-un nod solid. Îşi vârî apoi pistolul încă o dată la brâu, luă de sub genunchi pistolul lui Clinton şi-l împinse spre picioare. Aplecându-se, îl înşfacă pe Clinton de gulerul canadienei şi îl ridică în picioare, apoi îl trânti în singurul scaun care se mai afla în picioare. Se aplecă şi îi fixă lui Clinton picioarele de picioarele scaunului, folosind câte o eşarfă pentru fiecare.

Lui Clinton îi căzu capul pe spate. Respira tare, cu un ochi umflat, închis, cu sângele prelingându-se pe la colţurile gurii. Se uită la Hope care era albă ca varul, strângând încă puşca de care parcă uitase.

— Împuşcă-l, cârâi Clinton. Pentru Dumnezeu, împuşcă-l. Este un asasin evadat. Eu sunt poliţist… Mi-a luat uniforma… La naiba, *împuşcă-l pe ticălos!*

— Frumoasă încercare, Clinton, spuse Price, îndreptându-se.

— Coniţă, spun adevărul. Te rog, ascultă-mă, continuă Clinton.

Cu o mişcare blândă, Price se întinse şi-i luă lui Hope puşca din mâinile nervoase. Ea i-o dădu fără să protesteze, pentru că acum Clinton era legat fedeleş şi nu mai avea pe cine intimida cu o armă descărcată.

— La dracu’ spuse Clinton, cu disperarea citindu-i-se în ochiul lui bun. Se lăsă în scaun, continuând să respire tare.

Hope se uita la el, luptând cu ameţeala care punea stăpânire pe ea. Clinton era aproape la fel de înalt ca Price, dar nu la fel de muşchiulos.

După aprecierea ei – şi după ani de zile în care ea îi cumpărase lui Dylan şi acum tatălui ei, toate hainele –

Clinton ar putea avea la cămaşă numărul treizeci şi nouă.

Price purta şi el urmele luptei. Pe obrazul drept i se forma o umflătură, sprânceana dreaptă avea sânge închegat pe ea şi buzele îi erau sparte în câteva locuri, îşi şterse sângele de pe ochi şi se uită la Hope.

— Eşti bine?

— Da, spuse ea, deşi umărul o durea ca naiba acolo unde se lovise în colţul bufetului şi încă nu era sigură că nu o să leşine.

— Nu arăţi bine. Stai jos. Price se uită în jur, văzu un scaun întreg şi îl ridică în picioare. Cu mâna pe umărul lui Hope, o apăsă în jos pe scaun. Spuse scurt:

— Adrenalina. Întotdeauna te simţi al naibii de slăbit după ce a trecut spaima.

Apoi i se adresă lui Clinton.

— Ai intrat într-una dintre cabane, da? Ai făcut focul şi ai stat frumuşel la căldură. Pe viscolul ăla, noi nu puteam vedea fumul ieşind pe coş. Totuşi, când vremea s-a limpezit a trebuit să stingi focul. Şi s-a făcut al naibii de frig, nu? Dar nu puteai pleca mai departe în munţi fără mâncare şi haine mai groase, aşa că ai venit aici.

— Frumos scenariu, Tanner, spuse Clinton.

Asta ai fi făcut tu dacă nu mi-ai fi furat uniforma? Unde e bătrânul? L-ai omorât şi pe el? întrebă Clinton după ce se uită în jurul lui, cu ochiul bun.

Hope îl simţi pe Price privind-o ca să-i vadă reacţia la spusele lui Clinton, dar ea se uita doar la bărbatul legat, fără să-şi schimbe expresia.

Nu-i era greu să-şi păstreze calmul, pentru că se simţea amorţită, stoarsă. De unde ştia Clinton de tatăl ei? Era din

zonă? îşi spuse că nu era făcută să aibă sânge de erou.

— Hei! Price veni în faţa ei, atingându-i obrazul şi luându-i mâinile într-ale lui. Hope clipi, uitându-se la el.

Sprâncenele lui erau strânse într-o cută adâncă, ochii lui albaştri o studiau.

— Nu-l lăsa să se joace cu mintea ta, draga mea. Totul o să fie bine; relaxează-te şi ai încredere în mine.

— Coniţă, nu-l asculta, cârâi Clinton.

— Tremuri toată, continuă Price ignorându-l.

Poate c-ar trebui să te întinzi puţin. Vino, lasă-mă să te ajut să te duc la canapea. O ridică în picioare, cu mâna sub cotul ei. Când Hope se întoarse, Price înjură cumplit şi o opri din mers.

— Ce e? întrebă ea, tremurând din cauza bruştei lui schimbări.

— Ai spus că nu eşti rănită.

— Nu sunt.

— Îţi sângerează spinarea. Furios, o trase după el, obligând-o să intre în dormitorul tatălui ei. Se opri şi puse puşca înapoi în rastel, apoi o împinse spre baie. După ce trase brutal perdelele ca să aibă mai multă lumină, începu să-i desfacă nasturii de la bluză.

— Ah, asta era. M-am zgâriat de colţul bufetului, când am căzut. Se înfioră, sfârcurile întărindu-i-se când aerul rece îi mângâie sânii.

Price înmuie o cârpă şi îi tamponă spatele cu ea, imediat sub omoplat. Hope se chirci de durere.

— Ai o gaură în spinare şi după cum arată, o să ai şi o vânătaie imensă. Îţi trebuie o pungă de gheaţă, dar mai întâi îţi dezinfectez gaura asta şi o pansez. Unde ai trusa

medicală?

— În uşa bufetului de pe frigider.

— Întinde-te. Vin imediat.

O conduse la pat şi Hope se prăbuşi pe el, cu faţa în jos. Îi era frig fără bluză şi-şi trase pătura peste ea.

Price se întoarse imediat cu trusa. Sângele îi picura din nou în ochi şi se opri un minut să se spele pe faţă. Dar cum sângele începu din nou să curgă, smulse un pansament adeziv şi şi-l lipi peste sprânceană, înjurând.

Apoi, cu trusa în poală, se aşeză lângă Hope şi îi tamponă delicat rana cu un unguent cu antibiotic. Dar oricât de delicat era, Hope simţea dureros chiar şi cea mai mică atingere, dar suportă, refuzând să tresară din nou. Price îi puse un pansament peste rană, apoi o acoperi cu un T-shirt al tatălui ei.

— Stai cuminte aici. Mă duc să aduc gheaţă, îi spuse el.

Price improviză o pungă cu gheaţă umplând cu cuburi o pungă de plastic cu fermoar. Hope sări când el i-o puse pe spate.

— Este prea rece!

— Bine, poate că T-shirtul este prea subţire. Îţi aduc un prosop.

Aduse un prosop din baie şi i-l puse în locul T-shirtului.

Punga cu gheaţă era mai suportabilă acum.

Trase cuvertura peste ea, pentru că în cameră era frig.

— Ţi-e prea frig aici? Nu vrei să te duc sus? o întrebă el mângâind-o pe păr.

— Nu, mi-e bine aşa, cu pătura. Doar că mi-e somn, spuse ea şoptit.

Price se aplecă şi o sărută pe tâmplă.

— Reacţia. Dormi puţin. Când o să te trezeşti, o să te simţi mai bine.

— Acum mă simt ca o cârpă.

— Tu nu te-ai mai bătut niciodată?

— Nu, acum a fost pentru prima oară. Şi nu mi-a plăcut. M-am purtat ca o fetiţă, nu?

Price chicoti, mângâind-o pe păr.

— Cum se poartă fetiţele?

— Ştii tu, aşa cum le vezi mereu în filme, ţipă şi îţi stau în drum.

— Tu ai ţipat?

— Da. Când a dat cu piciorul în uşă. M-am speriat.

— Îmi închipui. Dar în drum, ne-ai stat?

— Am încercat să nu.

— Nu ne-ai stat, draga mea. Tu ţi-ai păstrat sângele rece, ai luat puşca şi ai aţintit-o asupra lui. Price o mai sărută o dată, cu buzele calde pe pielea ei rece.

— În orice luptă, te-aş alege să fii de partea mea. Şi acum culcă-te şi nu-ţi face griji pentru mizeria din bucătărie. O să facem noi curat, Tink şi cu mine. El s-a şi ocupat deja de bucăţile de carne.

Hope zâmbi, aşa cum intenţionase şi el şi Price se ridică de pe pat. Hope închise ochii şi în câteva secunde auzi închizându-se încet uşa.

Hope deschise ochii.

Stătea cuminte, pentru că gheaţa îi uşura durerea din umăr. Dacă-şi amintea bine care era tratamentul cu gheaţă, însemna că trebuia să stea cu ea cincisprezece minute, apoi alte cincisprezece, fără. Ar putea să aibă nevoie de toată flexibilitatea umărului şi aprecia că Price nu va mai intra la

ea cel puţin o oră. Avea puţin timp să se ocupe de ea.

Îl auzi mişcându-se prin bucătărie. Auzea cioburile de sticlă, în timp ce el mătura şi auzi zgomotul făcut de lemnul sfărâmat, când Price îndepărtă resturile scaunelor. Nu auzi un sunet venind dinspre captivul Clinton.

Făina făcuse o mizerie cumplită. Îndepărtarea ei presupunea aspirarea şi ştergerea cu mopul şi spălarea tuturor obiectelor pe care se aşezase, ori asta necesita ceva timp.

Hope îndepărtă cuverturile şi se ridică din pat.

Deschise încet uşa debaralei şi luă un tricou de-al tatălui ei, trăgându-şi-l cu greu peste cap, chircindu-se când umărul şi muşchii spinării protestară la această mişcare.

Şi începu să caute gloanţele.

Peste o jumătate de oră găsi cutia, într-unul din buzunarele unei jachete a tatălui ei.

8

Când Hope ieşi din cameră, de elasticul treningului îi atârnau câteva cravate pe care tatăl ei nu le mai purta. În mâini avea puşca.

Clinton stătea tăcut, exact cum îl lăsase, pentru că oricum nu avea altă alegere. Când o auzi, îşi deschise ochiul cel bun, care se mări când văzu puşca. Zâmbi vag, mulţumit şi dădu încurajator din cap, către ea.

Price stătea la spălător, clătind o cârpă.

Curăţase aproape toată mizeria, deşi mobilierul ei se redusese cumplit şi câteva suprafeţe încă mai erau pudrate cu făină. Price îşi ridică privirea şi când ea ridică puşca,

cuvintele pe care ar fi vrut să le spună îi muriră pe buze.

— Ţine-ţi mâna dreaptă acolo unde s-o pot eu vedea. Cu mâna stângă scoate-ţi pistolul de la brâu. Pune-l pe bufet şi fă-i un vânt spre mine.

Price nu se mişcă. Ochii lui albaştri deveniră duri, glaciali.

— Ce naiba îţi închipui că faci?

— Preiau controlul. Şi fă ce ţi-am spus.

El nici măcar nu se uită la puşcă. Zâmbind, începu să se apropie de ea.

— Am găsit gloanţele, spuse Hope repede, înainte ca el să se apropie prea mult de puşcă. În buzunarul unei jachete, adăugă ea, ca el să ştie că ea chiar le găsise.

Price se opri. Furia îi întunecase faţa şi ar fi băgat spaima în ea, dacă nu ar fi avut puşca.

— Pistolul! repetă ea.

Încet, cu mâna dreaptă pe chiuvetă, Price îşi scoase pistolul de la spate. Punându-l pe bufet, îl împinse spre ea.

— Nu-l uita pe al meu, spuse greoi Clinton, din spatele ei. Gura şi maxilarul începuseră să i se umfle şi să se învineţească.

— Şi pe celălalt, spuse Hope fără să clipească la privirea ucigătoare pe care i-o aruncă Price care se supuse, tăcut.

— Şi acum dă-te înapoi.

Price se dădu. Hope îşi luă pistolul şi lăsă puşca jos, pentru că îi era mai comod aşa.

— Bine. Şi acum, aşază-te pe scaun şi du-ţi mâinile la spate.

— Nu face asta, Hope, spuse el printre dinţii încleştaţi.

Este un asasin. Nu-l asculta. De ce l-ai crede, pentru Dumnezeu? Uită-te la el, are salopetă de puşcăriaş.

— Asta pentru că mi-ai luat tu uniforma.

— Stai jos, repetă Hope către Price.

— Fir-ar de ce nu vrei să mă crezi?

— Pentru că am auzit la radio despre un accident de autobuz. Doi poliţişti au murit şi cinci prizonieri au evadat. În timp ce vorbea, Hope nu-şi lua ochii de la Price. Pentru că ai o cămaşă prea mică pentru tine. Pentru că nu ai portofel şi pentru că pantalonii uniformei tale sunt rupţi şi au urme de sânge, fără ca tu să fi fost rănit.

— Şi cum rămâne cu pistolul de poliţist? Dacă i-am luat hainele, de ce nu i-am luat şi pistolul?

— Nu ştiu, recunoscu ea. Poate că ai fost aruncat la pământ în timpul accidentului şi când ţi-ai revenit, ceilalţi prizonieri fugiseră deja, luând armele cu ei. Nu cunosc toate detaliile. Tot ce ştiu eu este că ţi-am pus foarte multe întrebări. Iar răspunsurile tale nu se potrivesc.

De ce ai descărcat puşca şi ai ascuns gloanţele?

Price nici nu clipi.

— Din motive de siguranţă.

Nici Hope nu clipi.

— Rahat. Stai jos.

Price se aşeză. Nu-i plăcea asta, dar degetul ei era pe trăgaci şi privirea ei nu tremura deloc.

— Pune-ţi mâinile la spate.

Price şi le puse la spate. Din urechi îi ţâşneau aburi. Stând departe de atingerea lui în cazul în care el s-ar fi rotit brusc şi ar fi încercat să-i arunce arma din mână, Hope scoase una dintre cravate, făcându-i două noduri.

Apropiindu-se apoi repede, petrecu nodurile în jurul încheieturilor lui şi trase tare de capete. El începuse deja să se mişte, dar îngheţă în loc când cravata i se strânse tare în jurul încheieturilor.

— Frumoasă schemă. Ce ai făcut? spuse el calm.

— Noduri, aşa cum aş lega un viţel. Nu a trebuit decât să trag. Apoi petrecu capetele între încheieturile lui, fixând fiecare nod şi înnodă cravata.

— Aşa, acum picioarele.

Price nu se mişcă, lăsând-o să îi lege picioarele.

— Ascultă-mă, spuse el imperios. Eu chiar sunt ajutor de şerif. Nu lucrez de multă vreme aici şi nu mă cunoaşte multă lume.

— Da, cum să nu, spuse Clinton. I-ai ucis pe cei doi poliţişti şi probabil c-ai fi omorât-o şi pe ea, înainte de a pleca. Dezleagă-mă, coniţă, mi-au amorţit mâinile.

— Nu! Ascultă-mă, Hope. Trebuie să fi auzit de tipul ăsta. Este de pe aici. Aşa a ştiut că locuieşti împreună cu tatăl tău. Clinton – şi Price îşi întoarse capul spre celălalt bărbat – a răpit-o pe fiica unui fermier bogat din zonă şi a cerut un milion recompensă. I-au dat banii. Dar el nu şi-a respectat partea lui din târg. Fata nu se afla acolo unde spusese el că o lăsase. A fost prins când a încercat să-şi cheltuiască banii şi nu a spus niciodată unde a ascuns trupul fetei. S-a vorbit despre asta la toate emisiunile de ştiri.

Era transferat la o închisoare mai sigură iar noi ne-am gândit că merita încercarea de a mă băga împreună cu el, poate aflam ceva. Poate fi condamnat pentru crimă, pe baza dovezilor circumstanţiale, dar părinţii vor să fie găsit trupul fetei. Au acceptat gândul că a murit, dar vor să-i ofere o

înmormântare decentă. Avea şaptesprezece ani, o fetiţă drăguţă pe care a îngropat-o undeva în munţi, sau a aruncat-o într-o mină părăsită.

— Văd că ştii multe, aruncă Clinton cu o voce sălbatică. Vorbeşte, vorbeşte; spune-mi unde ai ascuns cadavrul.

Hope se duse în camera mare şi mai puse lemne pe foc. Apoi se opri lângă telefon, ridicând receptorul ca să verifice tonul. Nimic.

— Ce faci? Dezleagă-mă, îi ceru Clinton.

— Nu, spuse Hope.

— Ce?! Parcă nu-i venea să creadă ce auzise.

— Nu. Până când nu se reface legătura telefonică şi nu-l pot suna pe şerif ca să lămurească totul, presupun că cel mai bun lucru este să vă ţin pe amândoi aşa cum sunteţi.

Urmă un moment de tăcere încremenită; apoi Price îşi lăsă capul pe spate într-un hohot de râs.

Clinton se zgâi la el, cu gura căscată; apoi se înroşi tot şi strigă:

— Târfa cretină şi idioată!

— Bravo, fetiţo, îmi placi, spuse Price printre hohote de râs. Doamne, cât te iubesc! Chiar o să te iert pentru asta, deşi pe mine tipii ăia n-o să mă ierte ani de zile că am lăsat o blondă dulce şi micuţă, cu ochi cafenii, să mă lege fedeleş.

Hope se uită în ochii aceia albaştri, râzători, strălucind de lacrimi de amuzament şi nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Probabil că te iubesc şi eu, dar asta nu înseamnă că o să te dezleg.

Clinton îşi reveni suficient ca să spună:

— Îşi bate joc de tine, coniţă.

— Coniţă? Parcă nu aşa mi-ai spus acum câteva clipe.

— Îmi pare rău. M-am pierdut cu firea. Mă doare să te văd picată după fundul ăsta care regulează orice femeie.

— De asta sunt sigură.

— Ce trebuie să fac să te conving că minte?

— Nu poţi face nimic, aşa că fă economie de aer, îi spuse ea politicos.

O jumătate de oră mai târziu, Clinton spuse:

— Trebuie să mă duc la baie.

— Du-te-n pantaloni, îi replică Hope. Nu se gândise la complicaţia asta, dar nici nu avea de gând să-l dezlege pe vreunul dintre ei. Îi aruncă lui Price o privire de scuze şi el îi făcu cu ochiul.

— Până una, alta, eu n-am probleme. Totuşi, dacă până diseară nu se reface legătura telefonică, probabil că o să te implor să-mi aduci un borcan pentru compot.

Lui i-ar aduce unul, îşi spuse ea. Nu ar fi deranjat-o să-i facă lui acest serviciu. Se uită la Clinton. În niciun caz; pe a lui nu i-ar atinge-o nici cu cleştele.

Din jumătate în jumătate de oră verifica telefonul, privind cum soarele după-amiezii cobora în spatele munţilor. Clinton se foi şi Hope nu se îndoia că era în suferinţă. Probabil că nici Price nu era mai bine, doar că el nu lăsa să se vadă. Îi zâmbea de câte ori îi surprindea privirea, deşi cu faţa lui învineţită zâmbetul semăna mai mult cu o grimasă.

Exact la asfinţit, când ridică receptorul, Hope auzi tonul.

— Bingo! exclamă ea triumfător, ridicând receptorul şi luând cartea de telefon ca să caute numărul şerifului.

Price îi recită numărul şi dacă atunci fusese aproape sigură că el îi spusese adevărul, în clipa aceea era *absolut* sigură. Faţa i se lumină şi îi aruncă lui Price un zâmbet radios, în timp ce forma numărul.

— Departamentul Şerifului, se auzi o voce bărbătească, alertă.

— Alo, sunt Hope Bradshaw, de la Complexul Crescent Lake. Am aici doi bărbaţi. Unul este Price Tanner şi numele celuilalt este Clinton.

Amândoi pretind că sunt ajutoare de şerif şi că celălalt este un asasin. Îmi puteţi spune dumneavoastră care, ce este?

— Fir-ar să fie, tună vocea. La naiba! Fir-ar scuze, nu am vrut să spun asta. Ziceţi că îi aveţi şi pe Tanner şi pe Clinton?

— Da. Care dintre ei este ajutorul de şerif?

— Tanner. Cum i-aţi…? Adică…

— Ţin un pistol îndreptat asupra lor. Cum arată Tanner? Ce culoare de ochi are?

Ajutorul de şerif de la celălalt capăt al firului nu păru deconcertat.

— Culoare a ochilor? Ah… subiectul are în jur de un metru optzeci şi patru, nouăzeci de kilograme, este brunet cu ochi albaştri.

— Mulţumesc, spuse Hope, recunoscătoare că poliţiştii erau antrenaţi să ofere descrieri succinte.

— Vreţi să vorbiţi cu Ajutorul de şerif Tanner?

— Da, doamnă, aş vrea!

Luând telefonul, îl duse cât putu de departe, dar firul nu era suficient de lung.

— O clipă, spuse ea lăsând receptorul jos.

Se repezi la bucătărie şi luă cuţitul de fructe. Alergând înapoi la Price, îngenunche şi-i tăie legăturile de la mâini cu mişcări de fierăstrău, apoi se aplecă asupra gleznelor, în timp ce el îşi freca mâinile să-şi repună sângele în circulaţie.

— Ai nevoie de un telefon fără fir. Sau de unul cu un fir mai lung.

— O să mă ocup de asta prima oară când mă duc la târguieli, spuse ea eliberându-i gleznele.

Telefonul din bucătărie era mai aproape, deşi nici firul lui nu era suficient de lung. Price şchiopătă spre el, cu muşchii crispaţi după atâta stat într-o poziţie forţată.

— Aici e Tanner. Da, totul este sub control. Vă fac un raport complet când veniţi. Drumurile au redevenit circulabile? În regulă.

Pricepuse receptorul înapoi în furcă şi se întoarse şchiopătând spre ea.

— Drumul este în continuare blocat, dar fac rost de un plug. În două ore ar trebui să fie aici.

Spunând asta, Price trecu de ea, şchiopătând.

Hope clipi des.

— Price?

— Nu mă pot opri să vorbesc, spuse el îndreptându-se cât putea de repede, spre baie.

Hope nu-şi putu stăpâni râsul. Clinton se holbă la ea în timp ce trecea pe lângă el să ducă telefonul înapoi în camera mare. Mai avea încă în mână cuţitul de fructe. Se opri şi se uită la el gânditoare şi ceva trebuie să i se fi citit pe faţă, pentru că omul păli.

— Nu, strigă Clinton în timp ce ea se apropia, apoi

începu să urle.

— L-AI CRESTAT, spuse Price, nevenindu-i să creadă. Chiar l-ai crestat.

— Trebuia să ştie că vorbeam serios, spuse Hope. N-a fost decât o tăietură minusculă, nimic să merite atâta scandal. De fapt, a fost un accident; n-am vrut să mă apropii atât de mult de el, dar el a făcut un salt.

Nu numai asta făcuse Clinton; îşi pierduse şi controlul asupra rinichilor. După care a început să vorbească, bâlbâindu-se cât putea el de repede, strigând la Price, spunând orice ca să o împiedice să-l mai taie. Price sună la departamentul şerifului, făcând schimb de informaţii, pe care le sperau reale.

TRECUSE DE MIEZUL NOPŢII. Stăteau întinşi în pat, îmbrăţişaţi. Hope îi ţinea pe obraz o pungă cu gheaţă; el îi ţinea una pe spate.

— Am vorbit serios, spuse Price sărutând-o pe frunte, când am spus că te iubesc. Ştiu, totul s-a petrecut foarte repede, dar… ştiu ce simt. Din clipa în care am deschis ochii şi te-am văzut, te-am dorit. Deci? adăugă el după o pauză.

— Deci? repetă ea.

— Deci, „poate" că şi tu mă iubeşti, ei?

— Poate. Şi Hope se ghemui şi mai comod, lângă el. Categoric, întări ea.

— Spune-o! îi porunci el strângând-o mai mult în braţe.

— Te iubesc. Dar eu cred că ar trebui să ne acordăm timp, să ne cunoaştem unul pe celălalt…

Price râse încetişor.

— Să ne acordăm timp? Nu crezi că e cam târzior pentru aşa ceva?

Ea nu avea răspuns. Pentru că prea multe se întâmplaseră într-un timp atât de scurt. Avea senzaţia că ziua de ieri se petrecuse de fapt cu multe săptămâni în urmă. Aruncaţi împreună în circumstanţe extreme, îl văzuse într-o multitudine de situaţii şi ştia că prima ei impresie despre el, înceţoşată, delirantă, fericită, fusese cea adevărată. Simţea ca şi cum l-ar fi citit instantaneu, instinctul primitiv recunoscându-l drept partenerul ei.

— Mărită-te cu mine, Hope. Cât mai repede. Cu riscurile pe care ni le-am asumat, probabil că am nimerit lozul cu copilul.

Vocea lui era leneşă, plină de seducţie.

Hope îşi înălţă capul de pe umărul lui, uitându-se, prin întuneric, la el. Îi văzu strălucirea dinţilor când zâmbi şi avu din nou acel sentiment de recunoaştere, de confirmare.

— Bine. Dacă vrei tu…

— Dacă vreau? Price îi luă mâna şi i-o duse între picioarele lui. Era tare ca piatra.

— Abia aştept, draga mea, şopti el cu o voce uşor tremurată, cum o mai avusese mai devreme, când discutaseră despre această posibilitate.

— Tu nu trebuie decât să rosteşti cuvântul şi eu mă voi dedica proiectului.

— Te iubesc, spuse ea, abandonându-se bucuroasă inevitabilului.

Lacul Viselor

1

Ochii lui erau ca nestematele, acvamarini, adânci şi plini de viaţă ca marea, dogorind prin ceaţa care-l învăluia. Străluceau în jos spre ea, cu o expresie atât de intensă încât se sperie şi se luptă în strânsoarea lui. El o linişti, cu vocea îngroşată de pasiune, în timp controla lupta, mângâind-o şi îmbrăţişând-o până când ea începu din nou să tremure de plăcere, întinzându-se în sus spre el. Coapsele lui o loveau ritmic. Trupul lui puternic era gol, muşchii lui de fier mişcându-se ca mătasea unsă, sub pielea asudată. Ceaţa venind dinspre lac era atât de groasă în jurul lor, încât nu-l putea vedea clar, îl putea doar simţi, intrând şi ieşind, posedând-o atât de sălbatic şi de total, încât ştiu că nu se va putea elibera niciodată de el.

Trăsăturile lui se pierdeau în ceaţă oricât şi-ar fi forţat ea ochii să-l vadă, oricât ar fi strigat, frustrată. Doar nestematele fierbinţi ale ochilor lui străpungeau ceaţa, ochi pe care-i mai văzuse înainte, prin alte… ceţuri.

Thea se trezi brusc, cu trupul tremurând de ecoul pasiunii… şi împlinirii. Pielea îi era udă de sudoare şi-şi putea auzi propria respiraţie, la început repede şi puternică, încetinind treptat, pe măsură ce bătăile inimii îşi regăseau ritmul normal. Visul o sleia întotdeauna de putere, lăsând-o stoarsă şi fără oase, de epuizare.

Se simţea zguduită, incapabilă să gândească, depăşită de panică şi de pasiune, totodată.

Vintrele îi palpitau, ca şi cum ar fi făcut dragoste; se răsuci în aşternuturile răvăşite, strângându-şi pulpele,

încercând să nege senzaţia că îl mai avea încă în ea. Pe *el.* Fără nume, fără chip, dar întotdeauna, *el.*

Se uită la lumina vagă a dimineţii timpurii care se presa de fereastră, un cenuşiu atât de fragil încât abia reuşea să pătrundă prin geam. Nu trebuia să se uite la ceas; visul îi apărea întotdeauna în ora întunecată, tăcută, dinaintea răsăritului şi se termina la prima apropiere a luminii.

Este doar un vis, îşi spuse ea în încercarea de a se linişti. *Doar un vis.*

Doar că era cu totul altfel decât orice vis pe care-l avusese vreodată.

Se gândea la el ca la un singur vis, deşi episoadele erau diferite. Ele – el – începuseră cu aproape o lună în urmă. La început se gândise la el doar ca la un vis straniu, în mod singular, viu şi înspăimântător, dar totuşi, doar un vis. Apoi visul a revenit în noaptea următoare. Şi următoarea.

Şi în fiecare noapte de atunci, până când începuse să-i fie frică să se mai culce. Încercase să-şi potrivească alarma ceasului ca să se trezească mai devreme, dar subterfugiul nu funcţionase. Ah, da, alarma sunase; dar în timp ce stătea întinsă în pat, deplângând somnul pierdut şi oţelindu-se să se scoale efectiv, visul îi revenise. Simţise cum starea de veghe începea să dispară, simţise cum aluneca sub suprafaţa conştientului, în lumea neagră a imaginilor vii, legănătoare. Încercase să lupte, să rămână trează, dar pur şi simplu îi fusese imposibil.

Ochii grei i se închideau şi el era din nou acolo…

Era furios pe ea, furios că încercase să-l evite. Părul lui lung, buclat, îi unduia pe umeri, cu şuviţele aproape vii de forţa furiei lui. Ochii lui… ah, Doamne, ochii lui la fel de vii ca

și visul, de un albastru-verde aprins, strecurându-se prin plasa contra țânțarilor, care-i drapa patul.

Rămas e întinsă acolo nemișcată, acut conștientă de așternuturile reci de sub ea, de mirosurile grele ale nopții tropicale, de căldura care făcea chiar și delicata ei cămașă de noapte să-i pară apăsătoare… dar mai ales de carnea ei care tremura de groază, conștientă de bărbatul care stătea acolo, în dormitorul umbrit al nopții, uitându-se la ea prin țesătura plasei.

Îngrozită, da, dar totodată triumfătoare. Știuse că se va ajunge aici. Îl respinsese, îi ținuse piept, îl incitase, aducându-l în acest moment, la acest târg cu diavolul pe care-l va încheia cu el. Era dușmanul ei. Dar în noaptea aceasta va deveni amantul ei.

Se apropie de ea, antrenamentul lui de luptător trădându-se în grația și forța fiecărei mișcări.

— Ai încercat să mă eviți, spuse el cu vocea la fel de furioasă ca un tunet în noapte. Ți-ai jucat jocurile, excitându-mă în mod deliberat, ca pe un armăsar urcat pe o iapă… iar acum îndrăznești să încerci să te ascunzi de mine? Ar trebui să te sugrum.

Thea se ridică într-un cot. Inima îi bubuia în piept, izbindu-se dureros de coaste și avu senzația că va leșina. Carnea ei însă se trezea la apropierea lui, desconsiderând pericolul.

— Mi-a fost teamă, spuse ea simplu, dezarmându-l cu acest adevăr.

El se opri, cu ochi arzând mai viu ca adineauri.

— Fii blestemată. Blestemați să fim amândoi, șopti el. Apoi mâinile lui puternice, de luptător, se întinseră spre vălul

plasei, apucându-l şi drapându-l peste partea superioară a trupului ei.

Ţesătura transparentă se aşează peste ea ca un vis, continuând totuşi să-i înceţoşeze lui trăsăturile, împiedicând-o să îl vadă clar.

Atingerea lui, când veni, îi smulse un sunet încet, de surpriză. Mâinile lui erau aspre şi fierbinţi, alunecând în sus, pe picioarele ei goale, într-o mângâiere înceată, îndepărtându-i cămaşa din cale. O foame violentă, cu atât mai feroce cu cât nu era dorită, emană din el, la vederea locului de împreunare al pulpelor ei. Deci aşa o să fie, îşi spuse ea şi încercă să se îmbărbăteze. El intenţiona să-i răpească virginitatea, fără să o pregătească. Aşa să fie.

Dacă el îşi imagina că o va face să strige de durere şi de şoc, va fi dezamăgit. Era el un luptător, dar ea îi va arăta că era egala lui, în curaj.

Şi el o posedă astfel, împins până la marginea patului, doar cu partea de jos a trupului, descoperită şi cu plasa contra ţânţarilor, între ei.

O posedă cu mânie şi cu tandreţe. O posedă cu o pasiune care o ardea, cu o plenitudine care o însemnă pe vecie a lui. Şi la sfârşit, ea, da, strigă. Până la urmă, triumful a fost al lui. Dar strigătele ei nu erau de durere ci de plăcere şi de împlinire şi de o glorie despre care nu ştiuse că exista.

Aceasta a fost pentru prima oară când a făcut dragoste cu ea, pentru prima oară când s-a trezit încă tremurând în urma unui orgasm atât de dulce şi de intens încât se pomeni plângând, ghemuită de una singură în patul răvăşit şi tânjind după mai mult. Pentru prima oară, dar în mod categoric, nu pentru ultima.

Thea se sculă din pat şi se duse la fereastră, frecându-se într-una cu mâinile pe braţe, în timp ce se uita afară, în curtea interioară tăcută, a blocului cu apartamente şi aşteptând sosirea adevăratului răsărit, aşteptând ca lumina veselă să alunge strania senzaţie de ireal. Îşi pierdea oare minţile? Oare aşa începea nebunia, cu această treptată eroziunea realităţii, până când nu mai puteai spune ce este real şi ce nu? Pentru că *aici* şi *acum,* ei nu i se mai păreau reale, nu atât de reale ca visele care plecau odată cu zorile. Munca ei avea de suferit; puterea ei de concentrare dispăruse. Dacă ar fi lucrat pentru altcineva şi nu doar pentru ea, ar fi avut mari probleme.

Nimic nu o pregătise pentru ceea ce i se întâmpla acum. Totul fusese atât de normal, atât de firesc. Părinţi minunaţi, o viaţă de familie liniştită, doi fraţi care, în ciuda indiciilor iniţiale, deveniseră bărbaţi cumsecade, interesanţi, pe care îi adora. Nimic traumatic nu i se întâmplase în perioada de creştere; monotonia şcolii, prieteniile aproape sufocante de care par să aibă nevoie tinerii, obişnuitele dispute şi certuri şi zilele lungi, liniştite, ale vacanţei, petrecute la lac. În fiecare vară, curajoasa ei mamă încărca minibuzul şi o pornea la drum spre casa lor de vacanţă, unde îşi stăpânea singură cei trei copii plini de energie, aproape toată vara. Tatăl lor venea la ei în fiecare weekend şi rămânea aici şi pentru o parte din concediul lui. Thea îşi amintea de lungile, fierbinţile zile de înot şi pescuit, de albinele bâzâind prin iarbă, de cântecele păsărilor, de insectele sclipind în întuneric, de ţârâitul greierilor şi orăcăitul broaştelor, de pleoscăitul unei broaşte ţestoase care se lansa la apă, de mirosul îmbietor al hamburgerilor pe grătarul cu cărbuni. Îşi amintea cât de plictisită era şi cât de

nerăbdătoare să se întoarcă acasă, pentru ca apoi, când se apropia din nou vara, să trepideze să se întoarcă la lac.

Dacă era ceva neobişnuit în viaţa ei, era ocupaţia aleasă de ea, dar ei îi plăcea să zugrăvească frumos case. Era dornică să pună mâna pe orice ofertă de zugrăvit, în interior sau exterior, iar clienţilor părea să le facă plăcere preocuparea ei pentru detalii. Pe măsură ce clienţii aflau despre acest talent deosebit al ei, căpăta tot mai multe comenzi, cerându-i-se să transforme pereţii. Picturile ei murale era vesele şi firești; nimic mistic sau angoasant. Şi atunci de ce a început, dintr-odată, să aibă aceste vise bizare, în care îi apărea acelaşi bărbat fără chip, noapte de noapte?

Numele lui varia în aceste vise. Era Marcus, îmbrăcat în centurion roman. Era Luc, un invadator normand. Era Neill, era Duncan… era atâţia şi atâţia bărbaţi diferiţi, încât nu ar fi trebuit să poată să-şi mai amintească numele lor. Dar totuşi şi le amintea.

Şi el îi spunea de fiecare dată altfel: Judith, Wila, Moira, Anice. Era toate aceste femei şi toate aceste femei erau la fel. Şi el era la fel, indiferent ce nume purta.

Îi apărea în vise şi când făcea dragoste cu ea îi poseda mai mult decât trupul. Îi invada sufletul şi o umplea de un dor care nu o părăsea niciodată, de sentimentul că într-un fel era incompletă fără el. Plăcerea era atât de zguduitoare, senzaţia atât de reală, încât prima oară când se trezise, plângând încet, îşi dusese cu groază mâna jos, atingându-se, să simtă umiditatea seminţei lui. Nu era acolo, firește. El nu exista decât în mintea ei.

În mai puţin de o săptămână era aniversarea ei de treizeci de ani şi în toţi aceşti ani nu simţise niciodată ceva

atât de intens pentru un bărbat real, cum simţea pentru himera care o bântuia în visele ei.

Nu se putea concentra asupra muncii ei.

Pictura murală pe care tocmai o terminase pentru familia Kalman nu se bucurase de obişnuita ei atenţie pentru detalii, deşi doamna Kalman fusese fericită cu ea. Thea ştia că nu se ridicase la standardele ei obişnuite, chiar dacă doamna Kalman nu ştia asta. Trebuia să înceteze să mai viseze la el. Poate că ar trebui să meargă la un terapeut, sau poate chiar la un psihiatru.

Dar totul în ea se revolta la această idee, la gândul de a-i povesti unui străin visele ei. Ar fi fost ca şi cum ar fi făcut dragoste în public.

Dar trebuia să facă ceva. Visele deveneau tot mai intense, tot mai înspăimântătoare. Căpătase o teamă atât de mare de apă încât ieri, traversând podul cu maşina, fusese aproape cuprinsă de panică. Ea, care iubise atât de mult sporturile de apă şi care înota ca un peşte! Iar acum trebuia să-şi facă mult curaj, să se uite doar la un râu sau un lac şi teama devenea tot mai mare.

În ultimele trei vise, fuseseră la lac. La lacul *ei,* unde-şi petrecuse minunatele vacanţe ale copilăriei. El îi invadase terenul propriu şi dintr-odată i se făcu mai groază ca oricând. Era ca şi cum o urmărise pas cu pas, în visele ei, împingând-o în mod inexorabil spre o concluzie pe care ea o ştia deja.

Pentru că în visele ei, el făcea doar uneori dragoste cu ea. Alteori, o omora.

Casa de vacanţă era aceeaşi, dar în mod ciudat, diminuată de trecerea timpului. Văzută cu ochii unui copil, fusese un loc uşor magic, spaţios, un loc unde veselia şi râsul erau ceva obişnuit, o casă făcută pentru veri lungi, minunate. Thea stătea în maşină şi se uita la ea, simţind dragoste şi o senzaţie de pace care îi depăşeau teama de a se afla efectiv aici, la locul unde se petrecuseră cele mai recente vise. Cu locul acesta nu putea asocia nimic altceva decât momente plăcute. La paisprezece ani fusese sărutată pentru prima oară, în umbra sălciei plângătoare, de Sammy Nu-ştiu-Cum. Toată vara aceea simţise o pasiune înnebunitoare pentru Sammy, al cărui chip nici măcar nu şi-l mai amintea! Ce mai dragoste!

Acum vedea micimea casei şi nevoia de a fi zugrăvită. Zâmbi, spunându-şi că se va ocupa de asta cât va sta aici. Iarba crescuse până la genunchi şi leagănul, care atârna de ramura groasă a stejarului uriaş, se desprinsese într-o parte. Se întări şi aruncă o privire rapidă spre lac. Pontonul trebuia reparat şi el şi încercă să se concentreze asupra acestui lucru, dar întinderea de apă albastră din spatele lui îi aduse transpiraţia pe frunte. Simţi în stomac o senzaţie de greaţă şi înghiţi convulsiv în timp ce-şi întorcea privirea înapoi spre casă, concentrându-se asupra zugrăvelii scorojite de pe veranda din faţă.

Noaptea trecută o ucisese. Expresia ochilor aceia acvamarini fusese calmă şi terifiant de îndepărtată în timp pe o ţinea în apa rece a lacului, cu braţele ca oţelul, lupta ei panicată pierzând treptat din intensitate, până când plămânii ei torturaţi eliberară ultima preţioasă fărâmă de oxigen şi ea îşi inhala acum propria moarte.

Se trezise în zorii timpurii, transpirată şi tremurând şi ştiu că nu mai putea continua aşa, fără să aibă o serioasă cădere nervoasă. Se sculase, îşi făcuse o oală cu cafea şi-şi petrecuse următoarele câteva ore făcându-şi planuri şi supra-încărcându-se cu cafeină. Cum nu avea nicio comandă, îi era uşor să-şi planifice timpul liber. Poate că nu era mişcarea cea mai înţeleaptă, de vreme ce vara era sezonul în care primea cele mai multe comenzi, dar asta era. La o oră la care probabil că părinţii ei se vor fi trezit deja, îi va suna şi le va cere permisiunea să-şi petreacă două săptămâni la lac. Aşa cum se aşteptase, părinţii ei au fost încântaţi să afle că în sfârşit îşi lua şi ea o mică vacanţă. Fraţii ei îşi petreceau în mod regulat vacanţele la casa de vară, împreună cu familiile lor, dar de la optsprezece ani, dintr-un motiv sau altul, Thea nu se mai întorsese la lac. Unsprezece ani însemnau mult, dar într-un fel sau altul, viaţa îi stătuse în cale. Mai întâi colegiul şi nevoia de a lucra verile ca să-l finanţeze, apoi vreo două slujbe plictisitoare în domeniul ales de ea şi care-i spuseseră că domeniul fusese prost ales.

Nimerise în cariera ei de zugrav şi pictor de case accidental, într-un moment în care rămăsese fără slujbă şi era disperată să facă ceva, orice, ca să câştige bani. Spre surpriza ei, în ciuda muncii grele, îi plăcuse să zugrăvească case. În timpul iernii obţinea câteva oferte de zugrăvit în interior, dar verile erau cele în care lucra ca un diavol şi efectiv nu reuşea să-şi întâlnească familia, în timpul ieşirii acesteia la lac.

— Dar de ziua ta? Nu o să fii aici, atunci? o întrebă mama ei, amintindu-şi brusc de eveniment.

Thea avu o ezitare. Familia ei era minunată, cu prilejul aniversărilor. Acum că fraţii ei erau căsătoriţi şi aveau copii,

nu exista o lună din an, fără aniversări. Spuse, într-un final:

— Nu ştiu. Sunt obosită, mamă. Chiar am nevoie să mă odihnesc.

Nu acesta era motivul pentru care se ducea la lac, dar nici minciună nu era. De aproape o lună nu mai dormise bine şi oboseala începea să se resimtă.

— Ce-aţi zice de o petrecere cu întârziere?

— Da, cred că o să fie în regulă. O să trebuiască să-i anunţ pe băieţi, spuse mama ei, îndoită.

— Da, mi-ar părea rău pentru ei să pregătească vreo şotie în ziua greşită. În cazul în care au comandat deja să mi se livreze o încărcătură de găinaţ de pasăre, vor trebui să mai amâne livrarea cu câteva zile.

Mama ei chicoti.

— Haide, că niciodată n-au mers atât de departe.

— Asta doar pentru că ştiu bine că eu le-aş face ceva de două ori mai cumplit.

— Bine, scumpa mea, să-ţi priască vacanţa ta la lac. Dar ai grijă de tine. Nu cred că-mi place ideea să te ştiu singură acolo.

— O să am grijă. Există ceva provizii acolo?

— Cred că sunt câteva conserve de supă, în cămară, dar altceva, nimic. Dă-ne de veste când ajungi acolo, da?

— „Dă-ne de veste" era codul pentru ceea ce tatăl lor numea „Pune-mâna-pe-telefon-şi-anunţ-o-pe-mama-ta-că-eşti-bine-ca-să-nu-sune la Persoane Dispărute". De regulă, doamna Marlow îşi lăsa copiii să-şi vadă de viaţa lor, dar când spunea „dă-ne de veste", ştiau cu toţii că era puţin îngrijorată.

— Te sun cum ajung la băcănie.

Thea îşi respectase promisiunea, sunând-o de îndată ce ajunsese la băcănia de unde îşi cumpărau întotdeauna proviziile pentru casa de vacanţă. Stătea acum în maşină, în faţa casei, îngheţată de teama de lac, în timp ce pungile cu perisabile se topeau pe bancheta din spate.

Îşi impuse să inspire adânc, să-şi gonească teama. Foarte bine, nu se putea uita la lac. O să se uite în altă parte, în timp ce va descărca maşina.

Uşa cu plasă scârţâi când o deschise, un sunet familiar care îi relaxă puţin expresia. Veranda cu plasă se întindea de-a lungul întregii faţade şi în copilăria ei era ocupată de o colecţie de scaune şi şezlonguri din lemn de Adirondack sau din răchită, desperecheate. Mama lor obişnuia să stea ore în şir pe terasă, cosând sau citind şi urmărindu-i pe Thea şi pe băieţi în timp ce se jucau în lac. Veranda era goală, acum: mobilierul din lemn de Adirondack şi din răchită dispăruse de mult şi o auzise pe mama ei spunând că şezlongurile fuseseră depozitate în magazia din spate. Thea nu ştia dacă se va obosi să le scoată; în măsura în care va putea, cu siguranţă că nu se va uita la lac.

Nu, nu acesta era adevărul. Ea venise aici să înfrunte groaza pe care i-o inoculaseră visele ei.

Dacă acest lucru însemna să stea şi să se uite ore întregi la apă, atunci asta va face. Nu va permite acestui coşmar nocturn să-i răpească bucuria de o viaţă.

Când descuie uşa, o izbi în faţă căldura şi umiditatea unei case neaerisite. Strâmbă din nas şi se repezi să descuie şi să deschidă toate ferestrele, dând drumul înăuntru aerului proaspăt. La vremea când termina de adus în casă proviziile şi de băgat în frigider carnea, briza uşoară îndulcise deja,

mult, aerul.

Din obişnuinţă, Thea porni să-şi ducă hainele în vechiul ei dormitor, dar se opri în clipa în care deschise uşa. Vechiul ei pat din fier fusese înlocuit cu două paturi gemene. Camera era mult mai micuţă decât îşi amintea ea. Privind în jur, se încruntă uşor. Duşumelele fără covoare erau aceleaşi, dar pereţii erau zugrăviţi în altă culoare şi ferestrele erau acoperite cu jaluzele, care înlocuise draperiile foşnitoare pe care le prefera se va fetiţă.

Camera băieţilor avusese întotdeauna paturi gemene – trei, de fapt – şi se uită să vadă dacă rămăsese la fel. Rămăsese, doar că numărul paturilor scăzuse la două. Thea oftă. I-ar fi plăcut să doarmă în vechea ei cameră, dar probabil că aceea a părinţilor era singura cu pat dublu şi ştia că va aprecia confortul acestuia. În apartamentul ei avea un pat de regină.

Deschizând uşa celui de al treilea dormitor, se simţi ca micuţa şi curioasa Goldilocks şi o pufni râsul. Da, în patul acesta o să doarmă. Vechiul pat dublu nu mai era, în locul lui se afla un pat uriaş, care ocupa aproape tot spaţiul, lăsând doar atât, de o parte şi de alta a lui, cât să te poţi mişca să aranjezi aşternuturile. Restul spaţiului era ocupat aproape în întregime de o comodă lungă, dublă. Va trebui să fie atentă să nu se lovească la degetele de la picioare, umblând pe aici, dar de dormit, era clar că va dormi în confort.

În timp ce-şi atârna hainele în debara, auzi inconfundabilul scârţâit al uşii cu plasă, paşi grei pe verandă şi apoi două ciocănituri scurte, puternice, în glaful uşii de la intrare, rămasă deschisă. Thea încremeni, tăcută. În stomac începea să i se formeze un nod rece, de groază.

Nu ştia cine putea fi la uşă. Niciodată până acum nu îi mai fusese frică aici – rata crimelor era atât de mică încât era aproape inexistent a – dar dintr-odată se simţi îngrozită. Dacă o văzuse vreun vagabond descărcând maşina şi ştia că era singură aici? O sunase deja pe mama ei, anunţând-o că ajunsese cu bine, deci nimeni nu se mai aştepta să audă de ea cel puţin o săptămână. Îi spusese mamei ei că intenţiona să stea vreo două săptămâni. Putea fi ucisă sau răpită şi nimeni nu ar fi aflat ceva decât peste cel puţin două săptămâni.

Sigur, mai erau şi alte case pe marginea lacului, dar niciuna la vedere. Cea mai apropiată, o casă de închiriat, se afla la vreo jumătate de milă depărtare, ascunsă în spatele unei fâşii de pământ care dădea direct în lac. Îşi aminti că în vara în care avea ea paisprezece ani, fusese închiriată de familia lui Sammy – Nu-ştiu-Cum.

Cine ştie cine o închiriase acum, sau dacă cineva se obosise să o închirieze sau pur şi simplu o ocupase prin efracţie.

Nu mai auzise o altă maşină sau o barcă, deci cine se afla pe verandă, venise pe jos. Numai casa de închiriat era la o distanţă ce putea fi străbătută pe jos.

Asta însemna că era un străin, nu cineva aparţinând familiilor cu care se văzuseră aici în fiecare vară.

Imaginaţia ei o luase razna, desigur, dar nu-şi putea controla respiraţia scurtă, superficială şi nici bătăile puternice ale inimii. Nu putea decât să stea acolo, în dormitor, ca un animăluţ paralizat de apropierea unui prădător.

Uşa de la intrare era deschisă. Se mai afla acolo încă o

uşă cu plasă, dar nu era încuiată.

Nimic nu-l putea opri, cine o fi fost el, să intre în casă.

Dacă se afla în pericol, însemna că era încolţită. Nu avea nicio armă în afara cuţitelor din bucătărie, dar nu putea ajunge la ele fără să fie văzută. Aruncă o privire agonizantă spre fereastră. Ce şanse avea să o deschidă şi să sară afară prin ea, fără să fie auzită? Având în vedere tăcerea din casă, şansele nu erau prea mari.

Ciocănitul acela dublu, puternic, se auzi din nou. Cel puţin mai era încă pe verandă. Poate că ea *era* nebună. De unde ştia că era un bărbat? După paşii apăsaţi? Poate că era o femeie voluminoasă.

Nu. Era un bărbat. Era sigură de asta. Chiar şi ciocănitul lui suna masculin, prea puternic să fi fost făcut de mâna mai uşoară a unei femei.

— Alo? E cineva acasă?

Thea se cutremură când vocea profundă răsună în casă, pătrunzându-i în oase. Era clar o voce bărbătească şi i se părea ciudat de familiară, deşi ştia că nu o mai auzise niciodată înainte.

Dumnezeule, îşi spuse ea, brusc dezgustată de sine. Ce se petrecea cu ea? Dacă bărbatul de pe verandă îi voia răul, nu-i folosea la nimic să se ascundă aici, în dormitor, ca o laşă. Şi în plus, un criminal ar fi deschis simplu uşa şi ar intrat aici, nu ar mai fi aşteptat. Probabil că era un bărbat cât se poate de cumsecade, care făcea o plimbare şi constatase sosire a unui nou vecin.

Poate că el nici nu *o văzuse,* observase doar maşina de pe alee. Se făcea singură de râs cu suspiciunile, cu panica asta.

Sigur, logica nu putea decât să-i mai calmeze spaima. Îi trebui mult autocontrol ca să-şi îndrepte umerii şi să-şi liniştească respiraţia şi chiar mai mult, ca să-şi oblige picioarele să se îndrepte spre uşa dormitorului. Se opri încă o dată aici, ca să-şi mai facă puţin curaj. Apoi ieşi din dormitor în living şi în raza vizuală a bărbatului de pe verandă.

Se uită la uşa deschisă şi inima aproape că îi stătu în loc. Silueta bărbatului se contura în lumina puternică din spatele lui şi nu-i putea vedea trăsăturile, dar era clar, un bărbat înalt.

Cel puţin un metru optzeci şi trei, cu umeri care umpleau cadrul uşii. Era doar imaginaţia ei, nu se putea altfel, dar în poziţia acelor umeri se citea o tensiune indescriptibilă, prudenţă şi ameninţare, totodată.

Nu se putea convinge să se apropie mai mult.

Dac el va face o mişcare să deschidă uşa cu plasă, ea se va repezi în bucătărie, spre uşa din spate. Geanta era în dormitor şi nu va reuşi să şi-o ia, dar cheile de la maşină erau în buzunarul de la jeanşi, deci va reuşi să plonjeze în maşină şi să încuie portierele până o va ajunge din urmă, apoi să plece după ajutor.

Îşi drese glasul şi reuşi să spună:

— Da? Cu ce vă pot ajuta? În ciuda efortului, vocea ei era joasă şi răguşită. Spre dezamăgirea ei, sunase aproape… ca o invitaţie. Poate că era mai bine decât să fi sunat îngrozită, deşi se îndoia. Ce declanşa mai curând apropierea unui prădător, groaza sau o percepută invitaţie sexuală?

Încetează! îşi spuse ea hotărâtă. Vizitatorul ei nu spusese şi nu făcuse nimic care să-i justifice această

paranoia.

— Sunt Richard Chance, spuse bărbatul şi încă o dată vocea lui îi pătrunse sub piele, până în măduva oaselor. Am închiriat casa alăturată, peste vară. V-am văzut maşina în parcare şi am venit să mă prezint.

Uşurarea era aproape la fel de debilitantă ca şi teroarea, îşi dădu seama Thea în timp ce muşchii i se decontractau, ameninţând-o cu o prăbuşire.

Întinse o mână nesigură, să se sprijine de perete.

— Sunt – sunt încântată să vă cunosc. Sunt Thea Marlow.

— Thea, repetă el încetişor. Era o subtilă senzualitate în felul în care-i pronunţase numele, ca şi cum l-ar fi gustat. Sunt încântat să te cunosc, Thea Marlow. Ştiu că probabil încă mai despachetezi, aşa că nu o să te reţin. Ne vedem mâine.

Se întoarse să plece şi Thea făcu un pas grăbit spre uşă. Apoi un altul. Când el se întindea să deschidă uşa cu plasă, ea se afla deja în prag.

— De unde ştii că încă mai despachetez? izbucni ea, din nou tensionată.

El se opri, dar nu se întoarse.

— Păi eu obişnuiesc să mă plimb mult, dimineţile, dar maşina ta nu era aici, în dimineaţa asta. Când am pus adineauri mâna pe capota maşinii, era caldă încă, ceea ce înseamnă că nu ai venit de multă vreme. Cred că a fost o presupunere rezonabilă.

A fost. Rezonabilă, logică. Dar de ce-i verificase capota să vadă cât era de caldă? Suspiciunea o lăsă mută.

Apoi, încet, îşi întoarse faţa spre ea. Soarele puternic

străluci în părul lui des şi lucios ca blana de nurcă şi îi scoase în evidenţă, cu claritate, fiecare linie puternică a feţei. Prin plasa fină a uşii, ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi un zâmbet lent, de necitit, îi înălţă colţurile gurii.

— Pe mâine, Thea Marlow.

Din nou nemişcată, Thea îl privi plecând.

Sângele i se scurse în picioare şi crezu că o să leşine. Simţea un zumzet în urechi şi buzele îi amorţiseră. Vederea începea să i se întunece şi îşi dădu seama că va leşina *cu adevărat.* Se lăsă stângace în mâini şi genunchi şi-şi lăsă capul să atârne în faţă, până când ameţeala începu să dispară.

Dumnezeule Mare. *Era el*!

Nu exista nicio îndoială. Deşi nu-i văzuse niciodată chipul în visele ei, îl recunoscuse. Când se întorsese să se uite la ea şi când ochii aceia vii, acvamarin, scânteiaseră spre ea, fiecare celulă din corpul ei zbârnâise, recunoscându-l.

3

Thea era atât de zdruncinată încât începuse efectiv să-şi reîncarce lucrurile în maşină, gata să zboare înapoi în siguranţa îndoielnică a apartamentului ei din White Plains. Până la urmă, deşi continua să tremure, îşi aduse înapoi în casă hainele şi târguielile, după care făcu apel la cafea, tradiţionalul ei remediu. La ce bun să se întoarcă acasă? Problema erau visele ei, care o aduseseră într-o stare de tensiune atât de mare încât intrase în panică la vedere a unui vecin venit să o salute, după care decisese imediat, bazându-se pe culoarea plină de viaţă a ochilor acestuia, că

el era bărbatul din visele ei.

Perfect, îşi spuse ea cu seriozitate, în timp ce savura a treia cană cu cafea, sosise timpul confruntării cu realitatea. Niciodată nu reuşise să-i vadă chipul lui Marcus – Neill – Duncan, din cauza acelei ceţi afurisite care părea să se interpună întotdeauna între ei. Singurul lucru pe care-l putea spune despre el era că avea păr lung, negru şi ochi acvamarin. Pe de altă parte, îi ştia mirosul, atingerea, fiecare centimetru din trupul lui muşchiulos, forţa cu care făcea dragoste. Ce trebuia oare să facă, să-l roage pe Richard Chance să se dezbrace, ca să-i caute similarităţile?

Sunt mulţi bărbaţi bruneţi; de fapt, majoritatea. Mulţi bărbaţi bruneţi au ochi plini de viaţă. Doar pura întâmplare făcuse ca ea să-l cunoască pe Richard Chance într-o perioadă în care nu era foarte logică atunci când venea vorba despre culoarea ochilor. Se scutură şi se ridică să-şi toarne cea de a patra cafea.

Ea venise aici cu un scop. Refuza să permită unui vis, indiferent cât de realist şi de tulburător era, să-i distrugă bucuria de a savura ceva ce iubise dintotdeauna. Nu ura doar această recentă teamă de apă, ura ce făceau visele acestea cu amintirile verilor copilăriei ei. A pierde această bucurie era ca şi cum şi-ar pierde centrul eului ei. La naiba, *va învăţa* să iubească din nou apa. Poate că nu va reuşi să se uite la apă imediat, dar la vremea când va pleca de aici, îşi jură că o să înoate din nou în lac. Nu putea permite stupidei ei paranoia faţă de Richard Chance să o gonească de aici. Faptul că el îi pronunţase numele ca şi cum l-ar fi savurat, nu însemna nimic. De fapt, însemna ceva, dar acest ceva era legat de organele lui sexuale, nu de visele ei. Thea ştia că nu era o frumuseţe răpitoare, dar nici nu era oarbă la atracţia pe care

o exercita asupra bărbaţilor. Era adesea nemulţumită de mopul ei de păr castaniu, des, buclat, disperată să-l îmblânzească tot timpul în ceva ce să semene cât de cât a un stil, dar bărbaţilor, din motive de ei ştiute, le plăcea.

Avea ochii verzi, trăsăturile ei erau proporţionate şi frumos cizelate, iar rigorile meseriei ei o menţineau zveltă şi în formă. Acum că nervii începuseră să i se calmeze, îşi dădea seama că sclipirea aceea din ochii lui memorabili fusese mai curând interesată, decât ameninţătoare.

Chestia asta putea deveni dificilă, având în vedere că ea venise aici ca să-şi rezolve anumite probleme, nu ca să îşi permită o legătură de o vară cu un vecin. Nu se afla în dispoziţie romantică, nici măcar pentru un divertisment oarecare, de două săptămâni. Se va arăta rece şi neinteresată faţă de invitaţiile pe care i le-ar putea lansa el, el va înţelege mesajul şi cu asta se va termina totul.

„VINO”.

Thea se întoarse şi îl văzu stând sub salcie, cu mâna întinsă. Nu voia să se ducă cu el, toate instinctele îi spuneau să fugă, dar pornirea de a asculta era ca o nevoie teribilă în ea, o durere şi o foame pe care i-o putea satisface el.

„Vino, spuse el din nou şi picioarele ei începură să înainteze, fără voia lor, de-a lungul ierbii reci, acoperită de rouă. Cămaşa albă de noapte i se încolăcea în jurul picioarelor şi-şi simţea goliciunea sub material. Indiferent câte straturi de haine ar fi acoperit-o, el o făcea întotdeauna să se simtă dezbrăcată şi vulnerabilă. Ştia că nu trebuia să se afle aici singură, mai ales cu el, dar nu reuşea să se convingă să intre din nou în casă. Ştia că era un bărbat periculos, dar nu conta. Tot ce conta era să fie cu el; buna cuviinţă care îi dirijase viaţa

însemna, brusc, mai puțin decât însemna iarba udă de sub picioarele ei goale.

Când ajunse la el, un lung moment rămaseră să se înfrunte din priviri ca doi adversari, fără să se miște sau să spună ceva, până când își spuse că va începe să urle de atâta tensiune. Ca un prădător ce era, el o pândise săptămâni în șir iar acum știa, instinctiv, că era în mâna lui. Își puse mâna pe brațul ei, atingerea arzând de vitalitate și un zâmbet vag îi flutură pe gura dură, când simți fiorul ei trădător.

— Crezi că o să-ți fac rău? o întrebă el vizibil amuzat.

Ea se înfioră din nou și spuse, uitându-se în sus la el.

— Da. Într-un fel sau altul… da.

O atrase inexorabil mai aproape de el, până când trupul ei sumar îmbrăcat se lipi de el și căldura animalică a cărnii lui îndepărtă răcoarea aerului nopții. Automat, își ridică mâinile să și le odihnească pe pieptul lui și senzația mușchilor lui ca piatra îi opri respirația. Niciun alt bărbat pe care-l atinsese ea vreodată nu fusese atât de dur și de vital ca acest – acest luptător, a cărui viață se baza pe moarte și distrugere. Voia să-l nege, să plece de lângă el, dar era la fel de neajutorată ca o frunză în vânt, ca să poată sfida curenții care o aspirau spre el.

Îi atinse părul cu buzele, într-un gest ciudat de tandru, neașteptat de la un astfel de bărbat.

— Atunci întinde-te jos, lângă mine și îți voi arăta cea mai dulce durere, șopti el.

Thea se trezi, ecourile propriilor ei strigăte răsunând încă în întunericul dormitorului. Îi arătase; ah, îi arătase. Zăcea acum pe spate, cu cămașa de noapte încolăcită în jurul taliei, cu picioarele deschise și genunchii ridicați. Mai simțea

încă în ea ultimele pulsaţii ale împlinirii.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în plâns.

Era mai mult decât tulburător – era umilitor.

Bărbatul acela blestemat nu îi domina doar visele, îi domina şi trupul. Întreaga ei personalitate se bazase pe o încăpăţânată normalitate, pe bunul ei simţ. Thea crezuse întotdeauna despre ea că era o persoană onorabilă şi brusc, această descriere părea să nu i se mai aplice. Din cauza viselor îşi luase ea două săptămâni de vacanţă, în toiul celui mai ocupat sezon al ei, ori asta nu era onorabil. Ceea ce se întâmpla acum cu ea sfida bunul simţ, sfida toate eforturile ei de a înţelege ce anume se întâmpla. Şi în mod cert nu era *normal* să aibă orgasme înspăimântător de intense, noapte de noapte, în timp ce dormea singură.

Înghiţindu-şi lacrimile, se dădu împleticindu-se jos din pat şi se duse la baie, unde rămase îndelung sub duş, încercând să-şi scape trupul de senzaţia de a fi fost atins de mâini invizibile.

Când se simţi cât de cât mai calmă, se uscă şi se relaxă în bucătărie, unde îşi pregăti cafea proaspătă, după care se aşeză, bând-o şi urmărind trecerea zorilor spre o dimineaţă radiind de soare.

Bucătăria se afla în spatele casei, deci lacul nu se vedea de la fereastra ei şi Thea se relaxa încet, în timp ce urmărea păsărelele zbenguindu-se din cracă în cracă, într-un pom din apropiere, ciripindu-şi şi făcând lucruri păsăreşti.

Trebuia să înceteze să permită acestor vise să o tulbure atât de mult. Oricât de tulburător era conţinutul lor, erau totuşi doar nişte vise. Când se gândea raţional, singurul lucru legat de aceste vise, care îi afectau cu adevărat viaţa,

era teama de apă pe care i-o cauzaseră. Ea venise la lac tocmai pentru a lucra ca să scape de această teamă, să se forţeze să-i facă faţă şi dacă va reuşi să şi-o depăşească, se va declara mulţumită. Poate că nu era normal să aibă vise erotice atât de intense, sau ca acelaşi bărbat care îi aducea o asemenea plăcere să o ucidă în alte vise, dar se va descurca şi cu asta. Cine ştie ce anume declanşase aceste vise? Puteau fi declanşate de lecturile eclectice, sau de cine ştie ce film pe care-l văzuse, sau de o combinaţie între cele două. Poate că vor dispărea la fel de brusc precum apăruseră.

Între timp, îşi irosise deja una dintre zilele prescrise de ea însăşi, ca perioadă de recuperare. Exceptând acea unică privire spre lac, imediat după sosire, care-i cauzase o stare de greaţă, reuşise să ignore cu desăvârşire lacul.

În regulă, Theadora, se mustră ea în tăcere.

Încetează să mai fi aşa o cârpă. Revino-ţi şi fă ce ai vrut să faci, venind aici.

Într-un gest inconştient de pregătire, îşi trecu degetele prin părul care aproape i se uscase cât timp îşi băuse cafeaua, amânând inevitabilul. Îşi simţea buclele neascultătoare, grele şi vibrante, formându-se sub degetele ei. Probabil că arăta ca naiba şi se bucură că nu era nimeni să o vadă.

În aceste două săptămâni va putea face abstracţie de felul în care arăta, exceptând curăţenia esenţială şi savură această libertate.

Îşi mai turnă o ultimă cană cu cafea, pentru starea ei de bine şi se duse pe verandă, uitându-se atentă în jos, ca nu cumva să verse lichidul fierbinte. Da, îşi spuse ea sarcastic, grozavă scuză ca să evite să vadă lacul, de cum avea să

deschidă uşa.

Continuă să se uite în jos în timp ce deschidea uşa de la intrare şi simţi aerul rece al dimineţii spălându-i picioarele. După ce ieşise de sub duş, îşi trăsese din nou pe ea cămaşa de noapte şi materialul subţire nu era potrivit pentru răcoarea pe care soarele încă nu o alungase de tot.

Perfect. Era timpul s-o facă. Ţinându-se tare de cană ca de un colac de salvare, îşi ridică încetişor ochii, astfel încât privirea ei alunecă mai întâi de-a lungul duşumelei verandei, apoi spre iarba crescută peste măsură şi apoi în jos, de-a lungul pantei care ducea spre lac. În mod deliberat se concentra doar asupra unui câmp vizual îngust, astfel încât orice altceva era înceţoşat. Iat-o, acolo, la stânga, era salcia şi…

El stătea acolo, sub ramurile plângătoare, exact cum stătuse în visul ei.

Inima aproape că i se opri. Doamne, Dumnezeule, visele ei începeau acum să se manifeste şi în ceasurile ei de trezie, sub forma halucinaţiilor. Încercă să clipească, încercă să alunge viziunea, dar nu reuşi decât să se uite îngheţată, îngrozită, la bărbatul care stătea nemişcat ca o statuie, ochii lui acvamarini strălucind de la distanţă.

Apoi el se mişcă şi ea tresări reacţionând, în timp ce îşi dădea seama de două lucruri, fiecare la fel de tulburător, în felul lui.

Unul, „viziunea” era Richard Chance. Silueta de sub copac era o fiinţă umană reală, nu un produs al imaginaţiei ei.

Doi, nu îşi dăduse seama mai devreme, dar în noaptea trecută reuşise pentru prima oară să vadă chipul iubitului ei

din vise şi acest chip fusese chipul lui Richard Chance.

Îşi calmă bătăile sălbatice ale inimii. Fireşte că subconştientul ei alesese trăsăturile iubitului din vise. De fapt, fusese uluită de asemănarea dintre ochii lor. Acest tertip al viselor ei era, în sfârşit, logic.

Se priviră peste întinderea de iarbă udă de rouă şi un zâmbet leneş flutură pe linia dură a gurii lui, aproape făcându-i inima să o ia din nou la galop. Pentru siguranţa circuitelor ei, Thea speră ca el să nu zâmbească prea des.

Apoi Richard Chance întinse mâna spre ea şi spuse:

— Vino.

4

Orice urmă de culoare se şterse de pe chipul ei.

— Ce-ai spus? întrebă ea şoptit.

Nu avea cum să o audă. Se aflau la cel puţin 30 de metri depărtare unul de celălalt; abia dacă auzise ea singurul cuvânt pronunţat de el, deşi într-un fel sunetul fusese perfect clar, ca şi cum l-ar fi auzit atât în ea cât şi în afara ei. Dar expresia de pe chipul lui se schimbă subtil, spre ceva mai alert, cu ochii mai sfredelitori. Mâna lui întinsă păru dintr-odată mai imperioasă, deşi tonul deveni seducător.

— Thea. Vino cu mine.

Tremurând, Thea se dădu înapoi, cu gândul să închidă uşa. Sigur, nu putea fi vorba decât de o pură coincidenţă, dar o coincidenţă stranie.

— Nu fugi. Nu trebuie să fugi. Nu o să-ţi fac rău, spuse el cu blândeţe.

Thea nu se considerase niciodată o laşă. Fraţii ei ar fi

descris-o o idee prea impulsivă pentru binele ei, încăpăţânându-se să se caţere în orice copac în care se căţărau ei, sau să se legene pe o frânghie tot atât de înaltă ca şi ei, pentru ca de acolo să-şi ia avânt şi să-şi dea drumul în lac. În ciuda straniei similitudini între vis şi ce spusese el chiar acum, spinarea i se întări şi Thea se uită la Richard Chance stând acolo, sub salcie, înconjurat de o ceaţă uşoară. O dată în plus, permisese unei ciudate coincidenţe să o sperie, ori ea era obosită să se tot teamă. Ştia instinctiv că cel mai bun mod de a-ţi învinge o temere era acela de a-i face faţă – de unde şi venirea ei la lac – şi decise să se uite bine, atent, la domnul Chance, ca să catalogheze toate similitudinile dintre el şi iubitul ei din vis. Se uită şi aproape îşi dori să nu o fi făcut.

Asemănarea nu era doar la ochi şi la culoarea părului. O putea vedea acum în liniile puternice ale trupului său, înalt şi masiv. Purta Jean şi ghete de drumeţie şi o cămaşă din batist Chambray, cu mâneci scurte, care-i expunea muşchii braţelor. Observă grosimea încheieturilor mâinilor, încheieturile unui bărbat care face de obicei muncă fizică grea*… încheieturile unui spadasin.*

Thea oftă, zguduită de acest gând. De unde-i venise? Ce ştia ea despre spadasini? Nu prea se vedeau la tot pasul; ea nu întâlnise nici măcar un singur scrimer. Şi chiar în timp ce-şi imagina mişcările elegante presupuse de scrimă, respingea comparaţia. Nu, un *spadasin* era un bărbat care folosea într-o bătălie o sabie lată, grea, tăind şi ciopârţind. O amintire îi trecu prin minte şi îl văzu pe Richard Chance în mână cu o sabie scoţiană, doar că îşi spune a Neill… şi apoi Marcus, mânuind de data asta o sabie romană, scurtă…

Nu. Nu avea voie să gândească astfel. Visele erau o

fantezie a subconştientului, nimic mai mult. Nu recunoştea, cu adevărat, nimic la Richard Chance. Toate astea se explicau prin faptul că îl cunoscuse pur şi simplu într-un moment când era vulnerabilă pe plan emoţional şi dezechilibrată, aproape ca şi cum ar fi ieşit tocmai dintr-o poveste de dragoste cu final nefericit. Trebuia să-şi revină, pentru că era imposibil ca acest bărbat să aibă vreo legătură cu visele ei.

El stătea în continuare acolo, cu mâna întinsă, ca şi cum ar fi trecut doar o secundă şi nu minutul întreg pe care-l simţea ea.

Şi apoi el zâmbi din nou, ochii aceia vii încreţindu-se la colţuri.

— Nu vrei să vezi puii de broască ţestoasă? o întrebă el.

Pui de broască ţestoasă. Perspectiva era dezarmantă şi în mod surprinzător încântată de idee, Thea se trezi înaintând câţiva paşi, până când se pomeni în faţa uşii cu plasă a verandei.

Abia atunci se opri şi se uită în jos, la cămaşa ei de noapte.

— Trebuie să mă schimb.

Privirea lui se plimbă de-a lungul trupului ei.

— Pentru mine eşti grozavă, aşa. În plus, puii ar putea dispărea, dacă nu vii acum.

Nu încercase să-şi ascundă tonul apreciativ, uşor răguşit.

Thea îşi muşcă buza. În fond, cămaşa ei de noapte nu era o piesă nemaipomenită; era din bumbac alb, simplu, cu un decolteu modest şi mânecuţe căzute, lungă până la glezne. Prudenţa se lupta cu dorinţa de a vedea puii de

broască ţestoasă. Dintr-odată nu se mai putea gândi la nimic altceva mai drăgălaş decât la nişte puişori de broască ţestoasă. Decizându-se repede, împinse uşa şi păşi afară, în iarba înaltă. Trebui să-şi ridice cămaşa de noapte până la jumătatea gambei, ca să nu şi-o ude în rouă. Îşi croi drum cu grijă, prin bălăriile crescute, către bărbatul înalt care o aştepta.

Mai avea puţin să ajungă la el, când îşi dădu seama cât de aproape se afla de apă. Încremeni la jumătatea pasului, fiindu-i imposibil să arunce măcar o privire în dreapta, unde lacul murmura atât de aproape de piciorul ei. În schimb, privirea panicată şi se încleştă de chipul lui, cerşindu-i instinctiv ajutorul.

El se îndreptă, fiecare muşchi încordându-i-se când deveni alert, ca răspuns la reacţia ei. Ochii i se micşorară şi se uită atent dintr-o parte într-alta, căutând ce anume o îngrozise.

— Ce este? o întrebă apucând-o de braţ şi trăgând-o protector mai aproape de el, în căldura şi adăpostul trupului său.

Thea se înfioră şi deschise gura să-i spună, dar apropierea trupului său, în acelaşi timp liniştitor şi alarmant, o derută şi nu reuşi să se gândească ce anume să-i spună. Nu ştia ce o alarmase mai mult, apropierea de lac sau apropierea de el. Ea iubise întotdeauna lacul şi era foarte prudentă faţă de acest bărbat, dar reacţia lui spontană la tulburarea ei făcuse să tresară ceva în ea şi brusc simţi dorinţa de a se lipi de el. Mirosul cald al pielii lui îi umplea nările, plămânii – o combinaţie înnebunitoare de săpun, de aer proaspăt, de sudoare curată şi de miros de bărbat. O trăsese spre stânga lui, lăsându-şi dreapta liberă şi îi simţea

constanţa liniştitoarea bătăilor inimii, prin peretele puternic al pieptului.

Dintr-odată deveni acut conştientă de goliciunea ei, sub cămaşa de noapte. Sânii îi palpitau acolo unde erau presaţi de laterala lui şi vintrele începeau să-i pulseze. Doamne, Dumnezeule, ce căuta ea aici, îmbrăcată astfel?

Ce se întâmplase cu mult trâmbiţatul ei bun simţ? De când începuseră visele, se părea că nu mai avea niciun fel de bun simţ. Nu avea nicio scuză să se afle atât de aproape de un bărbat pe care îl cunoscuse ieri, abia. Ştia că trebuia să se retragă de lângă el, dar din clipa în care o atinsese, avusese un ciudat sentiment de intimitate, de *justeţe*, ca şi cum s-ar fi întors într-un loc unde mai fusese de nenumărate ori înainte.

Mâna lui liberă se plimba prin buclele ei umede. Ceva din starea de alertă dispăru din muşchii lui.

— Thea? Te-a speriat ceva?

Thea îşi drese glasul şi luptă împotriva unui val de ameţeală. Mâna din părul ei părea atât de familiară, ca şi cum… îşi smulse gândurile neascultătoare, din poteca imposibilă. Spuse, într-un târziu, cu un glas încă stins, de teamă.

— Apa. Mi-e… mi-e frică de apă şi mi-am dat tocmai seama cât de aproape eram de mai.

— Ah, spuse el cu un sunet încet, de conştientizare. Este de înţeles. Dar cum o să vezi broaştele ţestoase, dacă ţi-e frică de apă?

Se uită uluită la el.

— Nu m-am gândit la asta. Cum să-i spună că teama ei de apă era atât de recentă, încât nu se obişnuise încă să gândească în termeni de ce ar putea sau nu ar putea, în

funcţie de proximitatea apei. Atenţia îi fu din nou distrasă de unghiul maxilarului lui, văzut de jos. Era un maxilar foarte puternic, cu o bărbie încăpăţânată, observă ea. Avea o barbă foarte deasă; deşi era clar că tocmai se bărbierise, îi vedea firele întunecate, ca la o barbă de ora cinci. Simţi din nou acea enervantă senzaţie de familiaritate şi vru să-i pună mâna pe obraz. Se întrebă dacă era suficient de atent ca să se bărbierească înainte de a face dragoste şi avu brusc o imagine puternică a acestei bărbii ţepoase, frecându-se blând de curba sânului ei.

Tresări brusc, o mică mişcare care fu controlată aproape din prima clipă, braţul lui strângându-se mai tare în jurul ei şi trăgând-o mai ferm spre el.

— Broscuţele sunt acolo, cam la vreo şaisprezece metri, şopti el aplecându-şi capul pentru ca obrazul lui să-i mângâie buclele. Te-ai putea uita la ele dacă eu o să mă interpun între tine şi lac şi o să te ţin, ca să fii sigură că nu o să cazi în el?

Ah, ce bun era. Observă acest lucru într-un mod periferic. Ori de câte ori făcea ceva ce ea putea considera alarmant – ceva care *trebuia* să o alarmeze, cum ar fi să o ia în braţele lui – imediat îi distrăgea atenţia, comentând ceva.

Văzu tertipul dar… puii de broască ţestoasă erau atât de drăguţi. Se gândi la propunerea lui.

Poate că era o iluzie periculoasă, dar se simţea în siguranţă în braţele lui, încălzită de căldura lui şi învăluită în toată această forţă muşchiulară. În clipa aceea începu dorinţa, delicată, delicioasă, adânc în ea… sau poate că începuse înainte, la prima lui atingere, dar abia acum crescuse într-atât încât să o recunoască.

Cum altfel s-ar fi gândit la asprimea bărbii lui pe sânii ei? Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă în casă. Doar decisese deja că nu avea timp pentru o aventură oarecare. Dar logica nu avea nimic de-a face cu amestecul sălbatic de senzaţii pe care le experimentase din prima clipă în care-l văzuse pe omul ăsta, teamă, panică şi constrângere şi dorinţă, toate învălmăşindu-se, împletindu-se, astfel încât nu ştia de la un minut la altul cum va reacţiona. Nu-i plăcea asta, nu-i plăcea nimic din asta. Voia să fie din nou Thea cea de odinioară, nu creatura asta nervoasă, ilogică, pe care nu o mai recunoştea.

Perfect, să aruncăm atunci logica afară pe fereastră. Oricum nu-i fusese de cine ştie ce folos de când îi apăruseră visele. Se uită în sus, în ochii aceia acvamarini şi aruncă la câini şi prudenţa, decizând în schimb să acţioneze în baza instinctului pur.

— Poate că asta o să funcţioneze. Haide să încercăm.

Crezu că întrezărise o scânteie de triumf în ochii aceia cristalini, dar când se uită mai atentă, nu văzu decât o oarecare plăcere masculină.

— Haide să ne îndepărtăm câţiva paşi de apă, sugeră el trăgând-o deja, cu braţul bine strâns pe talia ei. Tot vom reuşi să vedem broscuţele. Să-mi spui dacă suntem încă prea aproape, da? Nu vreau să fii nervoasă.

Thea chicoti, surprinsă că mai era în stare să râdă. Cum putea să nu fie nervoasă? Era prea aproape de apă şi mult prea aproape de el.

— Dacă aş fi fost încălţată, aş fi tremurat în pantofi, recunoscu ea.

El se uită în jos la picioarele ei goale şi la felul în care-şi ţinea în sus cămaşa de noapte, să o ferească de iarba udă.

— Ar putea fi mărăcini, spuse el ca un fel de explicaţie, în timp ce se apleca să o cuprindă cu braţul liber pe după genunchi. Thea scoase un ţipăt slab de surpriză în timp ce el o ridica, apucându-se de cămaşa lui ca să se ţină. El zâmbi, în timp ce o instala mai sus, pe pieptul lui.

— Cum este?

Înspăimântător. Excitant. Inima îi bubuia sălbatic şi acea primă apăsarea dorinţei devenea tot mai intensă, îşi aruncă privirea spre pământ şi spuse:

— Sus.

— Te temi şi de înălţime?

— Nu, doar de apă. *Şi de tine, uriaşule.* Dar de fapt, era mai mult atrasă decât temătoare.

O purtă în braţe de-a lungul malului, având grijă să nu se apropie mai mult de apă, în timp ce Thea se uita în orice altă parte, numai la lac, nu. Punctul cel mai atrăgător era gâtul lui, puternic şi bronzat, cu o adâncitură mică, vulnerabilă, sub solidul măr al lui Adam.

Apropierea strânsă de pielea lui goală îi făcu buzele să-i tremure, ca şi cum şi le-ar fi apăsat tocmai de acea mică adâncitură, unde pulsul îi bătea ademenitor.

— Nu trebuie să facem zgomot, spuse el şoptit, încetinindu-şi ultimii paşi. Părăsiseră relativa curăţenie a ierbii prea crescute din grădină şi se aflau acum într-o învălmăşeală de tufe şi buruieni, unde precis se aflau şi mărăcini.

Picioarele ei goale o făceau la fel de fericită pe cât era el, că o căra. Copacii erau mai deşi aici, limitând mult vederea spre lac.

— Sunt tot aici, pe un buştean căzut, la marginea apei.

Să nu faci mişcări bruşte. O să te las acum jos, foarte încet. Pune-ţi picioarele pe bocancii mei.

Până să apuce să îl întrebe de ce, acum când se simţea atât de bine în braţele lui, el îşi retrase braţul de sub picioarele ei şi îi lăsă partea de jos a trupului să alunece. Deşi el avusese grijă să nu lase cămaşa de noapte să rămână prinsă între ei, fricţiunea trupului ei de al lui nu putea fi mai înnebunitoare. Thea îşi ţinu respiraţia, sânii şi vintrele îi zbârnâiau de căldură, în timp ce-şi lăsa picioarele şi greutatea pe vârful cizmelor lui.

Nici el nu era mai puţin afectat; umflătura fermă dintre picioarele lui o spunea clar.

Totuşi, el păru mai capabil decât ea, să o ignore. Avea amândouă braţele în jurul ei, ţinând-o confortabil lipită de el, dar îşi întorsese capul spre lac. Îi putea simţi entuziasmul zumzăind în el, dar care nu părea să fie de natură sexuală, în ciuda semierecţiei lui.

— Sunt şapte broscuţe, spuse el în şoaptă, cu glasul răguşit al unui îndrăgostit. Sunt aliniate pe buştean, ca nişte turtiţe argintii, cu picioare.

Întoarce-ţi doar capul şi aruncă-ţi o privire, iar eu o să te ţin ferm, ca să te simţi în siguranţă.

Thea ezită, sfâşiată între dorinţa de a vedea broscuţele ţestoase şi spaima de apă. Mâinile se agăţau tare de braţele lui şi îi simţi bicepşii tari flexându-se, când o strânse mai aproape de el.

— Nu te grăbi, îi spuse el în şoaptă şi Thea îi simţi buzele periindu-se de buclele ei.

Inspiră adânc şi se oţeli. O jumătate de secundă mai târziu îşi îngropă convulsiv faţa în pieptul lui, tremurând,

încercând să lupte cu greaţa care urca în ea. El o legănă, liniştind-o cu uşoara mişcare clătinătoare a trupului său, în timp ce îi şoptea sunete liniştitoare, care nu erau chiar cuvinte.

Peste două minute încercă din nou, cu aproape acelaşi rezultat.

La a patra încercare, din ochi îi curgeau lacrimi de frustrare. Richard încercă să o ducă înapoi în casă, dar încăpăţânarea de care erau atât de conştienţi fraţii ei îşi spuse cuvântul şi Thea refuză să plece de acolo. Dumnezeule, o să vadă broscuţele acelea ţestoase.

Zece minut e mai târziu tot nu reuşise să arunce decât o singură ocheadă, înainte ca panica şi greaţa să o lovească din nou şi Thea începea să devină furioasă pe ea. Broscuţele se însoreau încă fericite, dar puteau pleca de acolo în orice clipă.

— De data asta o să reuşesc, anunţă ea pe un ton de furioasă determinare.

Richard oftă.

— Bine.

Era perfect conştientă că el o putea oricând ridica înapoi în braţe şi să plece de acolo, dar simţea pe undeva că era dispus să stea aşa până când ea va fi gata să renunţe. Se încurajă şi începu să-şi întoarcă încet, încet, capul.

— În vreme ce tu te torturezi singură, eu o să-mi ocup timpul amintindu-mi cum puteam vedea prin cămaşa ta de noapte, când înaintai prin grădină, spuse el.

Uluită, Thea se pomeni clipind des, câteva secunde, spre micuţele broaşte ţestoase, în timp ce tremura la impactul spuselor lui. Când îşi întoarse brusc capul, pe faţa

ei se citea mai multă furie decât panică.

— *Ce?!*

— Am putut vedea prin cămaşa ta de noapte, repetă el binevoitor. Un zâmbet îi flutură pe buze şi ochii lui cristalini păreau şi mai amuzaţi când se uită în jos, la ea. Soarele strălucea dintr-un anumit unghi. Am văzut… Dar lăsă propoziţia neterminată.

Se împinse în braţele lui, în dorinţa de a se elibera, dar fără rezultat.

— Şi mă rog, *ce anume* ai văzut?

— Totul. Ai nişte sfârcuri mici, formidabile.

Părea că savurează amintirea. Scoase un sunet mic, de plăcere, din beregată.

Thea se înroşi puternic, simţind cum acele mai sus menţionate sfârcuri mici, formidabile, începeau să i se întărească. Reacţia fu dublată de una asemănătoare, în pantalonii lui.

— Uită-te la broscuţe, spuse el.

Tulburată, făcu întocmai. În acelaşi timp, el o mângâie cu mâna dreaptă în jos, spre fundul ei, atingerea arzându-i carnea prin pânza subţire, apoi o prinse şi o ridică astfel încât despicătura dintre pulpele ei se aşeză peste umflătura tare din spatele şliţului său. Lui Thea i se tăie respiraţia. Se uita orbită la broscuţe, dar atenţia ei era îndreptată asupra apexului pulpelor ei. Îşi înghiţi un geamăt, reţinându-şi cu greu pornirea de a se freca de umflătură. Simţea cum se modifică în interior, cum i se contractă şi decontractă muşchii, se simţea tot mai udă, pe măsură ce dorinţa devenea din ce în ce mai mare.

Era un străin. Iar ea probabil că înnebunise, de vreme

ce stătea aici cu el, într-o poziţie atât de provocatoare. Dar cu toate că mintea ei ştia că el era un străin, trupul îl accepta ca şi cum l-ar fi ştiut dintotdeauna. Conflictul o făcu incapabilă să acţioneze.

Broscuţele erau chiar ca nişte turtiţe, cu minuscule căpşoare de reptilă şi cu picioruşe boante. Stăteau aliniate pe buşteanul pe jumătate imersat, apa pleoscăind blând chiar sub ele. Thea se uită câteva clipe la luciul apei până să îşi dea seama ce făcea şi cu cât succes îi distrăsese el atenţia.

— Richard, spuse ea încet.

— Hmm? Vocea lui era mai groasă, respiraţia uşor mai rapidă.

— Mă uit la broscuţe.

— Ştiu, draga mea. Am ştiut că o s-o poţi face.

— Nu vreau să mă duc mai aproape, dar mă uit la apă.

— Asta e bine. Pe măsură ce o să înveţi să ai încredere în mine, o să scapi, treptat, de frica asta.

Ce lucru ciudat a putut el spune. Ce legătură avea el cu frica ei de apă? Care fusese provocată de visele ei, nu de el. Voia să-l întrebe de ce spusese asta, dar îi era greu să gândească cum trebuie, când el o ţinea atât de intim şi când erecţia lui se împingea tot mai insistent în ea, cu fiecare clipă care trecea.

Apoi ceva nevăzut le alarmă pe broscuţele ţestoase, sau poate că una dintre ele decisese pur şi simplu că îi ajunsese atâta soare şi celelalte fuseseră de acord, pentru că începură să-şi dea drumul, de pe buştean, plonjând în apă, una câte una, întreaga acţiune derulându-se atât de repede încât nu dură mai mult de o secundă.

Mici valuri începură să radieze dinspre buturugă,

retrezind un ecou de greaţă în stomacul ei. Thea înghiţi şi se uită în altă parte şi vraja senzuală dispăru.

Şi el înţelese. Înainte ca ea să apuce să spună ceva, o ridică în braţe şi o purtă înapoi în grădină.

Amintindu-şi ce spusese el despre cămaşa ei de noapte, Thea se înroşi din nou, de cum o instală înapoi pe picioarele ei. El se uită la obrajii încinşi şi în ochi i se citi amuzamentul.

— Nu râde, mormăi ea îndepărtându-se de el.

Deşi era, probabil, prea târziu, încercă să fie demnă.

— Mulţumesc că mi-ai arătat broscuţele ţestoase şi că ai avut răbdare cu mine.

— Cu cea mai mare plăcere, spuse el pe un ton grav, care îi trăda totuşi râsul interior.

Thea se încruntă. Nu ştia dacă să se îndepărteze mergând de-a-ndăratelea, sau să se întoarcă, permiţându-i să aibă o privelişte perfectă şi asupra spatelui ei. Nu avea destule mâini ca să-şi acopere punctele de interes şi oricum, era prea târziu. Făcu un compromis, îndepărtându-se pieziş.

— Thea.

Thea se opri, ridicându-şi întrebător sprâncenele.

— Vrei să vii cu mine la un picnic, în după-amiaza asta?

Un picnic? Se uita la el, minunându-se încă o dată de tulburătorul amestec de familiar şi de străin, pe care le regăsea în de el. Ca şi puii de broască ţestoasă, un picnic suna aproape la fel de insuportabil de tentant; simţea totul ca şi cum ar fi deschis o carte atât de captivant a încât nu se putea opri din a întoarce pagină după pagină.

Totuşi, simţi cum dă înapoi.

— Eu nu…

— Cam la o milă de aici, există un pom, într-un câmp necultivat, o întrerupse el şi orice urmă de amuzament dispăruse din ochii lui de culoarea oceanului. Este uriaş, cu crengi mai groase ca talia mea. Parcă s-ar afla acolo dintotdeauna. Mi-ar plăcea să stau întins pe o pătură, la umbra lui, să-mi pun capul în poala ta şi să-ţi povestesc despre visele mele.

5

Thea ar fi vrut să o ia la fugă. La naiba cu atâta curaj; discreţia îi cerea să dispară. Voia ea asta, dar picioarele nu i se mişcau. Parcă îi amorţise tot trupul. Dădu drumul tivului cămăşii de noapte să cadă în iarba udă şi rămase uitându-se prosteşte la el.

— Cine eşti? şopti ea într-un târziu.

El îi studie subita teroare din ochi şi o undă de regret îi traversă faţa. Spuse într-un târziu, pe un ton blând:

— Ţi-am spus, sunt Richard Chance.

Se opri şi privirea pătrunzătoare i se fixă din nou asupra ei, ca să nu-i scape nici cea mai mică nuanţă a expresiei.

— Haide să intrăm, spuse el apropiindu-se şi luând-o blând de mână şi ghidându-i paşii stângaci spre casă.

— O să vorbim acolo.

Thea îşi întări picioarele tremurânde şi-şi fixă călcâiele în pământ, trăgându-l să se oprească.

Ca şi cum ar fi putut. Niciodată până atunci nu fusese atât de conştientă de forţa unui bărbat, cum era de a lui. Nu că era o grămadă de muşchi, dar forţa de oţel a trupului său

era evidentă. Îl întrebă imperios:

— Ce e cu visele tale? Ce vrei de la mine?

El oftă şi-i dădu drumul, frecându-şi uşor degetele, în sus şi în jos, pe partea interioară, catifelată a braţului ei.

— Ceea ce nu vreau eu, este să-ţi fie frică.

Tocmai te-am găsit, Thea. Ultimul lucru pe care-l vreau este să te sperii şi să te pierd.

Tonul lui era calm şi sincer şi avu asupra ei un ciudat efect magic. Cum putea o femeie să nu se simtă, dacă nu convinsă, cel puţin calmată de această linişte din cuvintele lui? îşi mai reveni puţin şi se pomeni mânată încă o dată spre casă.

De data aceasta nu mai încercă să-l oprească.

Aşa măcar se va putea schimba în ceva mai potrivit, înainte de a avea acea discuţie pe care şi-o dorea el cu atâta insistenţă.

Se smulse de lângă el de îndată ce intrară şi-şi strânse în jurul ei, ca pe o pelerină, sărmana, roasa ei stăpânire de sine.

— Bucătăria este acolo, spuse ea arătând cu degetul. Dacă pui la făcut o cană proaspăt a cu cafea, vin şi eu imediat ce mă îmbrac.

El îi aruncă din nou una din acele priviri directe, de pură apreciere masculină, măsurând-o din cap până în picioare.

— Din punctul meu de vedere, nu e cazul să-ţi faci probleme, spuse el încet.

— Tocmai pentru punctul tău de vedere îmi fac probleme, răspunse ea şi zâmbetul lui îi trimise fluturi în stomac. În ciuda tuturor eforturilor, se simţi încălzită de

nedisimulata lui atracţie pentru ea.

— Cafeaua este în bufetul din stânga chiuvetei.

— Da, doamnă. Îi făcu cu ochiul şi o porni spre bucătărie. Thea intră în dormitor, închise uşa şi se lăsă pe ea, uşurată. Încă îi mai tremurau picioarele. Ce se petrecea? Avea senzaţia că se prăvălea într-un loc ciudat, bizar. El era un străin, îl cunoscuse abia ieri şi totuşi existau momente, tot mai multe, când simţea că îl ştia la fel de bine cum se ştia pe ea, când vocea lui reverbera adânc în ea ca un clopot intern. Trupul ei răspunsese trupului lui aşa cum nu i se mai întâmplase vreodată cu altcineva, cu uşurinţa unor vechi îndrăgostiţi.

Spusese şi făcuse lucruri care erau ca un ecou straniu al viselor ei. Dar cum putuse ea visa despre un bărbat pe care nu-l cunoştea? Era ceva cu totul în afara experienţei ei; nu avea nicio explicaţie pentru asta, doar dacă nu ar fi devenit dintr-odată, clarvăzătoare.

Da, desigur. Thea scutură din cap în timp ce îşi scotea cămaşa de noapte şi deschise un sertar de la comodă, să-şi ia un sutien şi nişte chiloţi.

Parcă îi auzea pe fraţii ei, dacă ar fi îndrăznit măcar să pomenească despre aşa ceva. „Uhu, uhu” ar fi pufnit ei, fornăind de râs. „Are cineva un turban pentru ea? Madam Theadora o să ne ghicească acum viitorul!”

Îşi trase pe ea jeanşii şi un T-shirt şi-şi vârî picioarele în nişte tenişi. Reconfortată de armura îmbrăcăminţii, se simţea mai bine pregătită să-i facă faţă din nou lui Richard Chance. Era o idee bizară să se gândească că îl întâlnise în visele ei, dar ştia un mod sigur de a afla. În fiecare reîncarnare, coapsa stângă a luptătorului ei avea o cicatrice,

o linie roşie lungă, neregulată, care se termina exact la câţiva centimetri deasupra genunchiului. Nu trebuia decât să-l roage să-şi dea jos pantalonii, ca să-i poată vedea piciorul şi o să desluşească acest mister, o dată pentru totdeauna.

Corect. Se şi vedea oferindu-i o ceaşcă de cafea:

— Cu zahăr şi lapte? Vrei cumva o prăjiturică cu chimen? Vrei te rog să-ţi dai jos pantalonii?

Sânii îi tresăriră şi muşchii stomacului i se încordară. Perspectiva de a-l vedea dezbrăcat era mai tentantă decât ar fi trebuit. Era ceva periculos de tentant în gândul de a-l ruga să se dezbrace. Sigur, el ar face-o, cu ochii aceia intenşi uitându-se la ea în tot acel timp. Iar el era la fel de conştient ca şi ea că în cazul în care ar fi fost surprinşi, ar fi fost omorât…

Thea se smulse din această tulburătoare fantezie. *Omorât?* De ce, Dumnezeule, se gândise la aşa ceva? Probabil că era doar visul, din nou – dar nu visase niciodată că el fusese ucis, doar ea. Şi că el fusese ucigaşul.

Muşchii stomacului i se strânseră din nou, dar de data aceasta cu revenirea acelei spaime instinctive pe care o resimţise din prima clipă în care îi auzise paşii pe verandă. Se temuse de el chiar înainte de a-l vedea. Era un bărbat a cărui reputaţie îl preceda…

Încetează! se admonestă Thea furioasă. Ce reputaţie? Ea nu auzise niciodată de Richard Chance. Se uită în jurul ei, în dormitor, sperând să reintre în normalitatea mediului ei înconjurător. Avea senzaţia că lucrurile deveneau înceţoşate, dar contururile mobilelor erau reconfortant de ascuţite. Nu, ceaţa se afla înăuntrul ei şi se îngrozi. Începea cu adevărat să alunece peste această linie delicată dintre realitate şi lumea

viselor.

Poate că Richard Chance nu exista. Poate că nu era decât produsul imaginaţiei ei, trezit la viaţă de acele vise de trei ori blestemate.

Dar mirosul înnebunitor de cafea nu era un vis.

Thea ieşi din cameră şi traversă livingul, oprindu-se neobservată în pragul uşii bucătăriei.

Sau ar fi trebuit să nu fie observată, pentru că picioarele ei în tenişi nu făcuseră niciun zgomot.

Dar Richard Chance, stând cu uşa frigiderului deschisă, studiindu-i conţinutul, se întoarse imediat să-i zâmbească şi privirea aceea acvamarină, enervantă, se plimbă de-a lungul picioarelor ei îmbrăcate în jeanşi, cu aceeaşi apreciere ca şi atunci când nu avusese pe ea decât cămaşa de noapte. Pentru el nu conta cu ce era îmbrăcată; el vedea carnea femeii, nu hainele, înţelese Thea în timp ce trupul îi pulsa din nou, într-un răspuns automat la această caldă examinare sexuală.

— Eşti real? îl întrebă ea, cuvintele abia auzite scăpându-i fără niciun plan. Am înnebunit?!

Degetele i se strânseră în pumni, în aşteptarea răspunsului lui.

El închise uşa frigiderului şi traversă repede spre ea, luându-i în mâna lui mult mai mare unul din pumnii strânşi şi ridicându-l la buze.

— Fireşte că nu ai înnebunit, o linişti el. Gura lui caldă apăsă cu delicateţe pe fiecare oscior alb al pumnului ei, uşurându-i tensiunea din mână.

— Lucrurile se întâmplă prea repede şi tu eşti puţin derutată. Atâta tot.

Explicaţia, constată ea, era încă una dintre afirmaţiile lui ambigue, dar ciudat de liniştitoare. Iar dacă el era un produs al imaginaţiei ei, era unul foarte solid, numai muşchi şi căldură trupească, cu parfumul subtil al pielii lui, cu tot.

Se uită la el îndelung, gânditoare.

— Dar dacă sunt nebună, spuse ea rezonabil, atunci tu nu exişti şi atunci de ce aş crede tot ce spui?

El îşi dădu capul pe spate, izbucnind în râs.

— Ai încredere în mine, Thea. Nu eşti nebună şi nici nu visezi.

Ai încredere în mine. Cuvintele îi răsunară în minte şi faţa îi îngheţă, fiori alergându-i de-a lungul spinării, în timp ce se uita la el. Ai încredere în mine. Îi mai spusese asta înainte.

Nu-şi amintise până acum, dar îi mai spusese asta în visele ei – visele în care o omora. El îi văzu schimbarea din expresie şi propria lui expresie deveni controlată. Se întoarse şi se duse să toarne cafea în două ceşti pe care le puse pe masă, înainte de a o ghida spre unul dintre scaune. El se aşeză vizavi de ea şi cuprinse o cană cu amândouă mâinile, inhalând aroma bogată a aburului.

Nu o întrebase cum îi plăcea cafeaua, remarcă Thea. Şi nici ea nu-i oferise lapte sau zahăr. El bea cafeaua aşa cum bea şi ceaiul: fără nimic.

Dar de unde ştia ea că îi plăcea ceaiul? Simţi cum o cuprinde o uşoară ameţeală şi se apucă de marginea mesei, în timp ce se uita la el. Era senzaţia cea mai ciudată, ca şi cum ar fi perceput imagini multiple, în timp ce ochii ei nu vedeau decât una singură. Şi pentru prima oară conştientiză o senzaţie de incomplet, ca şi cum ar fi lipsit o parte din ea.

Îşi petrecu mâinile în jurul ceştii fierbinţi din faţa ei, dar nu bău. Se uită în schimb la el, atentă.

— În regulă, domnule Chance, cărţile pe masă.

Ce vreţi să-mi spuneţi despre visele dumneavoastră?

El zâmbi şi dădu să deschidă gura, dar se răzgândi şi zâmbetul lui deveni trist. Într-un târziu ridică din umeri, ca şi cum şi-ar fi dat seama că nu se mai putea eschiva.

— Te visez de aproape o lună.

Thea se aşteptase la asta, dar auzindu-l acum, a fost totuşi un şoc pentru ea. Mâinile îi tremurară un pic, mărturisind:

— Eu – şi eu te visez. Ce se întâmplă? Avem cumva vreo legătură paranormală? Eu una nici măcar nu cred în chestii dintr-astea!

El sorbi din cafea, privind-o peste ceaşcă.

— În ce crezi tu, Thea? În soartă? În şansă? În coincidentă?

— În toate, presupun. Eu cred că sunt lucruri care trebuie să se întâmple… şi unele care pur şi simplu se întâmplă.

— Şi pe noi în ce categorie ne bagi? Lucrurile astea doar s-au întâmplat sau trebuiau să se întâmple aşa, cu noi?

— Tu presupui că există un „noi”, sublinie ea.

Noi avem nişte vise ciudate, dar asta nu înseamnă că suntem…

— Intimi? sugeră el, privind-o intens.

Da, visele fuseseră într-adevăr aşa. Obrajii i se înroşiră amintindu-şi câteva detalii sexuale.

Sperase că visele ei fuseseră doar ale ei… dar nu, înţelese ea, văzând expresia din ochii lui. Se înroşi şi mai

tare.

El izbucni în râs.

— Dacă ţi-ai putea vedea expresia!

— Încetează, spuse ea brusc, fixându-şi privirea în ceaşca de cafea, pentru că era prea stânjenită să se uite la el. Nu ştia dacă îl va mai putea privi vreodată în ochi.

— Thea, draga mea. Tonul lui era răbdător şi dureros de tandru când încercă să o liniştească.

— Am făcut dragoste cu tine în orice fel în care un bărbat poate iubi o femeie… dar numai în visele mele. Cum poate un vis să egaleze realitatea?

Dacă realitatea ar fi mai intensă decât visele, îşi spuse ea, precis că ar omorî-o. Mâzgăli ceva cu degetul pe masă, încercând să tergiverseze, până când se va linişti din nou. Oare cât de *reale* erau visele acestea? Cum îi putea spune el cu atât a uşurinţă „draga mea" şi cum de urechilor ei li se părea atât de firesc acest lucru? Încercă să-şi spună că nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de când îl văzuse pentru prima oară, dar constată că timpul nu avea nicio importanţă.

Exista între ei o recunoaştere profundă, care nu avea nicio legătură cu numărul răsăriturilor şi apusurilor.

Încă nu se putea uita la el, dar nici nu trebuia să-l vadă, pentru că fiecare celulă a trupului ei era vibrant conştientă de prezenţa lui. Singurele alte dăţi când se simţise atât de dureros de vie şi de sensibilă la prezenţa cuiva, fusese în visele ei cu acest bărbat. Nu ştia cum sau de ce visele lor ajunseseră să se înlănţuiască, dar evidenţa era prea copleşitoare ca să nege că acest lucru se întâmplase. Dar totuşi, cât de aproape de realitate erau aceste vise? Thea îşi

drese glasul.

— Ştiu că este o întrebare ciudată… dar ai cumva o cicatrice pe coapsa stângă?

Richard rămase o vreme tăcut, dar în final îl auzi oftând.

— Da.

Thea închise ochii, în timp ce şocul răspunsului lui pune a stăpânire pe ea. Dacă visele erau atât de precise, atunci mai avea o întrebare pentru el, una cu mult mai importantă, chiar. Îşi făcu curaj şi îl întrebă, cu vocea sugrumată:

— În visele tale, m-ai ucis vreodată?

Richard rămase din nou tăcut o vreme, atât de mult încât Thea nu mai putu suporta tensiunea şi-şi ridică privirea spre el.

— Da, spuse el.

6

Thea se ridică de la masă şi se repezi spre uşa de la intrare. El o prinse aici, petrecându-şi braţele pe după ea, prin spate şi ţinând-o ferecată de el.

— Dumnezeule, să nu-ţi fie frică de mine.

Niciodată nu ţi-aş face vreun rău. Ai încredere în mine. Îi şoptise cuvintele în buclele ei încurcate, cu vocea aspră de emoţie.

— Să am încredere în tine! Să am încredere în *tine?* Cum aş putea? Cum aş putea vreodată? răspunse ea ca un ecou, în pragul lacrimilor, încercând să se smulgă din strânsoarea lui.

— Cel puţin aici ai dreptate, spuse el cu oarecare asprime în glas. Te-ai coborât, lăsându-mă să te ating, să-ţi ofer plăcere, dar niciodată nu ai avut încredere în mine, ca să te iubesc.

Thea râse sălbatic, în pragul isteriei.

— Te-am cunoscut abia ieri! Eşti nebun – amândoi suntem nebuni. Nimic din toate astea nu are logică. Şi Thea se apucă de mâinile lui, încercând să se elibereze din strânsoare. El îşi ajustă doar strângerea. Prinzându-i mâinile şi înlănţuindu-şi degetele cu ale ei, împiedicând-o să acţioneze violent şi continuând să o ţină în îmbrăţişarea lui. Era atât de imobilizată încât ar fi putut doar să-l lovească în fluierul piciorului, numai că ea era în tenişi şi el în ghete, deci se îndoia că i-ar fi pricinuit cine ştie ce disconfort.

Dar deşi ştia că era inutil, se răsuci şi se luptă cu forţa lui superioară, până când obosi. Gâfâind, incapabilă să mai facă vreun efort, cedă, lăsându-şi muşchii să se relaxeze.

Instantaneu el o strânse mai mult, aplecându-şi capul să-şi frece gura de tâmplele ei. Rămase cu buzele acolo, simţindu-i pulsul prin pielea delicată. Îi şopti:

— Nu ne-am cunoscut abia ieri. Ne cunoaştem de o viaţă – de mai multe vieţi. Eu am fost aici, aşteptându-te. Ştiam că o să vii.

Atingerea lui avu un efect magic asupra ei: ca întotdeauna. Prezentul se înceţoşa, amestecându-se cu trecutul, până când nu mai era sigură ce anume se petrecea acum şi ce anume se petrecuse înainte. Exact aşa o ţinuse şi în noaptea aceea când el se strecurase prin tabăra armatei tatălui ei şi se furişase în camera ei. Teroarea se agita în ea ca aripile unui vultur, dar era şi atunci la fel de neajutorată

ca acum. Îi pusese căluş şi o purtase în tăcere, prin noapte, spre propria lui tabără, unde o ţinuse ostatecă, împotriva atacului tatălui ei. Fusese virgină când o răpise. Când o returnase, o lună mai târziu, nu mai era neatinsă. Şi se îndrăgostise atât de prosteşte de răpitorul ei, încât minţise ca să îl protejeze, trădându-şi astfel tatăl.

Thea îşi lăsă capul să-i cadă pe spate, pe umărul lui.

— Nu ştiu ce se întâmplă, spuse ea în şoaptă.

Cuvintele sunară gros, gâtuit. Scenele pe care le avea ea în cap nu puteau fi amintiri.

Buzele lui îi atinseră adâncitura mică de sub ureche.

— Ne-am regăsit, Thea. Thea. Cât de mult îmi place numele ăsta.

Ca şi prima oară, îi pronunţase numele de parcă l-ar fi degustat.

— De fapt, este – este Theadora. O preocupase dintotdeauna de ce îi dăduseră părinţii ei un nume atât de demodat, de neobişnuit, dar când i-a întrebat, mama ei i-a răspuns, uşor confuză, că pur şi simplu le plăcuse. Fraţii ei, pe de altă parte, aveau nume cât se poate de normale, Lee şi Jason.

— Ah. Ăsta îmi place chiar mai mult. Îi ciuguli lobul urechii, muşcându-l uşor cu dinţii lui ascuţiţi.

— Cine ai fost înainte? se auzi ea întrebând, scuturând apoi repede din cap. Nu contează. Oricum eu nu cred nimic din toate astea.

— Ba, crezi, o certă el amuşinându-i delicat coarda expusă, vulnerabilă a gâtului ei arcuit. Se excitase din nou, constată ea, sau poate că încă nici nu se relaxase, cine ştie. Lungimea lui dură se arcuise pe fundul ei îmbrăcat în jeanşi.

Niciun alt bărbat nu mai reacţionase la ea cu atâta dorinţă evidentă, nu o mai dorise atât de puternic şi de continuu.

Nu trebuia decât să-şi frece coapsele de el, în mişcarea aceea rotată care îl înnebunea întotdeauna şi el ar poseda-o acolo, atunci, lipind-o de zidul castelului şi ridicându-i fustele…

Thea îşi smulse mintea care o luase razna, de la visul cu ochii deschişi, dar realitatea nu era nici ea mai puţin provocatoare sau precară.

— Nu mai ştiu ce este cu adevărat real, strigă ea.

— Noi, Thea. Noi suntem reali. Ştiu că eşti confuză. De cum te-am văzut, am ştiut că o să începi să-ţi aminteşti. Voiam să te strâng în braţe, dar ştiam că era prea devreme, ştiam că erai îngrozită de ce se petrecea. Haide să ne bem cafeaua şi-ţi voi răspunde la toate întrebările.

Îi dădu drumul prudent, lăsând-o cu un ciudat sentiment de frig şi de abandonare. Se întoarse să se uite la el, la oasele acelea puternice ale feţei lui, la privirea intens atentă a ochilor lui plini de viaţă. Îi simţi foamea emanând din el ca un câmp de forţă, învăluind-o într-o căldură primară care contracara răcoarea faptului că nu se mai afla în braţele lui. O altă amintire o asaltă. Dintr-un alt timp, când stătuse şi se uitase la chipul lui şi-i văzuse dorinţa atât de clară, din ochi. Atunci fusese şocată şi îngrozită, o tânără domnişoară inocentă, răsfăţată, aruncată brusc în condiţii dure, când nu mai avea decât dubioasa lui protecţie, împotriva pericolelor. Dubioasă nu din cauza lipsei lui de competenţă ci pentru că era sigură că pericolul era mai mare dinspre el, decât dinspre o ameninţare exterioară.

Thea inspiră încet, adânc, simţind din nou ceaţa aceea

interioară, când trecutul se confunda cu prezentul şi înţelese dintr-odată cât de zadarnic era să continue să lupte cu adevărul.

Oricât ar fi fost de necrezut, trebuia să accepte ceea ce se petrecea. Îşi trăise întreaga ei viaţă – această viaţă, oricum – sigură, într-un cadru îngust, neştiind nimic altceva, dar acum obloanele fuseseră date de-o parte şi ea vedea mult prea mult. Această enormitate o copleşea, îi cerea să-şi depăşească graniţele confortabile ale vieţii ei şi să păşească spre pericol, pentru că asta era ceea ce adusese cu el Richard Chance, când intrase din nou în viaţa ei. Îl iubise în toate reîncarnările lui, indiferent cât de mult se luptase să-l respingă. Iar el o dorise şi el, violent, ignorând cu aroganţă pericolul de a se întoarce la ea, iară şi iară. Dar în ciuda acestei dorinţe, îşi spuse ea cu durere, până la urmă el sfârşea prin a o distruge de fiecare dată. Visele ei fuseseră nişte avertismente, făcându-i cunoştinţă cu trecutul. Pentru că ea să ştie şi să îl evite în prezent.

Să plece. Asta era tot ce trebuia ea să facă, să-şi strângă lucrurile şi să plece. În schimb, îl lăsase să o conducă înapoi în bucătărie, unde cafeaua încă mai aburea în ceşti. Rămase deconcertată să constate cât de puţin timp trecuse de când se ridicase de la masă.

— Cum ai ştiut unde să mă găseşti? De când ştii de mine? îl întrebă ea brusc, luând o gură întăritoare de cafea.

El îi aruncă o privire apreciativă, ca şi cum i-ar fi măsurat dorinţa de a-i accepta răspunsurile şi se aşeză pe scaun, vizavi de ea.

— Ca să-ţi răspund mai întâi la cea de a doua întrebare a ta, am ştiut de tine aproape toată viaţa mea. Eu am avut

dintotdeauna vise ciudate, foarte amănunţite, din vieţi şi timpuri diferite, aşa încât am acceptat toate acestea cu mult înainte de a deveni suficient de matur ca să mă gândesc că erau lucruri imposibile.

Râse sarcastic, apoi îşi căută şi el puterea în cafea.

— Faptul că ştiam despre tine, că te aşteptam, m-a distrus în relaţia cu alte femei. Nu o să te mint spunându-ţi că am fost ca un călugăr, dar nu am avut niciodată nici măcar o pasiune de adolescent.

Se uită în sus la ea, cu privirea inexpresivă.

— Cum poate concura o adolescentă sprinţară, şopti el, cu amintirile mele, când eu ştiam ce însemna să fiu bărbat şi să fac dragoste cu tine?

Ea nu avea asemenea amintiri decât de curând, dar oricum şi ea trecuse prin viaţă nemarcată romantic, cea mai adâncă parte din ea fiind incapabilă să răspundă bărbaţilor interesaţi. De la bun început, nu reuşise să-şi construiască nicio protecţie împotriva lui Richard.

Atât mental cât şi fizic, era dureros conştientă de el. El crescuse cu această prevenire şi firește, nu i-a fost uşor. Era greu de imaginat, dar lui îi fuseseră răpite, dintotdeauna, o copilărie şi o adolescenţă normale, o *viaţă* normală.

— Cât despre felul în care te-am găsit, continuă el, visele m-au adus aici. Detaliile pe care le-am văzut m-au ajutat să restrâng localizarea. Visele au început să fie tot mai intense şi am ştiut că nu puteai fi departe. Cum am văzut locul acesta, am ştiut că aici este. Aşa că am închiriat casa vecină şi am aşteptat.

— Tu unde locuieşti? îl întrebă ea curioasă.

Richard îi aruncă un zâmbet ciudat.

— Am locuit în Carolina de Nord, o bună bucată de vreme.

Era convinsă că nu-i spune a adevărul. Se lăsă pe spate şi îl studie, gândindu-se la următoarea întrebare.

— Cu ce te ocupi, ca să-ţi câştigi existenţa?

El râse şi tonul era jalnic şi vesel în acelaşi timp, ca şi cum s-ar fi aşteptat la întrebarea aceasta.

— Dumnezeule, unele lucruri nu se schimbă niciodată. Lucrez în armată, ce altceva să fac?

Firește. Doar era un războinic înnăscut, indiferent în care dintre vieţile lui. Frânturi de informaţii, aflate de la emisiunile de ştiri, îşi găseau acum locul. Ştiind intuitiv că el o direcţiona, se hazardă:

— Fort Bragg?

El încuviinţă din cap.

Forţele Speciale, prin urmare. Habar n-ar fi avut unde se afla baza acestora, dacă nu ar fi fost toate acele ştiri despre Războiul din Golf. Fu cuprinsă de o subită groază. Participase şi el la conflict? Dacă ar fi fost ucis şi ea nu ar mai fi ştiut niciodată despre el…

Atunci ea nu ar mai fi trebuit acum să se teamă pentru propria ei viaţă.

Într-un fel, asta nu-i diminuă frica pe care o resimţea pentru el. Întotdeauna îi fusese frică de el. El trăia cu pericolul fără să se gândească la el, dar ea nu fusese niciodată în stare să facă asta.

— Cum ai plecat de acolo?

— Am avut multe zile libere. Încă o lună de acum înainte nu trebuie să mă întorc acolo, decât în cazul în care s-ar întâmpla ceva neaşteptat.

Dar în ochii lui citea, fără să o înţeleagă exact, o expresie de îngrijorare, de resemnare.

Richard se întinse peste masă şi-i luă mâna.

Degetele lui lungi, bătătorite, le acoperiră pe ale ei mai subţiri, mai mici, învăluindu-le în căldură.

— Dar tu? Tu unde locuieşti, cu ce te ocupi?

Cel mai sigur ar fi fost să nu-i spună, dar se îndoia că ar fi avut vreun rost. În fond îi ştia numele şi probabil că-şi notase şi numărul maşinii ei. Dacă ar fi vrut, ar fi reuşit să o găsească.

— Eu locuiesc în White Plains. Acolo am crescut; toată familia mea locuieşte acolo.

Se trezi sporovăind despre asta, nerăbdătoare să-i ofere toate detaliile vieţii ei.

— Părinţii mei trăiesc încă şi am doi fraţi, unul mai mare decât mine şi altul, mai mic. Tu ai fraţi şi surori?

El scutură din cap, zâmbindu-i.

— Am câţiva unchi şi mătuşi şi câţiva veri împrăştiaţi prin ţară, dar nu am pe nimeni mai apropiat.

El fusese dintotdeauna un singuratic, nepermiţând nimănui să se apropie de el – cu excepţia ei. Din punctul acesta de vedere, fusese la fel de neajutorat ca şi ea.

— Eu zugrăvesc case, spuse ea simţind în continuare nevoia de a umple toate golurile dintre ei. Case adevărate, nu imaginile lor. Şi fac picturi murale.

Se simţi tensionată, dorind ca el să o aprobe, nu să-i manifeste îndoiala, aşa cum făceau mulţi alţii.

Degetele lui se strânseră peste ale ei, apoi se relaxară.

— Asta explică multe. Ţi-a plăcut întotdeauna să faci cât mai confortabile şi mai frumoase locurile noastre, fie că

era vorba de o blană întinsă pe jos, în cort, sau de câteva flori sălbatice, într-o cupă de metal.

Până să-i fi spus asta, ea nu avusese nicio amintire despre astfel de lucruri, dar brusc văzu pieile pe care le folosiseră ca să-şi facă priciul, în cort şi felul în care florile sălbatice pe care le aranja în cupa metalică îşi plecau capetele sub pala de aer rece, de fiecare dată când se deschidea perdeaua cortului.

— Tu îţi aminteşti totul? întrebă ea în şoaptă.

— Fiecare detaliu? Nu. Nu-mi pot aminti nici toate detaliile petrecute în viaţa aceasta; nimeni nu poate. Dar lucrurile importante, da.

— Noi de câte ori…? Vocea i se stinse, lovită din nou de imposibilitatea acestui lucru.

— De câte ori am făcut dragoste? sugeră el, deşi ştia al naibii de bine că nu asta ar fi vrut ea să întrebe. Totuşi, ochii lui arborară o expresie fierbinte, uşor galeşă şi spuse:

— Fără număr. Eu nu am reuşit niciodată să mă satur de tine.

Trupul ei îi răspunse, tresărind de dorinţă.

Reuşi să se controleze. În joc era viaţa ei, dacă ar fi cedat nevoii dureroase de a se implica din nou într-o relaţie cu el.

— De câte ori am trăit, îl corectă ea.

Îi simţi împotrivirea de a-i răspunde, dar jurase că îi va răspunde la toate întrebările, iar el era un om de onoare.

Şi el spuse, strângându-i din nou mai tare, mâna.

— De douăsprezece ori. Aceasta este cea de a douăsprezecea oară.

Thea aproape că sări de pe scaun. De douăsprezece ori!

Cifra îi răsuna în cap. Ea nu-şi amintea decât de jumătate din aceste dăţi, dar şi aceste amintiri erau parţiale. Copleşită, încercă să se smulgă de lângă el. Nu-şi putea păstra sănătatea minţii sub o asemenea încărcătură.

Într-un fel se pomeni trasă pe după masă şi instalată în poala lui. Acceptă familiaritate a poziţiei, ştiind că o mai ţinuse aşa, de nenumărate ori. Coapsele lui erau dure sub fundul ei, pieptul lui, un zid puternic, care să îi ofere protecţie, braţele lui, vânjoase bare de susţinere, din oţel viu. Nu avea logică să se simtă în siguranţă şi protejată în îmbrăţişarea unui bărbat care însemna un pericol atât de mare pentru ea, dar contactul cu trupul lui era infinit de reconfortant.

El spunea ceva liniştitor, dar Thea nu se putea concentra supra cuvintelor. Îşi lăsă capul pe spate, pe umărul lui, ameţită de tumultul emoţiilor contradictorii. El se uită în jos la ea şi-şi ţinu respiraţia, devenind tăcut, în timp ce privirea i se fixă pe gura ei.

Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă, dar nu o făcu, nu putu face asta. În schimb, braţul i se petrecu pe după gâtul lui, ţinându-se tare de el, în timp ce el îşi coborî capul şi-i acoperi gura cu a lui.

7

Gustul lui era ca o reîntoarcere acasă, gurile lor potrivindu-se fără nicio stângăcie sau nesiguranţă. Un geamăt flămând hârâi în gâtlejul lui şi întreg trupul i se tensionă în timp ce-i acapara gura cu limba. Cu uşurinţa unei lungi familiarităţi, îşi vârî mâna sub T-shirtul ei şi şi-o

închise peste un sân, făcându-şi loc cu degetele pe sub cupa sutienului, pentru ca mâna să i se aşeze acum pe pielea goală, cu sfârcul ca o mărgică, în palma lui. Thea se înfioră sub atingerea lui, într-un paroxism de dorinţă amestecată cu uşurare, ca şi cum, după ce suferise din cauza absenţei lui, se putea acum relaxa. Pentru ea nu existase niciodată un alt bărbat, îşi spuse ea afundându-se în plăcerea sărutului lui şi nici nu va exista vreodată. Deşi păreau prinşi într-un infernal dans al morţii, nu se mai putea opri să nu-l iubească, aşa cum nu-şi putea opri bătăile inimii.

Reacţia lui la ea era la fel de profundă şi de necontrolabilă ca şi a ei. O simţea în tensiunea tremurândă a trupului lui, în respiraţia lui neregulată, în nevoia atât de disperată de a o atinge. De ce atunci, în toate vieţile lor împreună, o distrusese? De sub pleoape începură să i se prelingă lacrimi, în timp ce se agăţa de el.

Oare *din cauza* forţei dorinţei lui? Să nu fi suportat să fie atât de mult la discreţia altei persoane, să fi considerat intolerabilă această vulnerabilitate şi într-un brusc acces de furie decisese să pună capăt acest ei nevoi? Nu; Thea respinse acest scenariu, pentru că una dintre cele mai clare amintiri ale ei era calmul din ochii lui acvamarini în timp ce o apăsa mai adânc şi mai adânc în apă, ţinând-o acolo până când orice urmă de oxigen îi dispăruse din plămâni şi imaginea i se înceţoşase.

O lacrimă îi alunecă în colţul gurii şi el îi gustă sarea. Gemu şi buzele îi părăsiră gura ca să se plimbe de-a lungul obrazului, sorbind umezeala.

Nu o întrebă de ce plângea, nu deveni neliniştit sau preocupat. În loc de asta, o strânse mai tare la piept, liniştind-o cu prezenţa lui. În timp ce scene din trecut îi

alunec au prin memorie ca nişte eşarfe de mătase, fine dar detectabile, Thea îşi aminti că el nu fusese niciodată tulburat de lacrimile ei. Şi oricum, nici ca ea să fi fost vreo plângăcioasă; iar când *plângea totuşi*, cel mai adesea el era cauza lacrimilor ei. Iar reacţia lui era şi atunci exact ca aceasta de acum: o strângea în braţe, lăsând-o să-şi facă plânsul, rareori deviind de la acest obicei, indiferent cât de mult ar fi supărat-o.

— Tu nu ai făcut niciodată compromisuri, spuse Thea încet, întorcându-şi faţa în umărul lui, ca să-i folosească drept batistă cămaşa albă.

El reuşi cu greu să-i urmeze firul gândirii. Oftă, în timp ce degetele îi frământau uşor sânul, savurând moliciunea de mătase a pielii, mărgeaua sfârcului.

— Noi ne-am aflat întotdeauna pe poziţii opuse.

Eu nu mi-am putut trăda ţara, prietenii.

— Dar de la *mine* te-ai aşteptat să o fac, spuse ea cu amărăciune.

— Nu, niciodată. Amintirile tale sunt încă înceţoşate, nu-i aşa? Scumpa mea, tu ai luat unele decizii grele, dar ele s-au bazat pe propriul tău simţ justiţiar şi nu le-ai luat pentru că te-aş fi constrâns eu.

— Aşa spui tu. Îi apucă mâna şi i-o trase afară de sub bluza ei. Pentru că memoria mea este înceţoşată, nu te pot contrazice aici, nu-i aşa?

— Ai putea încerca să ai încredere în mine.

Spusese asta încet, cu privirea intensă.

Thea se foi în poala lui.

— Spui într-una asta. Date fiind circumstanţele, îmi ceri prea mult, nu crezi? Sau sunt în siguranţă cu tine câtă

vreme stau departe de apă?

Gura lui făcu o grima sa de amărăciune.

— Încrederea a fost întotdeauna problema noastră.

Ridicând mâna, cea care abia adineauri îi mângâiase sânul, se jucă încet cu una din buclele ei încâlcite.

— Din partea mea, mărturisesc. Nu am fost niciodată sigur că nu o să te răzgândeşti şi n-o să mă trădezi, în schimb.

— În schimbul tatălui meu, vrei să spui. Dintr-odată furioasă, încercă să se dea jos din poala lui.

Dar el îşi întări doar mai mult braţele, ţinând-o în loc, aşa cum o făcuse de nenumărate alte ori.

— Temperamentul tău nu s-a schimbat niciodată, remarcă el, încântarea străpungând stratul de amărăciune a stării lui.

— Eu nu sunt temperamentală, izbucni Thea, ştiind bine că fraţii ei ar fi dezaprobat-o pe loc.

Nu se aprindea repede, dar nici nu renunţa uşor.

— Sigur că nu, spuse el strângând-o mai aproape şi dragostea absolută din vocea lui aproape că-i topi inima. Cum putea avea faţă de ea nişte sentimente atât de intense şi totuşi să facă ceea ce făcuse? Şi cum de mai putea ea să-l iubească atât de mult, la rândul ei?

O ţinu o vreme aşa, în tăcere, cu inima bătându-i de laterala pieptului ei. Senzaţia era cea pe care o simţise de multe ori înainte, stând întinsă pe braţul lui stâng, astfel ca braţul drept, cel care mânuia sabia, să fie liber.

Îşi dădu seama că voia asta. Îl voia pe *el,* pentru tot restul vieţii. Pentru totdeauna. În toate vieţile lor anterioare, timpul cât fuseseră împreună se număra în luni sau chiar în

săptămâni, dragostea lor fiind atât de dureros intensă, încât uneori intra în panică în faţa imposibilei forţe a sentimentelor ei. Nu reuşiseră niciodată să îmbătrânească împreună, să se iubească fără disperare sau teamă. Acum trebuia să ia o decizie vitală: să fugă, ca să-şi protejeze viaţa… sau să rămână şi să lupte pentru viaţa lor împreună? Bunul simţ care o condusese până acum, cel puţin până când visele distruseseră totul, îi spunea să fugă. Inima îi spunea să rămână lipită de el cât mai strâns cu putinţă.

Poate, doar poate, dacă va fi foarte prudentă, de data aceasta va reuşi să câştige. Va trebui să fie extrem de prudentă faţă de situaţiile care implicau apa. Cu perfecţiunea înţelepciunii căpătate prin experienţă, ştia acum că fusese o nebunie să se ducă să vadă broscuţele ţestoase împreună cu el; avusese noroc că nu se întâmplase nimic. Poate că pur şi simplu nu fusese destul timp ca să se întâmple ceea ce se mai întâmplase în trecut.

Înţelese că de data aceasta lucrurile erau altfel. Circumstanţele lor erau altele. O trecu un fior când îşi dădu seama că de data aceasta *putea* fi altfel. Spuse în şoaptă:

— De data aceasta nu suntem pe poziţii opuse. Tatăl meu este un om minunat, un cap de familie cât se poate de obişnuit, fără o armată la dispoziţia lui.

Richard chicoti, dar redeveni repede sobru.

Când Thea îşi ridică privirea, văzu tristeţe în ochii lui.

— Aceasta este cea de a douăsprezecea oară a noastră. Nu cred că vom mai avea o altă şansă.

Thea se îndepărtă puţin de el.

— M-ar ajuta dacă aş şti de ce ai făcut… ce ai făcut. Niciodată nu am ştiut. *Spune-mi,* Richard.

În felul acesta mă pot apăra împotriva…

Richard scutură din cap.

— Nu pot. Totul se rezumă la încredere. Ea este cheia pentru totul. Eu trebuie să am încredere în tine. Tu trebuie să ai încredere în mine… *chiar în faţa dovezii copleşitoare a contrariului.*

— Îmi ceri prea mult, spuse ea pe un ton sec.

Şi tu trebuie să ai încredere în mine în aceea şi măsură?

— Eu deja am. Pentru ultima oară. Poate că de aceea sau şi schimbat circumstanţele noastre.

În colţul gurii îi apăru un zâmbet crispat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nici asta nu-ţi pot spune. Ar schimba ordinea lucrurilor. Ori îţi aminteşti singură, ori nu. De data aceasta ori o s-o facem aşa cum trebuie, ori vom pierde pentru totdeauna.

Ei nu îi plăceau alegerile. Voia să strige la el, să-şi urle furia faţă de soarta necruţătoare. Dar ştia că nu i-ar folosi la nimic. Ea nu putea decât să-şi ducă mai departe propria ei bătălie, ştiind că o va costa viaţa dacă va pierde. Poate că asta şi era ideea, anume că fiecare persoană era în final responsabilă pentru propria-i viaţă. Dacă aşa era, nu-i păsa prea mult de lecţie.

El începu să o sărute din nou, ridicându-i capul şi bând adânc din gura ei. Thea i-ar fi putut savura ore întregi săruturile, dar el se retrase dintr-odată, cu respiraţia grea şi dorinţa întunecându-i ochii.

— Culcă-te cu mine, şopti el, a trecut atât de mult timp. Am nevoie de tine, Thea.

Chiar avea. Îi simţea erecţia tare ca fierul, lipită de fesele ei. Totuşi, cu toate intimităţile din vieţile lor trecute, în *această* viaţă abia îl întâlnise şi nu-i venea să lase lucrurile să ajungă atât de departe, atât de repede. El îi văzu refuzul în expresie, înainte ca ea să fi apucat să spună ceva şi mormăi o înjurătură în barbă.

— De fiecare dat faci asta, spuse el frustrat. Mă înnebuneşti. Fie mă faci să aştept, când eu mor să te am, fie mă provoci să fac dragoste cu tine când ştii al naibii de bine că nu ar trebui.

— Aşa să fie? Thea se dădu jos din poala lui şi-i aruncă peste umăr o privire provocatoare.

Niciodată până atunci nu-i mai aruncase cuiva priviri provocatoare şi era oarecum surprinsă de ea însăşi că o făcea cum, dar gestul îi venise cât se poate de firesc. Poate că în trecut fusese uşor seducătoare. Îi plăcea ideea. O făcea să se simtă bine. Personalitatea lui Richard era atât de puternică încât ea avea nevoie de *ceva* care să o ajute să-l ţină în frâu.

El o privi furios şi-şi strânse mâinile în pumni.

Dacă relaţia lor ar fi fost mai avansată, se gândi ea, el nu ar fi luat nu-ul ca pe un răspuns, cel puţin nu încă.

Mai întâi ar fi făcut toate eforturile ca să o seducă – eforturi care de obicei reuşeau.

Indiferent cum îl chema şi indiferent de moment, Richard fusese întotdeauna un amant senzual, devastator. Doar că şi el simţea constrângerile noului, ştia că ea era încă prea nervoasă pentru ceea ce voia el.

Se ridică rigid în picioare, cu o grimasă pe chip, din cauza disconfortului.

— În cazul acesta ar trebui să plecăm de aici, poate să mergem în oraş, pentru prânz. Sau poate pentru micul dejun, se corectă el uitându-se la ceas.

Thea zâmbi, amuzată şi impresionată de atenţia lui. A se afla undeva în public cu el i se părea într-adevăr cu mult mai sigur decât să rămână aici.

— Asta este chiar ca o întâlnire, spuse ea, şi râse. Niciodată n-am mai făcut-o, înainte.

ERA O ZI ÎNCÂNTĂTOARE, plină de bucuria redescoperirii. După micul dejun în singura cafenea din micuţul orăşel din apropiere, o porniră cu maşina pe drumurile lăturalnice, oprindu-se ocazional ca să coboare şi să exploreze locurile pe jos. Richard evita cu grijă orice fir de apă sau iaz, astfel încât Thea se simţea relaxată, putându-se concentra asupra cunoaşterii, încă o dată, a acestui bărbat pe care-l iubise dintotdeauna. Atâtea lucruri pe care le făcea el îi declanşau amintiri, unele delicioase, altele, tulburătoare. A spune că vieţile lor trecute fuseseră tumultuoase, ar fi însemnat să ia totul în derizoriu. Rămase şocată să îşi amintească momentul când se folosise de un cuţit ca să se apere de el, o confruntare care se terminase cu vărsare de sânge: a lui. Şi cu o pasională scenă de iubire.

Dar cu fiecare nouă amintire se simţea tot mai întregită, pe măsură ce piesele lipsă îşi găseau locul. Avea senzaţia că în toţi aceşti douăzeci şi nouă de ani de viaţă a ei nu avusese decât o singură dimensiune şi că abia acum devenea o persoană deplină, reală.

Şi erau lucruri noi pe care le descoperea la el.

Nu rămăsese câtuşi de puţin un învechit; era un bărbat

modern, cu amintiri şi experienţe care nu o includeau pe ea. E drept, uneori mai folosea câte un termen arhaic sau o frazare care o amuza, ca până la urmă să se surprindă făcând şi ea acelaşi lucru.

— Mă întreb de ce de data aceasta ne amintim, filosofă ea în timp ce se plimbau pe o cărare pustie, cu copaci înalţi, atât de deşi deasupra lor încât formau un tunel întunecat, răcoros.

Părăsiseră Jeep-ul lui vreo sută de metri mai încolo, tras într-o margine ca să nu blocheze traficul inexistent.

— Niciodată nu am mai făcut asta, continuă ea.

— Poate pentru că acum este *ultima* oară. Îi ţinea mâna într-a lui. Voia să se uite doar la el, să absoarbă detaliile ţinutei lui drepte, milităreşti, unghiul arogant al capului lui brunet, bărbia încăpăţânată. O cuprinse panica la gândul că acesta avea să fie sfârşitul, că îl va pierde pentru totdeauna dacă nu va reuşi să fie mai deşteaptă decât soarta.

Îl strânse mai tare de mână. Asta era ce trebuia ea să facă: să se lupte cu soarta. Dacă va câştiga, va avea o viaţă cu acest bărbat pe care-l iubea de două milenii. Dacă pierdea, va muri. Nimic mai simplu.

8

A doua zi dimineaţă, Thea stătea întinsă, nemişcată, în ceasul dinainte a răsăritului, respirând în ritmul profund al somnului. Visul începu să se desfăşoare, în timp ce scene de demult se perindau în subconştientul ei.

Lacul era tăcut şi straniu de frumos, în zori. Stătea pe ponton şi privea răsăritul soarelui auriu din spatele copacilor

înalți, întunecați, privea lacul devenind din negru, roz, în reflexele strălucitoare. Iubea lacul în toate stările lui, dar răsăritul era preferatul ei. Aşteptă şi fu răsplătită de strigătul de vânătoare al unui scufundac, în timp ce lacul se trezea şi saluta ziua.

Copilul se mişcă în ea, o fluturare blândă, în timp ce-şi întindea picioarele. Zâmbi şi îşi coborî mâna să se odihnească pe delicata mişcare.

Savură senzaţia preţioasei vieţi. Copilul ei – şi al lui. Îl găzduia deja în ea de cinci luni, bucurându-se de fiecare zi, pe măsură ce trupul ei se schimba din ce în ce. Uşoara umflătură a pântecului începea abia acum să devină vizibilă.

Stătuse singură aici la lac, dar în curând îi va fi imposibil să-şi mai ascundă starea. Va trebui să facă faţă situaţiei şi furiei tatălui ei, când va trebui, dar nu va permite ca nimic să-i facă rău copilului.

Încă se mai trezea durând-o dorul de iubitul ei, plângând pentru el, plângând pentru cum ar fi fost dacă el ar fi fost altcineva şi ea, altcineva.

Să-i ia naiba pe bărbaţi, cu războaiele lor. Dacă el i-ar fi acordat o şansă, l-ar fi ales, dar el nu i-a acordat-o. În schimb, a dispărut pur şi simplu din viaţa ei, necrezând în suficienta ei dragoste.

El nu ştia despre noua viaţă pe care o lăsase în ea. Pontonul începu să vibreze brusc sub ea, când picioare încălţate în cizme se auziră pe scânduri.

Se întoarse speriată, ca să rămână pironită locului de şoc, întrebându-se dacă visa sau dacă dorul ei nu-l adusese cumva, odată cu răsăritul.

În jurul lui se învârteau vagi rotocoale de ceaţă, în timp

ce se apropia de ea. Inima i se strânse dureros. Chiar dacă nu era aievea, îi mulţumi lui Dumnezeu pentru şansa de a-l mai vedea din nou clar – părul lui des, negru, ochii lui vii, de culoarea mării, perfecţiunea muşchiuloasă a trupului său.

Se opri la cinci picioare de ea, brusc, ca şi cum s-ar fi lovit de un zid. Privirea lui neîncrezătoare se plimbă de-a lungul trupului ei, clar conturat de soarele din spate, sub cămaşa de noapte, singurul lucru pe care-l avea pe ea. El îi văzu mâna odihnindu-se protector pe umflătura pântecului, în atingerea instinctivă a unei femei însărcinate.

Era aievea. Doamne, Dumnezeule, era aievea.

Se întorsese la ea. Îi văzu şocul oglindit în ochi, în timp ce confrunta realitatea iminentei paternităţi. Se uită îndelung, tăcut, la pântecele ei, înainte de a-şi ridica din nou privirea spre ea.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă el gutural.

— Nu am ştiut decât după plecarea ta.

Se apropie de ea cu prudenţa cu care te-ai apropia de un animal sălbatic şi întinse încetişor mâna, punându-şi-o pe pântecul ei. Se înfioră la căldura şi vitalitatea atingerii lui şi aproape că gemu tare, când durerea lunilor fără el începu să-i iasă prin carne. Nu putea el simţi cât de mult o îndurerase? Nu putea el simţi că absenţa lui aproape că o ucisese, că numai faptul că-i purta copilul în pântece îi mai dăduse o raţiune de a trăi?

Şi apoi simţi fiorul care-l străbătu şi pe el, când mâinile i se închiseră în jurul trupului ei.

Căldura pură sfârâi parcă între ei. Inspiră adânc, tremurat de dorinţă, trupul încălzindu-i-se şi devenind moale, umed, în instinctivă pregătire pentru el.

— Lasă-mă să te văd, gemu el trăgând deja în sus de cămaşa de noapte.

Se pomeni întinsă pe ponton, cu trupul gol scăldat de lumina perlată a dimineţii. Cămaşa de noapte trasă în sus îi proteja pielea delicată de asprimea lemnului de sub ea. Apa clipocea încetişor în jurul ei, sub ea, dar fără să o atingă.

Avea senzaţia că plutea, ancorată doar de mâinile acelea puternice. Închise ochii, lăsându-l să descopere în linişte toate schimbările din trupul ei, schimbări pe care ea le ştia atât de bine. Mâinile lui aspre se plimbau de-a lungul ei uşor ca mătasea, atingându-i sfârcurile umflate, înnegrite, cântărind greutatea mai plină a sânilor. Apoi coborâră spre pântec, cuprinzând în palme micuţa ridicătură a copilului său.

Nu deschise ochii nici când îi îndepărtă picioarele, ridicându-i genunchii şi desfăcându-i larg, să se poată uita la ea. Îşi ţinu răsuflarea când aerul rece îi mângâie carnea cea mai intimă şi dorinţa de el se intensifică. Nu putea el simţi câtă nevoie avea de el, nu-i putea simţi vibraţia corpului sub mâinile lui? Sigur că putea.

Niciodată nu reuşise să-şi ascundă dorinţa pentru el, nici când încercase cu disperare s-o facă. Îi auzi ritmul nebun al respiraţiei şi recunoscându-i dorinţa, se încălzi şi mai mult.

— Eşti atât de frumoasă încât mă doare când te privesc, şopti el. Simţi un deget lung, bătătorit, explorându-i locul delicat dintre picioare, mângâind şi frecând, înainte de a pătrunde încetişor înăuntru. Simţurile i se aprinseră la şocul acestei mici invazii; spinarea i se arcui în sus şi el o linişti cu un murmur adânc.

Şi apoi îl simţi apropiindu-se mai mult de ea, poziţionându-se între picioarele ei, aşezându-şi

îmbrăcămintea şi zăcu acolo, în agonia anticipării clipei în care vor fi din nou împreună, încă o dată unul singur, din nou, un tot. O umplu cu atâta gingăşie încât parcă ar fi făcut parte din ea şi amândoi gemură de perfecţiunea senzaţiei.

Apoi timpul pentru gânduri raţionale trecu şi nu mai puteau decât să se mişte împreună, să se agaţe unul de celălalt, forţa lui complementată de delicateţea ei, bărbat şi femeie, împreunaţi pentru totdeauna.

Thea gemea în somn în timp ce iubitul ei din vis o aducea spre extaz, apoi redeveni din nou tăcută, pe măsură ce visul se modifica şi continuă.

Apa se închise deasupra capului ei, o spumă albă marcând locul unde ea dispăruse dedesubt.

Şocul, după extazul pe care tocmai îl cunoscuse cu el, o paralizã momente lungi, preţioase. Apoi se gândi la copilul pe care-l purta în ea şi-şi strigă în tăcere furia ca nu cumva acesta să păţească ceva. Începu să se zbată sălbatic împotriva inexorabilei strângeri care o apăsa în jos, departe de aer, departe de viaţă. Nu putea permite să i se întâmple ceva copilului ei, indiferent ce făcuse tatăl lui. În ciuda a orice, îl iubea pe el, îi iubea copilul.

Dar nu se putea elibera de ceea ce o împingea în jos. Cămaşa de noapte i se înfăşură între picioare, în loc să plutească deasupra. Plămânii i se îngreunau în agonie, încercând să inspire aer.

Se luptă împotriva impulsului, ştiind că-şi va inhala moartea. Să lupte. Trebuia să lupte pentru copil.

Pe umerii ei, mâini puternice o împingeau mai adânc în apă. Disperată, cu vederea înceţoşată, se uită prin apa verzuie în ochii reci, îndepărtaţi, ai bărbatului pe care-l iubea atât de

mult încât l-ar fi urmat oriunde. El o împingea acum în jos, în jos, departe de aerul dătător de viaţă.

— De ce? gemu ea neauzită. Apa ucigaşă îi umplu gura, nările, i se repezi în jos, pe gât. Nu mai putea rezista. Doar copilul îi mai dădea forţa de a continua lupta, în timp ce se zbătea împotriva mâinilor acelora puternice, încercând să se elibereze. Copilul ei… trebuia să-şi salveze copilul. Dar întunericul creştea tot mai mult, înnourându-i ochii şi ştiu că pierduse. Ultimul ei gând în viaţa aceasta a fost un strigăt de disperare slab, interior: de ce?

Thea se trezi în hohote neajutorate de plâns.

Se făcu covrig într-o parte, copleşită de durere, durere pentru copilul ei nenăscut, durere pentru bărbatul pe care-l iubise atât de mult încât nici măcar distrugerea ei, venită din mâinile lui nu fusese în stare să-i ucidă sentimentele pentru el.

Nu avea nicio logică. Făcuse dragoste cu ea, apoi o înecase. Cum putea un bărbat să-şi simtă propriul copil izbind în pântecul mamei şi apoi să distrugă această viaţă nevinovată? Indiferent ce ar fi simţit pentru ea, cum îşi putea el omorî copilul?

Durerea era zguduitoare, devastatoare. Îşi auzea sunetele încete, disperate ale hohotelor, în timp ce zăcea ghemuită acolo, incapabilă să se mişte, incapabilă să gândească.

Apoi auzi Jeep-ul oprind brusc pe alee, cauciucurile muşcând pietrişul. Îngheţă, teroarea alergându-i prin vene ca apa rece ca gheaţa. Era aici. Ar fi trebuit să nu uite că el avea aceleaşi vise ca ea; el ştia că ea ştia despre aceste ultime momente de coşmar, de sub apă.

Nu putea începe să se gândească la ce încerca el să facă, repetându-i moartea iară şi iară, de-a lungul secolelor, dar brusc nu mai avu nicio îndoială că va avea în curând aceea şi soartă dacă va rămâne aici. După ultimul ei vis, el nu mai avea cum să o amăgească, făcând-o să-i dispară teama, aşa cum o făcuse înainte.

Sări afară din pat, fără să mai piardă timpul să-şi adune hainele. Picioarele goale o scoaseră fără zgomot afară din dormitor, traversară livingul şi o duseră în bucătărie. Ajunse la uşa din spate în clipa în care pumnul lui greu lovea în uşa de la intrare.

— Thea! Vocea lui profundă era puternică dar reţinută, ca şi cum ar fi vrut să o facă să creadă că nu se afla în pericol.

Umbrele întunecate ale răsăritului timpuriu mai învăluiau încă încăperile, lumina cenuşie fiind încă prea slabă ca să pătrundă prin ferestre. Ca un animăluţ încercând să scape neobservat de prădător, Thea stătea nemişcată, cu capul ridicat, ascultând cel mai slab sunet al mişcărilor lui.

Putea să se strecoare afară prin uşa din spate fără vreun zgomot trădător? Sau poate că el începuse deja să dea ocol casei, să încerce chiar uşa asta? Gândul de a deschide uşa şi a se pomeni nas în nas cu el îi îngheţă mai mult sângele în vine.

— Thea, ascultă-mă.

Era tot pe veranda din faţă. Thea bâjbâi după lanţ, rugându-se ca mâinile tremurânde să nu o trădeze. Găsi despicătura şi încetişor, agonizant, alunecă lanţul, eliberându-l, ţinându-i capătul în mână, să nu clincănească. Şi întinse mâna spre încuietoare.

— Nu este ce crezi tu, scumpa mea. Să nu-ţi fie frică de

mine, te rog. Ai încredere în mine.

Să am încredere în el! Aproape că râse tare, gâlgâiala isterică urcând în beregata ei, în ciuda eforturilor, riscând să o trădeze. În sfârşit, reuşi să estompeze sunetul. El repetase atât de des cuvintele acestea încât deveniseră ca o litanie.

De atâtea ori avusese încredere în el – cu inima ei, cu trupul ei, cu viaţa şi cu copilul ei – şi de fiecare dată el se întorsese împotriva ei.

Găsi încuietoarea şi o răsuci fără zgomot.

— Thea, ştiu că eşti trează. Ştiu că mă poţi auzi.

Deschise uşa treptat, ţinându-şi răsuflarea la orice scârţâit care l-ar fi putut alerta. Prin crăpătură se strecură lumina cenuşie. Răsăritul se apropia cu fiecare secundă, aducând cu el lumina strălucitoare care i-ar fi făcut imposibilă încercarea de a se ascunde de el. Îşi dădu seama că nu avea la ea cheile de la maşină şi îngheţă în loc. Dar nu avea curaj să se întoarcă după ele; va trebui să scape fugind pe jos. Oricum, aşa poate că era cel mai bine. Dacă ar fi fugit cu maşina, el ar fi ajuns-o uşor din urmă. Se simţea mult mai vulnerabilă pe picioare, dar totuşi i-ar fi fost mult mai uşor să se ascundă.

În sfârşit, uşa se deschise suficient ca să se poată strecura prin ea. Îşi ţinu răsuflarea când părăsi siguranţa precară a casei. Ar fi vrut să se ascundă în spatele zidurilor, dar ştia că în curând el o să spargă un geam şi o să intre, sau poate va da un picior în uşă. În fond era un războinic, un ucigaş. Putea intra. Nu era în siguranţă acolo.

Ieşirea din spate nu era împrejmuită, existau doar câteva trepte şi o tendă, contra ploii. Exista şi aici o uşă cu plasă. O descuie încetişor şi începu torturantul proces al

deschiderii ei, cu nervii tot mai tensionaţi. Se concentra, uitându-se la arcuri, poruncindu-le să nu facă zgomot. Se auzi un scârţâit slab, care nu putea fi auzit la mai mult de câteva picioare, dar sudoarea îi umezi trupul. Un centimetru, doi centimetri, şase.

Deschiderea devenea tot mai mare. Opt centimetri. Nouă. Începu să se strecoare prin ea.

Şi pe după colţul casei apăru Richard. O văzu şi se repezi la ea ca o bestie uriaşă asupra prăzii.

Thea ţipă şi sări înapoi trântind uşa de la bucătărie şi bâjbâind după încuietoare. Prea târziu! El tot o să intre prin uşă, încuiată sau nu.

Îi simţi determinarea şi lăsă uşa neîncuiată, preferând o secundă în plus, în care să se repeadă spre uşa din faţă.

Uşa din spate se trânti exact când ea ajungea la cea din faţă. Îşi simţi pieptul greu de panică, respiraţia refuzând să coboare mai jos de stern.

Degetele tremurânde, nesigure, încercau să manevreze lacătul, încuietoarea.

— *Thea!* dudui vocea lui, reverberând de furie.

Plângând cu hohote, deschise uşa şi se repezi afară pe verandă, izbindu-se de uşa exterioară cu plasă, lansându-se prin ea, împleticindu-se, căzând în genunchi în iarba înaltă, udă.

El apăru alergând prin uşă. Thea se chinui să se ridice în picioare, îşi ridică până la genunchi cămaşa de noapte şi începu să alerge spre drum.

— Fir-ar să fie, ascultă-mă! urlă el repezindu-se să-i taie calea. Ea îşi schimbă brusc direcţia când el apăru în faţa ei, dar Richard reuşi încă o dată să se interpună între ea şi

drum.

Disperarea îi înceţoşă privirea; hohotele de plâns o sugrumau. Era încolţită. O s-o omoare, şi încă o dată nu se putea apăra.

Dădu drumul cămăşii de noapte, faldurile acoperindu-i picioarele şi rămase uitându-se la el cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Lumina cenuşie era mai puternică acum; îi putea vedea ferocitatea din ochi, încrâncenarea maxilarului, transpiraţia pe piele. Nu avea pe el decât jeanşii.

Fără cămaşă, fără ghete. Pieptul lui puternic se ridică şi cobora în ritmul respiraţiei, doar că a lui nu era greoaie, în timp ce ea era epuizată. Nu avea nicio şansă în faţa lui.

Începu încet să se îndepărteze cu spatele de el, durerea din ea devenind tot mai mare, până când nu mai putu decât să respire, pentru ca inima ei să continue să bată.

— Cum ai putut? spuse ea printre hohote, sufocându-se. Copilul nostru… *Cum ai putut*?

— Thea, ascultă-mă. Îşi întinse mâinile într-un gest larg, ca să o liniştească, doar că ea îl ştia acum prea bine ca să se mai lase prostită. El nu avea nevoie de nicio armă; putea ucide cu mâinile goale.

— Linişteşte-te, scumpa mea. Ştiu că eşti furioasă, dar haide să intrăm, să stăm de vorbă.

Thea îşi şterse furioasă lacrimile de pe obraji.

— Să stăm de vorbă! La ce bun? Negi ce s-a întâmplat? Nu m-ai ucis doar pe mine. Ţi-ai ucis şi copilul! Strigându-i toate acestea, continua să dea cu spatele, suferinţa fiind prea intensă ca să poată rămâne aproape de el. Se simţea ca sfâşiată, durerea fiind atât de copleşitoare încât până şi moartea i se părea acum binevenită, scăpând-o de ea.

El privi dincolo de ea şi expresia i se schimbă brusc. Ochii îi deveniră ciudat de inexpresivi şi trupul i se încordă, ca şi cum s-ar fi pregătit să sară.

— Te apropii prea mult de apă, spuse el cu o voce plată, calmă. Întoarce-te de la mal.

Thea riscă o privire rapidă peste umăr şi văzu că se afla chiar la margine a malului, lacul rece, ucigaş, clipocind aproape de picioarele ei goale.

Lacrimile îi înceţoşau imaginea, dar lacul era acolo, aşteptând-o tăcut.

O cuprinse frica fără de margini faţă de lac, dar care era nimic în comparaţie cu durerea imensă pentru copilul pierdut. Îşi schimbă unghiul retragerii, îndreptându-se spre ponton.

Richard ţinu ritmul cu ea, fără să avanseze mai mult, dar nelăsându-i nicio portiţă de scăpare.

Thea înţelese inevitabilul. Crezuse că putea păcăli soarta, dar eforturile ei fuseseră inutile, de la bun început.

Picioarele goale atinseră lemnul şi Thea se retrase pe ponton. Richard se opri, cu ochii lui acvamarini lipiţi de ea.

— Nu te duce mai departe, spuse el aspru. Pontonul nu este sigur. Unele scânduri sunt putrezite. Scumpo, coboară de pe ponton. Jur că nu-ţi fac niciun rău.

Scumpo. Durerea se împrăştie în ea ca nişte aşchii ascuţite şi Thea gemu tare, ducându-şi mâna la pântece, ca şi cum copilul ei ar mai fi fost acolo. Continuă să se îndepărteze disperată de el, scuturând din cap.

Richard îşi puse un picior pe ponton.

— Nu-ţi pot aduce înapoi copilul acela, spuse el răguşit. Dar o să-ţi dau altul. O să avem câţi copii o să vrei tu. Nu mă

părăsi de data asta, Thea. Pentru numele Lui Dumnezeu, haide să coborâm de pe ponton.

Lacrimile continuau să-i înceţoşeze privirea, prelingându-i-se pe obraji. O fântână fără fund de suferinţă.

— De ce? De ce să mai amâni? De ce să nu termini acum?

Thea continuă să înainteze cu spatele, simţind scândurile scârţâind şi cedând sub picioarele ei goale. Apa era destul de adâncă la capătul pontonului; fusese perfectă pentru trei copii neastâmpăraţi să se scufunde şi să se zbenguiască în ea, fără teama de a se lovi cu capetele de fundul ei. Dacă îi era menit să moară aici, atunci aşa să fie. Apa. Întotdeauna fusese apa. Întotdeauna o iubise şi apa întotdeauna o revendicase, în final.

Richard mai înaintă cu un pas atent, fără să-şi ia ochii de la ea, cu mâna întinsă.

— Te rog. Ia-mă doar de mână, draga mea. Nu te duce mai departe. Nu este sigur.

— Stai departe de mine! strigă ea.

— Nu pot. Niciodată n-am putut, spuse el printre buzele abia întredeschise, făcând încă un pas. Thea…

Thea se dădu repede înapoi. Scândura cedă sub greutatea ei, apoi începu să se crape. Simţi cum o parte din scândură se rupe sub ea, aruncând-o în apă. Nu văzu decât imaginea înceţoşată, difuză a lui Richard repezindu-se înainte, cu faţa contorsionată de furie neajutorată, înainte ca apa să se închidă deasupra capului ei.

Era rece, întunecată. Cobora, împinsă de o mână nevăzută. Pe măsură ce se scufunda şi se scufunda, în faţa ei vedea deplasându-se pilonii pontonului. După atâta teroare

şi durere, aproape că simţea acum o uşurare şi o clipă nesfârşită se lăsă pradă inevitabilului. Apoi interveni instinctul, pe cât de irezistibil, pe atât de inutil şi începu să lupte, încercând să-şi bată cu picioarele drumul înapoi la suprafaţă. Dar cămaşa de noapte i se răsucise între picioare, strângându-se tot mai mult pe măsură ce se lupta şi îşi dădu seama că se prinsese între scândurile rupte. Scândurile o trăgeau la fund şi cu picioarele prinse de ele nu putea genera suficientă energie ca să contracareze puterea lor.

Dacă ar fi putut râde, ar fi făcut-o. De data aceasta Richard nu mai trebuia să facă nimic.

Reuşise să ducă totul la bun sfârşit, de una singură. Totuşi nu încetă să lupte, încercând să înoate împotriva scândurilor care o trăgeau.

Suprafaţa se învolbură când se scufundă el, tăind apa şi ajungând la stânga ei. Vizibilitatea era slabă, dar îi putu vedea strălucirea pielii, negrul părului. El o văzu imediat, albul cămăşii de noapte trădându-i poziţia şi îşi răsuci trupul spre ea.

O cuprinse mânia. Probabil că el tocmai înţelesese: nu putea lăsa lacul să-şi facă treaba fără ajutorul lui. Probabil că voia să se asigure că ea nu va reuşi totuşi să scape.

Îşi ridică mâinile să-l prevină, dublându-şi eforturile de a ajunge la suprafaţă. Îşi consuma tot oxigenul în zbaterea ei şi plămânii o ardeau, îngreunându-se de nevoia de a inhala. Richard îi prinse mâinile care se agitau şi începu să o împingă în jos, în jos, tot mai departe de lumină, de viaţă.

Thea îi văzu ochii, calmi şi distanţi, fiecare atom din fiinţa lui concentrându-se la ce făcea.

Mai avea puţin timp, ah, atât de puţin. Simţea durere şi

simţea mânie împotriva sorţii ei, în ciuda eforturilor. Încercă disperată să se smulgă din strânsoarea lui, folosindu-şi ultimele rămăşiţe de forţă într-un efort final…

În ciuda a tot ce se întâmplase, îl iubise întotdeauna, dincolo de raţiune, chiar şi dincolo de moarte.

Aceasta era o durere şi mai profundă: să ştie că îl va părăsi pentru totdeauna. Privirile li se întâlniră prin vălul apei întunecate, faţa lui atât de aproape de a ei încât l-ar fi putut săruta şi prin întunericul tot mai mare, îşi văzu panica oglindită în ochii lui.

Ai încredere în mine, îi spusese el de atâtea a ori. *Ai încredere în mine… chiar în faţa dovezii copleşitoare, ai încredere în mine…*

Să am încredere în el.

Conştientizarea se răspândi în ea ca razele soarelui. Încredere. Niciodată nu reuşise să aibă încredere în el sau în dragostea lui pentru ea.

Fuseseră ca două animale circumspecte, tânjind să se apropie, dar neîndrăznind să-şi permită să fie vulnerabile unul faţă de celălalt. Ei nu avuseseră încredere. Şi plătiseră preţul.

Să aibă încredere în el.

Încetă să se mai lupte, lăsându-se moale, lăsându-l să facă ce voia el. Oricum nu mai avea putere. Privirile le erau în continuare înlănţuite şi prin ochi îi spuse că i se preda, cu toată dragostea strălucind în ei. Chiar dacă era prea târziu, voia ca el să ştie că indiferent de ce se întâmpla, ea îl iubise.

Îi văzu pupilele aprinzându-i-se, îi simţi efortul reînnoit de a o împinge în jos, până la fund. Apoi, fără greutatea scândurilor care o târau, reuşi să-i sfâşie cămaşa

de noapte, smulgând-o dintre lemne. Ultima bulă de aer îi scăpă dintre buze când, cuprinzând-o cu braţul pe după talie şi folosindu-şi picioarele puternice, se propulsă cu ea în sus, spre suprafaţă şi spre minunatul oxigen, spre viaţă.

— DOAMNE, TE ROG, TE ROG, ah, Doamne, te rog. Îi auzea rugămintea disperată, mormăită, în timp ce o târa afară din apă, dar nu-i putea răspunde, zăcând ca o păpuşă de cârpă în braţele lui. Plămânii nu îi lucrau cum trebuie; nu putea trage aer în piept adânc, convulsiv, aşa cum ar fi avut nevoie.

Richard o întinse pe iarbă şi începu să o apese pe spinare. Plămânii i se convulsionară, apoi i se umflară şi tuşiră afară o cantitate din apa lacului. El continuă să o lovească în spinare, până când crezu că o să-i rupă coastele.

— Sunt… bi… ne reuşi ea să spună, încercând să scape de pumnul greu. Mai tuşi ceva apă, înecându-se.

El se prăbuşi lângă ea, în propriul lui paroxism de tuse, pieptul muşchiulos înălţându-i-se în lupta pentru aer.

Thea se luptă să se întoarcă pe o parte, să ajungă la el, simţind nevoia să îl atingă. Zăceau întinşi pe iarbă, tremurând şi tuşind, când primele raze calde ale soarelui se strecurară deasupra lacului, mângâindu-i. O trase convulsiv la el, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, mormăind incoerent în timp ce apăsa sărutări disperate pe faţa ei, pe gât. Trupul lui mare era încordat, tremurând de o tensiune care nu se mai domolea. O rostogoli sub el, ridicându-i în talie faldurile ude ale cămăşii de noapte. Thea îi simţi disperarea, nevoia furioasă şi rămase liniştită, în timp ce el se lupta cu jeanşii lui uzi, încăpăţânaţi, reuşind în sfârşit să-i deschidă şi să şi-i

tragă în jos. Îi desfăcu picioarele şi se înfipse în ea, mare şi fierbinte şi atât de tare încât ea scoase un ţipăt, strângându-l însă cu toată puterea ei.

O călări dur şi repede, având nevoie de această confirmare că erau încă în viaţă, amândoi, având nevoie de această legătură cu ea. Răspunsul ei a fost neaşteptat, terminând aproape imediat, ţipându-şi bucuria de a-l avea aici, cu ea, în timp ce se agăţa de el cu braţele şi cu picioarele.

El se mişcă repede, sălbatic, se cutremură şi îi simţi în ea fluidul cald al orgasmului, apoi se prăbuşi alături în iarbă, lângă ea.

Rămaseră întinşi aşa multă vreme, el ţinând-o strâns în braţe, ea cu capul pe umărul lui, niciunul dintre ei nefiind în stare să înceteze să îl mai atingă pe celălalt. El îi netezea spre spate buclele încâlcite; ea îl mângâia pe piept, pe braţe. El o săruta pe tâmplă; ea îi săruta maxilarul. El îi frământa şi-i mângâia sânii, în timp ce mâinile ei continuau să se plimbe în jos, spre coapsele lui goale. Thea se gândi ce spectacol erau, stând întinşi în iarbă, ea cu cămaşa de noapte ridicată până la brâu şi el cu jeanşii coborâţi la genunchi, dar soarele era cald şi ea era somnoroasă şi trupul ei era mulţumit şi ei nici nu-i păsa.

Într-un târziu el se mişcă, eliberându-şi picioarele din jeanşii uzi. Thea zâmbi când se întinse la loc, complet gol. El nu fusese niciodată blagoslovit cu prea mult modestie. Şi apoi, era o crimă să ascunzi un trup ca al lui. Oftă de propria-i beatitudine, gândindu-se la lucrurile neruşinate pe care plănuia să le facă cu el, mai târziu, în patul acela mare. Unele lucruri cereau totuşi o saltea, nu iarbă. Deşi blănurile acelea fuseseră minunate…

— De fiecare dată, şopti ea sărutându-i umărul, tu încerc ai să mă salvezi.

Ochii lui vii se deschiseră uşor, în timp ce o strângea mai aproape de el.

— Fireşte. Nu puteam trăi fără tine, spuse el simplu.

Dar ai trăit. Comentariul îi muri pe buze când se uită la el, citindu-i expresia. Ochii lui erau calmi şi aprobatori. Emoţia o gâtui, gata să o sufoce şi în ochi îi străluceau lacrimi.

— Du-te naibii, spuse ea tremurat. El *nu* trăise.

De fiecare dată când nu reuşise să o salveze, rămăsese acolo cu ea, alegând să-i împărtăşească moartea, în loc să trăiască fără ea. Aceasta fusese ultima lui şansă, ca şi a ei şi a lor.

— Du-te naibii, spuse ea din nou, izbindu-l cu pumnul în piept. Cum ai putut face asta? De ce nu ai *trăit*?

Un zâmbet leneş îi atinse buzele, în timp ce se juca alene cu una din buclele ei.

— Tu ai fi trăit? o întrebă el şi zâmbetul îi deveni mai larg când ea se bosumflă la el. Nu, ea nu l-ar fi putut lăsa în apă şi să plece, să trăiască mai departe. Ar fi rămas cu el.

— Afurisită mică ce eşti, spuse el mulţumit, strângând-o la piept. Ştiu că m-ai făcut să alerg ceva după tine, dar acum te-am prins. În sfârşit am făcut-o cum trebuia.

Epilog

Două zile mai târziu, Thea şi Richard stăteau afară, în leagănul pe care-l reparase el, privind mulţumiţi lacul. Picioarele ei goale stăteau în poala lui iar el i le masa,

spunând că voia să exerseze pentru când ea va fi atât de mare din cauza sarcinii încât va avea nevoie de asemenea servicii. Amândoi erau absurd de siguri că prima lor contopire în dragoste fusese fertilă, iar fericirea ei era atât de copleşitoare încât o ameţea.

Teama ei de apă dispăruse la fel de repede precum apăruse. Încă nu încercase să înoate, dar asta mai mult din cauza temerii lui Richard, decât a ei. De câte ori se plimbau, el continua să o poziţioneze între el şi apă şi Thea se întreba dacă o să scape vreodată şi Richard de obsesia asta.

Planuri. Îşi făcuseră nenumărate planuri pentru viaţa lor împreună. În primul rând, ea se va muta în Carolina de Nord. Luptătorul ei nu era doar „în „Forţele Speciale – era locotenent colonel. Cum nu avea decât treizeci şi cinci de ani, însemna că mai avea încă destul timp ca să ajungă general, ceea ce părea că era inevitabil.

Thea se gândea că va trebui să renunţe la zugrăvitul caselor; efectiv nu era ceva ce putea face o nevastă de general. Picturile murale, totuşi, erau altceva…

Dar până una alta, savurau egoişti faptul că începeau să se cunoască din nou unul pe celălalt, gustând fiecare moment de intimitate.

Curăţaseră grădina, iar în dimineaţa aceasta începuseră să pregătească şi casa pentru noul ei strat de vopsea. Totuşi, cea mai mare parte a timpului o petreceau în pat.

Thea îşi întoarse faţa în sus, spre soare şi-şi împreună încet mâinile pe burtă. Era acolo. Ştia asta. Nu avea nevoie de niciun test de la farmacie sau de laborator ca să-i confirme ceea ce simţea cu fiecare celulă a trupului ei. Încă prea mic

chiar şi să fie văzut, dar indubitabil acolo.

Mâinile lui Richard le acoperiră pe ale ei şi Thea deschise ochii, surprinzându-l zâmbind către ea.

— Fată sau băiat? o întrebă el.

Thea ezită.

— Tu ce crezi?

— Eu am întrebat primul.

— Haide s-o spunem împreună. Tu începi.

Richard deschise gura, apoi se opri şi se uită la ea cu ochii mici.

— Aproape că te-am prins, spuse ea şmechereşte.

— Ce să zic! Bine, fie, e băiat.

Îşi împleti degetele cu ale lui, oftând mulţumită.

— De acord.

Un fiu. Fiul lui Richard. Copilul care a murit era o fetiţă. Îşi înghiţi lacrimile pentru acel copil, întrebându-se dacă era pierdut pentru totdeauna sau dacă i se dăduse şi lui o a doua şansă.

— O să mai aibă şi ea o şansă, şopti Richard, strângând-o mai aproape. Poate data viitoare. O să ştim asta.

Da, o să ştie. În fiecare noapte, pe măsură ce visele se derulau, amintirea ei se întregea tot mai mult. Richard continua să le împărtăşească odată cu ea şi se trezeau cu trupurile încă înlănţuite, extazul continuând să pulseze în ei.

Erau legaţi trup şi suflet, trecutul revelându-li-se aşa cum li se întâmplă doar câtorva norocoşi.

Auziră maşinile înainte de a le putea vedea şi Thea se ridică, răsucindu-şi picioarele la pământ.

Richard se ridică şi el, mişcându-se automat ca să se

plaseze între ea şi oricine s-ar fi apropiat.

Thea îl trase de curea şi el se uită înapoi, o expresie jalnică traversându-i chipul când îşi dădu seama ce făcuse.

— Obiceiuri vechi. *Foarte* vechi, spuse el ridicând din umeri.

Apoi în raza lor vizuală apărură trei maşini şi Thea privea uluită apropierea întregii ei familii.

Îi trebui o clipă ca să priceapă.

— Astăzi este ziua mea! Am uitat!

— Ziua ta, da? îşi petrecu un braţ pe după umerii ei. Ia să vedem… Asta înseamnă că ai… treizeci, da? Trebuie să-ţi spun că mai bătrână ca acum n-ai fost niciodată. Dar te ţii destul de bine.

— Mulţumesc foarte mult. Zâmbind, îl apucă de mână şi începu să-l tragă în faţă. O să vadă dacă o să se mai dea el aşa de mare după ce o să fie copleşit de familia ei. Nepoatele şi nepoţii începeau să se reverse afară din maşină, prin portierele deschise, alergând spre ei, în timp ce adulţii se desfăşurau afară din maşini într-un ritm mai lent. Lee şi Cynthy, Jason şi June şi mama şi tatăl ei, toţi se apropiau oarecum îngrijoraţi, ca şi cum s-ar fi temut să nu fi dat buzna peste o escapadă romantică.

— Nu mi-am dat seama că ai venit însoţită, draga mea, spuse mama ei uitându-se la Richard de sus până jos, cu privirea critică a unei mame.

Richard râse degajat, pe un ton scăzut.

— Nici nu a venit, spuse el întinzând mâna spre tatăl ei. Numele meu este Richard Chance. Am închiriat casa de alături.

Tatăl ei zâmbi.

— Paul Marlow, tatăl lui Thea. Soţia mea, Emily.

Continuară prezentările politicoase şi Thea trebui să-şi muşte limba ca să se abţină să nu râdă tare. Deşi tatăl ei era cât se poate de relaxat iar Cynthy şi June îi zâmbeau fericite lui Richard, mama şi fraţii ei se uitau întunecaţi la războinicul din mijlocul lor.

Înainte de a se spune ceva stânjenitor, Thea îşi petrecu un braţ pe după braţul lui Richard.

— Locotenent Colonel Richard Chance, spuse ea cu căldură. În permisie de la Fort Bragg, Carolina de Nord. Şi pentru ştiinţa voastră, viitorul meu soţ.

Cuvintele avură ca efect o schimbare imediată la rudele ei mai beligerante. Prin valul de felicitări şi de sunete de încântare, plus lacrimile mamei ei, îl auzi pe tatăl ei spunând gânditor:

— Dar ştiu că aţi lucrat repede. Vă cunoaşteţi de când, de patru sau cinci zile?

— Nu, spuse Richard cu un perfect aplomb. Ne cunoaştem de ani şi ani de zile, dar nu ne-a fost dat să rămânem împreună. De data aceasta însă, totul a mers perfect. Cred că aşa a trebuit să fie.

SFÂRŞIT